

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 81
Nº 6

ΕΜΕΙΣ

DM 2.-

ΒΓΑΙΝΕΙ ΣΤΗ ΦΡΑΝΚΦΟΥΡΤΗ

Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ εἶναι μιὰ προσπάθεια αὐτόνομων πολι-
τικῶν δυνάμεων τῆς Φραγκφούρτης καὶ ἔχει σὰν σκοπὸ:

-τὴν προώθηση τῆς συζήτησης ἀνάμεσα στοὺς Ἕλληνες ἐρ-
γάτες καὶ φοιτητές τῆς πόλης μας γύρω ἀπὸ τὰ προβλή-
ματα ποὺ ἀντιμετωπίζουν στοὺς τόπους δουλειᾶς καὶ στὸ
πανεπιστήμιο, κἀτι ποὺ δυστυχῶς παραμελήθηκε μέχρι σή-
μερα λίγο ἢ πολὺ ἀπ' ὅλες τὶς ἐδῶ ἐλληνικὲς πολιτικὲς
δυνάμεις,

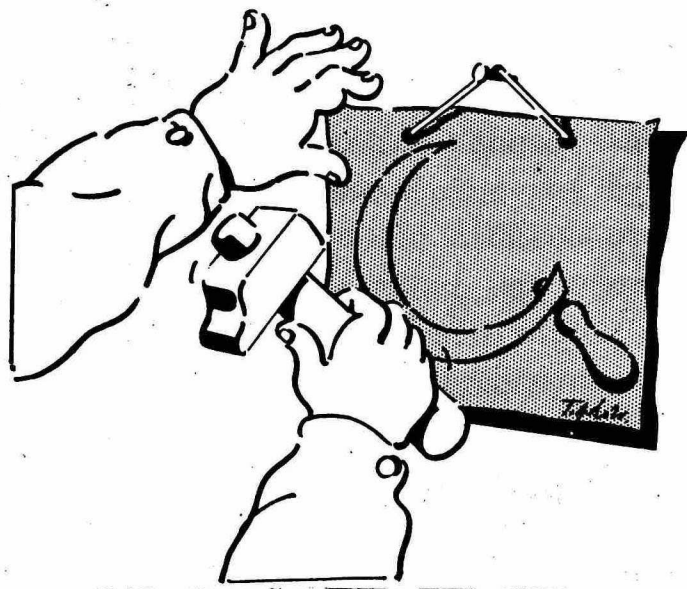
-τὴν παρουσίαση καὶ ἀνάλυση γενικώτερων οἰκονομικῶν,
κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν γεγονότων τόσο στὴ Γερμανία
καὶ τὴν Ἑλλάδα ὅσο καὶ ἄλλοι,

-νὰ δώσει τὴ δυνατότητα σ' ὅλους ἐκείνους τοὺς συμπα-
τριῶτες, ποὺ δὲν ἐκφράζονται ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα μέσα
ἐνημέρωσης, νὰ ποῦν τὴ γνώμη τους καὶ νὰ γράφουν γύρω
ἀπὸ τὰ προβλήματα ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦν.

Ἡ πληροφόρηση αὐτὴ θὰ γίνεται ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τῶν ἐξω-
κοινοβουλευτικῶν δυνάμεων τῆς ἐλληνικῆς Ἀριστερᾶς
στὴν πόλη τῆς Φραγκφούρτης καὶ σὲ ἀντιπαράθεση πρὸς
τὸν ἀστικὸ καὶ κομματικὸ τύπο.

....ἢ εἶσαι ἐνα μέρος τοῦ προβλήματος
ἢ ἐνα μέρος τῆς λύσης τοῦ

για τη διαπαιδαγώγηση της νεολαίας

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΗΘΙΚΗ Η' ΠΑΠΑΔΙΣΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ,

Πρόν από καιρό κυκλοφόρησε μια μπροσούρα της ΚΝΕ με τίτλο "Για την αγωνιστική ταξική πατριωτική διαπαιδαγώγηση της νεολαίας" (εκδόσεις ΟΔΗΓΗΤΗΣ).

Στό μεταξύ δέν κυκλοφορεί πιά, δέν ξέρουμε για πού λόγο. Οπωσδήποτε όχι γιατί άλλαξαν οι βασικές αρχές της ΚΝΕ για τη διαπαιδαγώγηση της νεολαίας. Τέτοιες αρχές δέν αλλάζουν κάθε εξάμηνο.

Ανησυχητικές εξελίξεις σέ αυτή την οργάνωση νεολαίας τά τελευταία χρόνια, πού εκδηλώθηκαν πρός τά έξω μέ την προσπάθεια αστυνόμευσης τού κινήματος, μέ τραμπουκισμούς, συκο-

φαντρίες, επιθέσεις ενάντια σέ άτομα καί ομάδες μέ αποκορύφωμα την επίθεση μελών της ΚΝΕ καί τού ΚΚΕ ενάντια στους φοιτητές πού είχαν καταλάβει τό Χημείο καί την τραυματισμό δεκάδων φοιτητών, βάζουν επιταχτικά τό ερώτημα: πώς διαπαιδαγώνονται τά μέλη της ΚΝΕ πολιτικά, ώστε νά μή διστάζουν νά χρησιμοποιήσουν μεθόδους πού διαφορετικά μόνο φασιστικές οργανώσεις χρησιμοποιούν, ώστε νά χρησιμοποιούν βία ενάντια σέ αριστερούς φοιτητές, χωρίς νά αμφιβάλλουν ούτε στιγμή ότι ενεργούν σωστά, νά παίζουν τό ρόλο της αστυνομίας μέσα στό κίνημα, χωρίς νά σκέ-

φτονται τίς συνέπειες μιάς τέτοιας πρακτικής.

Πρέπει νά τό πούμε από την αρχή: κάθε προσπάθεια διαστρέβλωσης τού περιεχομένου της μπροσούρας μόνο καλύτερη θά μπορούσε νά την κάνει. Γι' αυτό θά φροντίσουμε νά δώσουμε πίστα τίς θέσεις της ΚΝΕ στά σπουδαιότερα σημεία πού αναφερόμαστε.

Λίγα λόγια για τή μέθοδο πού χρησιμοποιείται στή μπροσούρα:

1) Δέν γίνεται καμμία προσπάθεια νά αναλυθούν τά προβλήματα στά οποία αναφέρεται, νά βρεθεί η κοινωνική προέλευση καί νομοτέλεια, νά εξηγηθεί η ύπαρξή τους.

2) Τα προβλήματα κατονομάζονται εμπειρικά, γίνεται μία πολύ σύντομη αναφορά στην αστική τάξη, που φταίει για αυτά, και ακολουθούν συγκεκριμένες υποδείξεις-κανόνες για το πώς μπορούν να ξεπεραστούν.

3) Η έλλειψη ανάλυσης, η εμπειρική προσπάθεια αντιμετώπισης των προβλημάτων, η απόλυτη έλλειψη αναφοράς στην κοινωνική τους διάσταση σε συμπεράσματα-υποδείξεις-κανόνες που μπορούν να τοποθετούνται αυθαίρετα και θα μπορούσε να είναι οποιαδήποτε άλλα, μία και η μοναδική δικαίωσή τους βρίσκεται στην αναφορά ότι αυτά είναι "η σωστή κνίτικη στάση".

4) Κατά την KNE η αστική τάξη "γεννάει και καλλιεργεί τα διάφορα προβλήματα, για να αποπροσανατολίσει το κίνημα". Εδώ φαίνεται πια η θεωρητική ανεπάρκεια της KNE που δεν μπορεί να δει ότι τα προβλήματα που παρουσιάζονται στο κοινωνικό επικοδόμημα είναι συνέπεια των αντιθέσεων στην οικονομική βάση και εξέλιξης-επίδρασής τους σε δομές, κοινωνικές σχέσεις και ατομικούς προβληματισμούς.

5) Ξεκινώντας από τη θέση ότι τα προβλήματα-κίνδυνος για τη νεολαία "γεννιούνται και καλλιεργούνται" από την αστική τάξη και στρέφονται ενάντια στο κίνημα (γιατί; δεν μας τό λέει πουθενά) κατασκευάζει την αντίθεσή της με βάση το χθές: καλές σχέσεις στην οικογένεια, αγάπη στη δουλειά, καλές επιδόσεις στο σχολείο, περιορισμένη σεξουαλική ζωή.

Έτσι η κρίση του καπιταλισμού που προκαλεί κρίση των αρχών και της ιδεολογίας που τον στηρίζαν μέχρι σήμερα καταντάει κόλπο της αστικής τάξης. Το κίνημα πρέπει να προφυλάξει τις χθεσινές αρετές, να διατηρήσει-επιβάλει την ηθική τους. Μόνο που η ηθική που προτείνει η KNE

είναι χθεσινή, μικροαστική και για αυτό αντιδραστική.

6) Όλο το κείμενο διαπερνιέται από δύο μυθοποιημένους πόλους: αμερικάνικος τρόπος ζωής (ATZ) (τό κακό)-κόμμα, KNE (τό καλό). Ο ATZ είναι "εισαγωγή" της αστικής τάξης από την αμερική και την κοινή αγορά, δεν φαίνεται να έχει καμμία σχέση με τον καπιταλισμό στην Ελλάδα και για αυτό ο αγώνας ενάντια του πρέπει να είναι πράξη πατριωτική.

Στό βαθμό όμως που ο ATZ αντιμετωπίζεται σαν "προϊόν" ξένο με την ελληνική καπιταλιστική κοινωνία, μυστικοποιείται, γίνεται ανεπίδεχτος ανάλυσης και αναγκαστικά χρησιμοποιείται σαν ο γενικός όρος για τον κίνδυνο, ο "μπαμπούλας" που απειλεί τη νεολαία μας. Φυσικά ούτε λέξη γιατί η νεολαία μας δέχεται τόσο "ολοφάνερα" πρότυπα λαθεμένα και τρόπους ζωής, που πέρα από όλα είναι και ξενοφερμένα.

Η αναφορά στο KKE γίνεται θρησκευτικά. Όχι η συγκεκριμένη πολιτική του, και σ' αυτήν ανήκουν και οι θέσεις της KNE για τη διαπαιδαγώγηση της νεολαίας, αλλά η ιστορία του, τα λαμπρά του παραδείγματα, η ύπαρξή του είναι αρκετά για να πείσουν, πώς ότι και να κάνει, ότι και να πεί, αυτό είναι σωστό.

7) Οι θέσεις της KNE δεν πρόσπαθούν να πείσουν κανένα. Απευθύνονται σε ανθρώπους που τους έμαθαν να χρειάζονται "γραμμή"

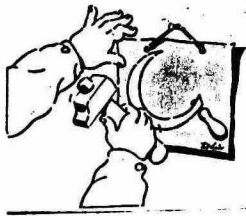
και όχι επιχειρήματα. Το κεντρικό συμβούλιο της KNE, είναι σύγουρο, εκπληρώνει την αποστολή του αναφέροντας προβλήματα και παραθέτοντας κανόνες συμπεριφοράς, στολίζοντάς τα με φραστική αγωνιστικότητα.

Η σχέση που μπορεί να αποκτήσει το μέλος της KNE με τους "κανόνες" δεν μπορεί παρά να είναι θρησκευτική, η τήρησή τους να γίνει δυνατή μόνο σε σχέση με το "συμφέρον" του κόμματος, η διάδοσή τους μόνο σαν κομματικό καθήκον.

8) Νομίζουμε τελικά ότι η μπουρα περισσότερο απευθύνεται στους γονιούς της νεολαίας που θέλει να διαπαιδαγωγήσει η KNE. Ιδιαίτερα σε μικραστούς ή διαποτισμένους από την μικραστική ιδεολογία προλετάρους, που αρχίζουν να ανησυχούν για την τύχη των παιδιών τους, που δεν είναι πια "όπως ήταν οι ίδιοι, όταν ήταν νέοι".

Στό χαρτί της KNE μπορούν να δουν ότι επιτέλους υπάρχει τουλάχιστον μία οργάνωση νεολαίας που δεν ενισχύει επικίνδυνες τάσεις ενάντια στην πατρίδα, την οικογένεια και την "ηθική" που αρχίζουν να αγκαλιάζουν όλο και περισσότερο την νεολαία. Μία οργάνωση νεολαίας όχι εξτρεμιστική, όχι ανατρεπτική, αλλά κόσμια, πολιτισμένη, με αρχές που θα τις δεχότανε χωρίς πολύ δυσκολία ένας μέτρια ξύπνιος παπάς της ενορίας.

για την οικογένεια

Η οικογένεια, αυτή που ξέρουμε όλοι, είναι για την ΚΝΕ αξία που πρέπει να προφυλαχθεί από τις αρνητικές επιδράσεις που εξασκεί πάνω της η κρίση του καπιταλισμού.

Φυσικά η ΚΝΕ ξεχνάει ότι:

- Η οικογένεια είναι η βασική μονάδα που πάνω της στηρίζεται η καπιταλιστική κοινωνία. Λειτουργεί με τη λογική μικρής επιχείρησης, δημιουργεί εξαρτήσεις και κυριαρχικές θέσεις

- Η δομή της είναι ιεραρχική. Οι γονείς είναι αυτοί που μπορούν και έχουν το δικαίωμα να καθορίζουν τη ζωή των παιδιών τους, ανεξάρτητα από τις ικανότητές τους. Η θέλησή τους είναι το "αντικειμενικό" κριτήριο που καθορίζει τη "σωστή" λειτουργία της.

- Η οικογένεια είναι ο βασικός φορέας και ο τόπος αναπαραγωγής της αρχουσας ιδεολογίας, με τη μεταφύτευση στά παιδιά αρχών, αξιών, παραδόσεων, προκαταλήψεων του κοινωνικού περιβάλλοντος.

- Η οικογένεια διεκπεραιώνει ένα διαπαιδαγωγικό έργο, που ο βασικός στόχος του καθορίζεται σαν η προσαρμογή στη δοσμένη κοινωνική πραγματικότητα, μία σπουδαία προύποθεση για την παραπέρα διατήρηση του συστήματος.

- Η εξάρτηση των παιδιών από τους γονείς, βιολογικά και οικονομικά καθορισμένη μέσα στην οικογένεια δίνει στους γονείς σχεδόν απόλυτη εξουσία στο να καθορίζουν όπως οι ίδιοι νομίζουν σωστό τον τρόπο ζωής των παιδιών τους. Ακόμα και όταν οι απόψεις τους είναι αναχρονιστικές, αντιδραστικές,

επιζημίαες και αντίθετες με τη θέληση των παιδιών. Έτσι η οικογένεια αποτελεί και τον αρχικό πυρήνα καταπίεσης.

- Η αυταρχική οικογένεια είναι η συνέπεια και η προύποθεση για την ύπαρξη της αυταρχικής κοινωνίας, του αυταρχικού κράτους, γιατί δέχεται εφαρμογές και αναπαράγει τις βασικές αρχές τους.

Τό παιδί που μαθάνει να δέχεται την τιμωρία, τον περιορισμό, την καταπίεση μέσα στην οικογένεια σαν φυσιολογικά στοιχεία της σχέσης του μ' αυτή, θά δεχτεί ευκολότερα την καταπίεση, τον περιορισμό των ελευθεριών του, την "τιμωρία" μέσα στην αυταρχική κοινωνία.

Η οικογένεια δεν μένει ανέπαφη από τις κοινωνικές εξελίξεις. Γενίκευση της αντίθεσης με τό αυταρχικό κράτος προκαλεί και δυνάμωμα της σύγκρουσης του παιδιού με την αυταρχική οικογένεια. Τό ίδιο προκαλεί και τό ξεπέραςμα προκαταλήψεων, ηθικών ταμπού, αναχρονιστικών παραδόσεων.

- Η κρίση της καπιταλιστικής κοινωνίας συνοδεύεται με ολόπλευρη κρίση των αξιών της, προκαλεί την απαρχή της κρίσης και στις δομές εκείνες που αποτελούσαν και αποτελούν παράγοντες σταθεροποίησης της όπως π.χ. η οικογένεια.

Όλα αυτά μένουν έξω από τον συλλογισμό της ΚΝΕ στην προσπάθεια της να καθορίσει τις "σωστές σχέσεις με την οικογένεια". Γι' αυτήν ο καπιταλισμός δόλια προσπαθεί να υποσκάψει τον ιερό θεσμό της οικογένειας για να αποπροσανατολίσει τη νεολαία. "Η ρή-

ξη των δεσμών με την οικογένεια", "η αδιαφορία για τα προβλήματά της", "οι υπερβολικές απαιτήσεις στους γονείς", "η έλλειψη υπομονής και σεβασμού", "η όχι καλή συμπεριφορά", δέν είναι παρά αρνητικές συνέπειες πάνω στη νεολαία της κρίσης του καπιταλισμού.

Δέν υπάρχει πρόβλημα ύπαρξης ούτε διαφορτικών ενδιαφερόντων, συμφερόντων, επιθυμιών, ούτε σύγκρουσής τους. Η αντίσταση στην αυταρχικότητα των γονιών είναι συνέπεια "λαθεμένης αντίληψης". Τά προβλήματα ξεπερνιούνται "μέ σεβασμό και αγάπη".

"Οι καλές σχέσεις με τό σπίτι", η φαινομενική γαλήνη πρέπει να είναι ο στόχος κάθε καλού Κνίτη. Αιτιολόγηση: "οι γονείς υποφέρουν και στερήθηκαν πολλά για τά παιδιά τους και επιθυμία τους είναι να τά δούν ευτυχισμένα". Καί τό πώς θά νοιώθουν τά παιδιά ευτυχισμένα μπορούν να τό καθορίσουν μόνο οι γονείς.

Η στάση δηλαδή της ΚΝΕ ταυίζεται με τη στάση των μικροαστών γονιών που ποτέ δέν αμφέβαλαν ούτε θά αμφιβάλουν για τό ρόλο τους. Ότι και αν κάνουν, όπως κι αν τό κάνουν.

Απόλυτη λοιπόν υποταγή των παιδιών στη θέληση των γονιών; Λάθος.

Υπάρχει μία μοναδική περίπτωση που τό παιδί δέν πρέπει να υποχωρήσει: "όταν οι γονείς έχουν διαφορετικές πολιτικές απόψεις", όταν δηλαδή δέν ανήκουν στο ΚΚΕ. Καί εδώ πιά φαίνεται ότι η στάση της ΚΝΕ έχει μέθοδο.

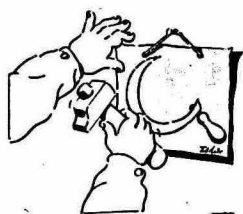
Η ταπείνωση, η τιμωρία, η καταπίεση πρέπει να υπομένονται από τό παιδί "μέ σεβασμό και αγάπη". Η αντίσταση θα έβαζε σέ κίνδυνο τόν άγιο θεσμό τής οικογένειας, πού προετοιμάζει συστηματικά ανθρώπους για τά καλούπια τού σχολείου, τού πανεπιστημίου, τού στρατού, τού εργοστασίου, τού γραφείου, τού κόμματος. Αυτός πού δέν προδύ-

μόζεται, πού αντιστέκεται, δημιουργεί προβλήματα. Η κριτική στάση απέναντι στους θεσμούς βάζει μπουρλότο στά θεμέλιά τους.

Προσαρμογή λοιπόν. Και διατήρηση τής "γαλήνης". Κάτι πού ο καπιταλισμός προσπαθεί απεγνωσμένα να επιβάλει. Χωρίς να τό πετυχαίνει πάντα. Γιατί γεν-

νά σύγχρονα και αντιθέσεις και μέσα στους θεσμούς πού τόν στηρίζουν. Και στήν οικογένεια. Πού δέν εξαφανίζονται όσο κι άν τό προσπαθήσει η ΧΝΕ.

Η απελευθέρωση τού ανθρώπου δέν είναι αποτέλεσμα τής τήρησης συνταγών καλής συμπεριφοράς μέσα στους θεσμούς, αλλά τής αμφισβήτησης τού κοινωνικού τους ρόλου.

για τη μορφωση

Η μόρφωση (σχολική, πανεπιστημιακή, επαγγελματική) σάν δικαίωμα είναι αποτέλεσμα αγώνων τού λαού για τήν κατάχτησή της. Από πρόνόμιο λίγων έγινε προσιτή σέ πλατύτερα στρώματα. Θεωρητικά δέν αποκλείεται κανείς απ' αυτή (η πραγματικότητα όπως ξέρουμε είναι διαφορετική).

Η μορφή όμως και τό περιεχόμενο τής μόρφωσης καθορίζεται και από τίς ανάγκες τής καπιταλιστικής οικονομίας, πού μέ τήν ανάπτυξη τών μέσων παραγωγής χρειάζεται όλο και περισσότερο ειδικούς τεχνικούς, επιστήμονες, ειδικευμένους εργάτες, αλλά και τή μεγάλη μάζα τών εργαζομένων μέ γνώσεις, πού επιτρέπουν τή λειτουργία και ανάπτυξη τής παραγωγικής διαδικασίας. Για παράδειγμα, τό σχολικό σύστημα τού μεσαίωνα, πρόνόμιο ελαχίστων γόνων τής άρχουσας τάξης, θα έμπαινε εμπόδιο και θα ήταν αιτία παράλυσης τής παραγωγής, άν επικρατούσε σήμερα. Γιατί δέν θα προμήθευε τήν κοινωνία μέ εκείνους τούς εκπαιδευμένους εργαζομένους πού χρειάζεται τό σύ-

στημα για να λειτουργήσει.

Και η αστική τάξη λοιπόν χρειάζεται τά εκπαιδευτικά ιδρύματα. Λειτουργία, περιεχόμενο και αποτέλεσμα τής φοίτησης σ' αυτά ανταποκρίνονται στά συγκεκριμένα συμφέροντά της:

α) Στελέχωση τού παραγωγικού και κρατικού μηχανισμού μέ τούς ειδικούς πού χρειάζονται για τή λειτουργία, ανάπτυξη και διαίωηση τού καπιταλιστικού συστήματος.

β) Αναπαραγωγή και διάδοση τής ιδεολογίας τής άρχουσας τάξης:

- μέ τά περιεχόμενα πού διδάσκονται. Επειδή δέν υπάρχει ουδέτερη επιστήμη, αλλά επιστήμη ταξική στήν υπηρεσία τής άρχουσας τάξης.

- μέ μεθόδους διδασκαλίας και οργάνωσης, πού ανταποκρίνονται στήν ιδεολογία και τίς δομές τής αστικής κοινωνίας: ιεραρχικές δομές, σύστημα επιλογής, αυθεντίες πού κατέχουν και μεταδίδουν "αλήθειες" μέ αυξημένες εξουσίες πάνω στους διδασκόμενους και ανταγωνισμός, όχι συλλογική δουλειά στή διαδικασία τής μάθησης.

Κάθε αναντίρρητη αποδοχή τού εκπαιδευτικού συστήματος ή και προσπάθεια "εκμοντερνισμού" του αναγκαστικά εξυπηρετεί πρώτα από όλους τήν ίδια τήν αστική τάξη. Καλές επιδόσεις πάει να πει πρώτα απ' όλα ανεβασμένη απόδοση τού εκπαιδευτικού μηχανισμού, καλύτεροι επιστήμονες, μεγαλύτερη απόδοση τής οικονομίας, μεγαλύτερα κέρδη για τούς καπιταλιστές. Αντίθετα, μια κριτική στάση απέναντι στά εκπαιδευτικά ιδρύματα φέρνει σέ σύγκρουση μέ τούς στόχους τους, τά περιεχόμενά τους, τή μέθοδο και οργάνωσή τους.

Δέν είναι καινούργια η διαπίστωση ότι οι αντιφάσεις τού καπιταλισμού στήν οικονομική βάση και στό επικοδόμημα προκαλούν αντιδράσεις και συμβάλλουν στήν συνειδητοποίηση αυτών πού θίγουν, δημιουργούν τίς προϋποθέσεις για τήν εξέλειψή του.

Ετσι και στά σχολεία, η καθημερινή καταπίεση, η αυταρχικότητα, οι γνώσεις πού μυθοποιούν τήν κοινωνική πραγματικότητα, η πειθαρχία δηλ. η αντιστροφή τής ζωής, η απόδοση σάν μέτρο αξιολόγησης

του ατόμου με το σύστημα ανταμοιβής-αναγνώρισης και παραγκωνισμού-τιμωρίας, η επιλογή, προκαλεί σ' ένα μέρος των μαθητών-φοιτητών μια πρωταρχική αντίσταση που εκφράζεται σαν άρνηση υποταγής στον προκαθορισμένο κοινωνικό ρόλο που τους επιφυλάσσει το σύστημα. Η αντίσταση αυτή παίρνει τη μορφή συχνών απουσιών, μειωμένης απόδοσης, καταπάτησης κανόνων, σύγκρουσης με το εκπαιδευτικό προσωπικό, αντίθεση με τη σχολική διαδικασία.

Η δικαίωση της βρίσκεται στην προσπάθεια του ατόμου να ξεφύγει όσο μπορεί, με τα μέσα που έχει, από τον εκπαιδευτικό-ισοπεδωτικό μηχανισμό, να μην υποταχθεί στους στόχους του, να διατηρήσει ένα μέρος από την προσωπικότητά του.

Στο βαθμό φυσικά που αυτή η αντίσταση γενικεύεται και δεν γίνεται οργανωμένη, δεν έχει προοπτικές αποφασιστικών αλλαγών.

Μόνο με την κατανόηση του κοινωνικού ρόλου της σχολικής μόρφωσης και των συμφερόντων που εξυπηρετεί μπορεί η πρωταρχική αυθόρμητη αντίσταση να αποκτήσει προοπτικές και να συνδεθεί με τον οργανωμένο αγώνα για την αλλαγή της λογικής και των στόχων του εκπαιδευτικού συστήματος.

Αλλά η κοινωνικοποίηση του προβλήματος της σχολικής μόρφωσης βάζει θέμα σύγκρουσης με τα συμφέροντα που εξυπηρετεί, με το καπιταλιστικό σύστημα.

Και σ' αυτό το σημείο το κίνημα αμφισβήτησης και αντίστασης που ξεπηδάει από τα εκπαιδευτικά ιδρύματα συνδέεται με το κίνημα των εργαζομένων ενάντια στον καπιταλισμό. Μέσα από αυτή την διαδικασία συνειδητοποίησης

μπορεί πια να ξανακαθοριστεί η ουσία και η χρησιμότητα μιάς γενικής μόρφωσης στην υπηρεσία του μαθητού-φοιτητού, στην υπηρεσία ολόκληρης της κοινωνίας. Σ' αυτήν μεταδόση των γνώσεων, εμπειριών, προβληματισμού της ανθρωπότητας στον αγώνα της για την απελευθέρωση από την καταπίεση και την εκμετάλλευση, στην προσπάθεια για τη δημιουργία μιάς κοινωνίας που δίνει στο άτομο τη δυνατότητα να αναπτυχθεί ολόπλευρα, να αναπτύξει τα ενδιαφέροντά του, να ικανοποιήσει τις επιθυμίες του. Και τη δυνατότητα και ανάγκη του ατόμου να συμβτάσχει σ' αυτήν την προσπάθεια, να ξεπεράσει προκαταλήψεις και κοντόφθαλμα συμφέροντα, να αγωνιστεί για να απομυθοποιήσει τις κοινωνικές διαδικασίες, για να μπει η επιστήμη στην υπηρεσία ολόκληρης της ανθρωπότητας.

Πώς όμως αντιμετωπίζει η ΚΝΕ στην προσούρα της αυτό το τόσο σπουδαίο, όπως και "σύνθετο" όπως λέει, πρόβλημα;

Αφού μιλάει για τις ευθύνες της κυβέρνησης, για "την ανησυχητική κατάσταση στον τομέα της μόρφωσης", το "σύνθετο πρόβλημα" απλουστεύεται και γίνεται αναφορά μόνο στην στάση της νεολαίας απέναντι στα σχολεία:

"σε μία μερίδα νέων παρατηρείται μείωση της απόδοσης στο διάβασμα, αδικαιολόγητα πολλές απουσίες, καθυστέρηση των σπουδών, κομπίνες στις εξετάσεις κλπ. που σε τελευταία ανάλυση εκφράζουν την υποτίμηση στην μάθηση".

Η ΚΝΕ δεν λέει λέξη για το χαρακτήρα, τους στόχους, τη λογική της σχολικής μόρφωσης και τα συμφέροντα που εξυπηρετεί. Αποφεύγει να αναφερθεί στην αντίφαση ανάμεσα στην μάθηση που αποκτιέται στα σχολεία και τον κοινωνικό ρόλο που είναι προκαθορισμένο να παίζει.

Δεν προωθεί την κριτική στάση απέναντι στα περιεχόμενα, τις δομές, την αρχή της επιλογής που επικρατούν στα Ε.Ι.

Η σχολική μόρφωση παίρνει τη θέση της μάθησης γενικά, ενώ αποτελεί ένα μικρό, μονόπλευρο μέρος της.

Δεν αναφέρεται στον διαπαιδαγωγικό ρόλο των μαθητών-φοιτητών στους κανόνες, τις αρχές και τις αξίες της καπιταλιστικής κοινωνίας.

Αντίθετα προωθεί την προσαρμογή στις απαιτήσεις του εκπαιδευτικού συστήματος. Γιατί μόνο μέσα από την προσαρμογή μπορεί να φτάσει κανείς στην ανταμοιβή, την αναγνώριση, στους καλούς βαθμούς.

Κάνει την επίδοση στα μαθήματα, την αξιολόγηση του εκπαιδευτικού συστήματος, δικό της μέτρο αξιολόγησης, μιά και καλεί τις οργανώσεις της να "εξαρτήσουν την ανάδειξη στελεχών από την επίδοσή τους στα μαθήματα".

"Πρώτοι στα μαθήματα,..."

Η μονοδιάστατη αυτή θεώρηση, το θεληματικό σταμάτημα στην επιφάνεια του προβλήματος, η, χωρίς επεξήγηση, εμβάνυση, κατανόηση του "σύνθετου προβλήματος", διατύπωση κανόνων για την αντιμετώπισή του, αποτελεί και μία συγκεκριμένη μέθοδο διαπαιδαγώγησης: η αυθεντία απαιτεί, ο ενδιαφερόμενος διεκπαιρεύει.

Όταν ο καταπιεστικός μηχανισμός του σχολείου γίνεται αναντίρρητα αποδεχτός και ο ενδιαφερόμενος προσπαθεί να ανδραχθεί σ' αυτόν, με καλές επιδόσεις, μαθαίνει να λειτουργεί μ' αυτόν τον τρόπο και όταν συμμετέχει εθελοντικά σε πολιτικούς οργανισμούς, και στην ΚΝΕ. Έτσι δεν κρίνεται εάν απαραίτητο να εξηγηθεί πώς η στάση προσαρμογής, που προπαγανδίζεται παραπάνω, οδηγεί σ' αγώνες "για εκδημοκρατισμό της παιδείας", "για εθνική ανεξαρ-

τησία και τόν σοσιαλισμό στην πατρίδα μας", "...", που καλούνται να ενισχύσουν τα μέλη της ΚΝΕ.

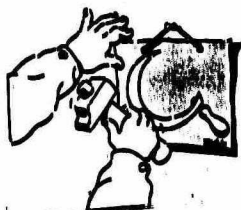
Η αναγκαιότητα του σοσιαλισμού τουλάχιστον δεν φαίνεται να ξεκινάει και από τις αντιθέσεις της καθημερινής πραγματικότητας στά Ε.Ι.

"... πρώτοι στους αγώνες"(;) Αυτός που είναι πρώτος στην προσαρμογή δεν θάναι ποτέ πρώτος στους αγώνες.

Γιατί ο αγώνας ενάντια στον καπιταλισμό είναι και αγώνας ενάντια στην προσαρμογή και την αλλοτρίωση, αγώνας ενάντια στις αρχές και την ιδεολογία

της αστικής τάξης, αγώνας για την ανατροπή και αντικαταστάση τους.

Μόνο με θρησκευτική στάση απέναντι στην αυθεντία (στην περίπτωση μας τό ΚΣ της ΚΝΕ) μπορεί κανένας να συνδέσει την προσαρμογή και τόν αγώνα ενάντια της.

για την εργασία

"Ο καπιταλισμός μετατρέπει την εργασία σε καταναγκασμό", τό σύστημα της μισθωτής εργασίας είναι τό βασικό χαρακτηριστικό του καπιταλισμού. Πάνω σ αυτό στηρίζεται η εκμετάλευση, ο κοινωνικός διαχωρισμός, η κοινωνική ιεραρχία.

Ο εργάτης είναι τό αμεσώτερο θύμα αυτού του συστήματος. Είναι αναγκασμένος να πουλήσει την εργατική του δύναμη για να επιζήσει. Κάνοντας τό αυτό όμως (παρα)δέχεται-αναγκαστικά- ότι τά μέσα παραγωγής ανήκουν σε άλλους, που θα καθορίσουν και τό είδος και τόν τρόπο παραγωγής, θα διαθέσουν τό προϊόν της εργασίας του, θα εισπράξουν τό κέρδος. Υποβιβάζεται σε είδος παραγωγικής μηχανής, που δεν έχει να καθορίσει τίποτα.

Αυτός ο κοινωνικός ρόλος που πρέπει να παίζει ο εργάτης, που δεν επιτρέπει από την φύση του αποκλίσεις, δημιουργεί από μέρος του μία σειρά αντιδόσεων.

Τήν εργασία τη νοιώθει σαν καταναγκασμό που του σκοτώνει τη φαντασία και τη ζωτικότητα.

Η πειθαρχία που του επιβάλλεται σκοτώνει κάθε ζωντανό του σκίρτημα και τόν προσαρμόζει στον ρυθμό και τη λογική της μηχανής.

Οι συνθήκες, ο ρυθμός, ο τρόπος εργασίας καθορίζουν όχι μόνο τη ζωή του, αλλά και τη σκέψη του και την κοινωνική του συμπεριφορά, τις κοινωνικές του σχέσεις.

Και ενώ με την εργασία του παράγεται ο κοινωνικός πλούτος, βλέπει να τόν απολαμβάνουν άλλοι, οι κάτοχοι των μέσων παραγωγής.

ΦΥΣΙΚΟ είναι να μην μπορεί ποτέ να συναδέλφωθεί με τόν κοινωνικό του ρόλο.

ΦΥΣΙΚΟ είναι να θέλει να είναι όσο τό δυνατό πιο λίγο εργάτης.

ΦΥΣΙΚΟ είναι τη λύση του προβλήματος του να τη βλέπει στο να πάψει να είναι εργάτης.

Η αντίστασή του στις καθημερινές συνθήκες καταπίεσης είναι που κινδύνησε.

Οπωσδήποτε αρνείται, έστω και μερικά, μαζί με την εργατική του δύναμη να πουλήσει και τη σκέψη και τη φαντασία του. Αυτές σπάνε τη φυλακή της αναγκαστικής εργασίας, αφήνουν τόν τόπο δουλείας, εγκαταλείπουν τόν παράλογο μισθ, γεννάνε τό σπόρο για την κατάργηση της μισθωτής εργασίας και δημιουργούν αντίσταση.

Μικρά "παράνομα" διαλαύματα, συχνό κατούρημα, καθυστέρηση, μειωμένη απόδοση, "αρρώστειες". Καταλαβαίνει ότι όλα αυτά δεν αλλάζουν την καθημερινή του κατάσταση, δίνουν όμως άλλη ποιότητα στη στιγμή, στην ώρα, στη μέρα.

Είναι μικρές νίκες στη σύγκρουση με τη λογική του κεφαλαίου.

Αυτός που θα τολμούσε να κατακρίνει μία τέτοια στάση, βρίσκεται, έστω και μερικά, από τη μεριά των συμφερόντων του αφεντικού.

Φυσικά κάθε διδάκτωμα και κάθε "αρρώστεια" έχει και τό τέλος της και η σκληρή πραγματικότητα εξακολουθεί να βάζει την αναγκαιότητα της καθολικής αλλαγής, της άρνησης του ρόλου, που από τόν άνθρωπο κάνει αντικείμενο εκμετάλευσης.

Με την οργανωμένη επίθεση ενάντια στα συμφέροντα του κεφαλαίου, με τη γενίκευσή της, κάνει την εμφάνισή του στο προσκήνιο της ιστορίας τό οργανωμένο εργατικό κίνημα. Και η αναγκαιότητα να βρεθεί διέξοδος, να καταργηθεί η εκμετάλευση και η καταπίεση, κάνει αναγκαίο σε όλη την κοινωνία τόν αγώνα για τό σοσιαλισμό.

Που θα περ αντίσταση προσωπική και συλλογική ενάντια στη λογική και τα συμφέροντα του κεφαλαίου και συγκεκριμένες παραστάσεις για την εξάλειψή τους στο επίπεδο ολόκληρης της κοινωνίας.

Για την ΚΝΕ "ο καταναγκαστικός χαρακτήρας της εργασίας" είναι μόνο "η κύρια αιτία κάποιας απωθητικής στάσης προς την εργασία, που οδηγεί όχι σπάνια σε λαθεμένες εκδηλώσεις και αντιλήψεις".

Ο "μαρξισμός" της ΚΝΕ τελειώνει δηλ. αμέσως μετά την πρώτη φράση.

Η σύγκρουση ανάμεσα στο κεφάλαιο και τη μισθωτή εργασία, ανάμεσα στην κοινωνικοποιημένη παραγωγή και την ατομική ιδιοποίηση, στον διαχωρισμό μεταξύ πνευματικής και χειρωνακτικής εργασίας, η σύγκρουση του εργάτη με την εργασία του αλλοτρίωτου, είναι ταυτόχρονα το "κάποιας απωθητικής στάσης προς την εργασία", που κι αυτή μπορεί να είναι λαθεμένη.

Ο στόχος του αγώνα της ΚΝΕ περιορίζεται και στρέφεται μόνο ενάντια στην "εξαντλιτική δουλειά" και την "υπερεκμετάλευση". Ούτε λέξη για αγώνα ενάντια στην εκμετάλευση, ενάντια στην "καταναγκαστική", "φυσιολογική", σχέση ανάμεσα σε εργάτη και αφεντικό. Η απαίτηση δηλ. που θέλει να διαπαιδαγωγήσει ταξικά ολόκληρη την ελληνική νεολαία, ιδιαίτερα την εργατική, "ξεχνάει" να αναφερθεί στο σπουδαιότερο πρόβλημα: τη μισθωτή εργασία, που πάνω της στηρίζεται η εκμετάλευση. Πού συνέπεια, αντίδραση στην ύπαρξη της είναι ο αδιάλαχτος αγώνας για την κατάργησή της, το εργατικό κίνημα, οι αντικαπιταλιστικοί αγώνες, ο αγώνας για την σοσιαλιστική επανάσταση.

Αλλά η ΚΝΕ τό πάει αλλού. Έχει πιά "χειροπιαστούς" στόχους. Και τους λέει:

"... αυτό δεν σημαίνει ότι στο όνομα αυτής της απαίτησης διεξάγουμε "ατομικό αγώνα" με το να μη δουλεύουμε καθόλου, με το να μη βγάζουμε παραγωγή. Στην ασυδοσία και την εκμετάλευση του καπιταλιστή δεν αντιπαράθετουμε μια επιζήμια και με διαφορές μορφές ατομική μείωση της δουλειάς αλλά τον οργανωμένο αγώνα" (σελ. 24).

Εδώ σταματάνε τα αστεία. Μπαίνει θέμα τίνος ταξικά συμφέροντα εκπροσωπεί η ΚΝΕ στην προσπάθειά της να διαπαιδαγωγήσει την ελληνική νεολαία, λέγοντας της ποιά πρέπει να είναι η σωστή στάση απέναντι στην εργασία.

Και το κλειδί στην απάντηση είναι η χρησιμοποίηση της λέξης "επιζήμια" σε αναφορά στην με διάφορες μορφές ατομική μείωση της δουλειάς. Στόν μόνο που μπορεί να είναι επιζήμια η ατομική μείωση της δουλειάς είναι ο καπιταλιστής, η επιχείρηση, το αφεντικό. Μειώνει τα κέρδη του. Ζημιώνει. Έχει κάθε λόγο να καταπολεμήσει μια τέτοια τάση ανάμεσα

στους "εργάτες του". Και για να τους πείσει πρέπει να χρησιμοποιήσει κάθε μέσο. Από την απειλή απόλυσης μέχρι και την προσφορά παροχών για αυξημένη απόδοση, από την επιβολή ακρόντων για την μέτρησή της μέχρι τον προβιβασμό σε ανώτερη μισθολογική βαθμίδα και την επίκληση εθνικών συμφερόντων.

Τίνος ταξικά συμφέροντα εξυπηρετεί σ' αυτό το θέμα η ΚΝΕ;

Για να αποφύγει την άμεση γελοιοποίησή της παίρνοντας θέση ενάντια στην "ατομική μείωση" της απόδοσης, χρησιμοποιεί ένα τρικ: αντιπαράθετει την ατομική μείωση στον "οργανωμένο αγώνα". Ή το ένα ή το άλλο. Ή αποδίδεις πολύ και συμμετέχεις στον οργανωμένο αγώνα, ή ζητάς ατομικές λύσεις, μειώνεις την απόδοσή σου, βλάπτεις τον οργανωμένο αγώνα.

Έτσι κατά την ΚΝΕ, ο εργάτης που νοιώθει τη δουλειά του σαν καταναγκασμό, που προσπαθεί να τον περιορίσει όσο μπορεί πηγαίνοντας συχνά στο αποχωρητήριο, κερδίζοντας μερικά λεπτά καθυστερώντας, που ονειρεύεται την ώρα της δουλειάς τη φίλη του, που η φαντασία του σπάει την καταναγκαστική φυλάκιση της και καλπάζει να βρει μια ζωή έξω από καταναγκασμούς και εκμετάλευση, ο εργάτης που αρνείται την ώρα της δουλειάς, έστω και μερικά, να είναι αυτό που θέλουν και του επιβάλλουν με

σώμα και ψυχή είναι επιζήμιος. Και ίσως ανέκδοτος για οργανωμένο αγώνα.

Δηλ. η ΚΝΕ ζητάει την ώρα της δουλειάς μέσα στο εργοστάσιο, απόλυτη υποταγή στη λογική και τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Ο "καλός" εργάτης είναι το πρότυπο που επιδεικνύει. Το ίδιο και τα αφεντικά.

Νομίζουμε ότι η ΚΝΕ με αυτά τα επιχειρήματα απευθύνεται σε σχιζοφρενείς. Γιατί η αντίσταση ενάντια στον καταναγκασμό, στην εκμετάλευση και αλλοτρίωση, δεν είναι υπόθεση που "διεκπεραιώνεται" μετά τη δουλειά, αλλά καθορίζει τη στάση μας απέναντι στη δουλειά, καθορίζει την απόδοσή μας, σπάει τον "μύθο του καλού εργάτη" και προσπαθεί ατομικά και οργανωμένα και σε όλα τα επίπεδα να συντριψει το καπιταλιστικό σύστημα, που μπορεί να ζήσει μόνο με τον καταναγκασμό.

Ότι ακολουθεί σ' αυτό το θέμα είναι αρκετά εξοργιστικό, αλλά και συμπληρώνει τις παραπάνω διαπιστώσεις.

"Οι νέοι και οι νέες της δουλειάς" πρέπει να μαθαίνουν καλά το επάγγελμά τους, πρέπει να μαθαίνουν πολλά επαγγέλματα για να μπορούν να πουλήσουν με καλύτερους όρους την εργατική τους δύναμη—φυσικά με καλύτερους όρους από τους άλλους εργάτες. Και οι καπιταλιστές ξέρουν πως προσφέροντας καλύτερους και χειρότερους όρους αγοράς της εργατικής δύναμης δημιουργούν ένα

στοιχείο διάσπασης της εργατικής τάξης. Νά σκεφθούμε ότι δεν τό πληροφορήθηκε ακόμα η ΚΝΕ; Αυτή όμως έχει άλλα προβλήματα. Αυτός που θα κάνει τό παραπάνω θα έχει κύρος στη δουλειά του, στους εργαζόμενους, στην κοινωνία και θα προσφέρει περισσότερα στο κίνημα. Κοντόφθαλμη θεώρηση πάνω σε καμποδρινή λογική: όποιος έχει μία "καλή" θέση στην αστική κοινωνία επιδρά ευκολότερα στο περιβάλλον του. Με τό αντίλλαγμα έφτασε εκεί, με τό συμβιβασμούς, διαστρεβλώσεις και κακοποίηση του εαυτού του και των αρχών του, αδιάφορο. Αρκεί νά μπει στο κόμμα τό σωστό κι' όλα πάνε καλά.

Φυσικά πριν από την ανάλυση υπάρχει τό συμπέρασμα κομμένο και ραμμένο πάνω σε μία μυωπική καιροσκοπική πολιτική, που στόχος της είναι πρώτα απ' όλα η προσαρμογή· τότε γίνονται απαράιτητοι λογικοί και φραστικοί ακροβατισμοί του τύπου: "Η αντίληψή μας για την εργασία δεν έχει και δεν μπορεί νά έχει σχέση με την αστική αντίληψη για "αγάπη στη δουλειά" που υποτάσσει τόν εργαζόμενο στη μόλρα του και την καλή θέληση του αφεντικού", και λίγο παρακάτω: "Ταυτόχρονα τή διαπαιδαγωγούμε (τή νεολαία) στο πνεύμα της πραγματικής αγάπης για τή δουλειά και τούς δημιουργούς των αγαθών, του κοινωνικού πλούτου, στο πνεύμα της ταξικής αλληλεγγύης".

Όχι λοιπόν αστική "αγάπη στη δουλειά", αλλά κομμουνιστική και "πραγματική αγάπη στη δουλειά".

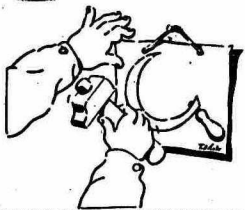
Καταλάβετε;

"Εμείς" ναι.

Η ΚΝΕ αναγκαστικά κατεβαίνει από τις κλειστές της θεωρίας για την "απελευθέρωση της εργασίας" σ' αυτό που βλέπει πώς είναι δυνατό. Παίρνει υπ' όψη της τις εμπειρίες του "υπαρκτού σοσιαλισμού", όπου η εργασία κάθε άλλο παρά έζησε την απελευθέρωσή της, και προχωράει ρεαλιστικά και ψυχρά στη συντριβή του πόθου, της ελπίδας, της θεωρητικής δυνατότητας. Με μία μέθοδο αντιγραμμένη από την αστική τάξη: Η αναγκαιότητα για "απελευθέρωση της εργασίας" γίνεται ιδεολογία που διακηρύχνεται χωρίς καμιά συνέπεια, για νά γυρίσει στην πράξη σαν "πραγματική αγάπη στη δουλειά".

Για νά μπορέσει νά κάνει αυτό τό ακροβατικό είναι αναγκασμένη νά αποφύγει κάθε αναφορά στο σύστημα της μισθωτής εργασίας, που απελευθέρωση απ' αυτό σημαίνει αναγκαστικά κατάργησή του. Εκεί δεν υπάρχουν περιθώρια για ταχυδακτυλουργίες.

Ο καπιταλισμός μετατρέπει την εργασία σε καταναγκασμό. Η σοσιαλιστική προοπτική δεν προσπαθεί νά τόν μακιγιάρει, αλλά νά τόν εξαλείψει.

για το σεξουαλικό

Νομίζουμε πως οι απόψεις της ΚΝΕ για "τις σχέσεις ανάμεσα στα δύο φύλλα", για τό σεξουαλικό ζήτημα, είναι τό αποκορύφωμα της μικροαστικής τοποθέτησης και του συντηρητισμού που διέπουν όλη την προσπάθειά της για διαπαιδαγώγηση με την μπροσούρα της.

Σεμνότυφα, μιλάει μόνο για "αισθηματικές σχέσεις των νέων". Η σεξουαλική διάσταση εμφανίζεται μόνο αρνητικά, δύο φορές, με τόν όρο "σεξουαλική αποχαύνωση". Ή σαν αναφορά στην "αμαρτία" μέσα από ένα λαβύρινθο αφορισμών όπως: "διεφθαρμένος τρόπος ζωής", "χωρίς όρια σχέσεις ενός αγο-

ριού και κοριτσιού", "ερωτικά σκάνδαλα", "πορνό", "καμπαρέ", "οίκοι ανοχής".

Αφού τό θέμα τό παρουσιάζει πάντα σαν κίνδυνο, είναι φυσικό τό ότι προσπαθεί νά προφυλάξει τούς νέους, που με τόν "αυθορητισμό και την απειρία τους... δεν είναι πάντα σε θέση νά διακρίνουν τά όρια που υπάρχουν γύρω από τό ζήτημα" ούτε "νά εκτιμήσουν κατά πόσο είναι ωφέλιμη ή βλαβερή για την ανάπτυξή τους η κάθε πλευρά του προβλήματος".

Είναι σχετικά εύκολο νά συμπεράνει κανείς πόσο διαταραγμένη είναι η σχέση αυτών που έγραψαν την μπροσούρα με την σεξουαλικότητά τους.

Η σεξουαλική ζωή παρουσιάζεται σαν κάτι διεφθαρμένο, επικίνδυνο, που μπορεί νά οδηγήσει στη "σεξουαλική αποχαύνωση" και τούς "οίκους ανοχής". Είναι αιώνιος ο φόβος του μικροαστού νά αντιμετωπίσει τις σεξουαλικές επιθυμίες και τις ορμές του και η προσπάθειά του νά τις τυλίξει σε ένα νεφέλωμα απαγορευμένου και επικίνδυνου. Προσπάθεια που έχει βαθείς ρίζες στον μεσαίωνα της χριστιανικής ηθικής, που κατάφερε νά κάνει τις αντισεξουαλικές της αρχές, αρχές όλης της κοινωνίας και στήριγμα της ηθικής της υπόστασης.

Η ΚΝΕ στέκεται μπροστά στο θέμα με τον ίδιο φόβο του ηθικολόγου της γειτονιάς ή του παπά της ενορίας. Δεν προσπαθεί να "δια φωτίσει" το ζήτημα, αλλά να διατυπώσει κανόνες και να δείξει κινδύνους.

Για το μικροαστό οι σεξουαλικές σχέσεις από πάντα είχαν και έχουν τη μυρωδιά μπορδέλλου. Εκτός και αν πρόκειται για "νόμιμες", δηλαδή αυτές που οδηγούν στην "τεκνοποιία".

Φυσικό είναι πώς σε μία τέτοια αντιμετώπιση δεν υπάρχουν περιθώρια για σκέψεις που αφορούν τη δικαίωση της ικανοποίησης της σεξουαλικής επιθυμίας σαν βασικής ανθρώπινης ανάγκης, -που απομυθοποιεί τις σχέσεις ανάμεσα στα δύο φύλλα

-που είναι προϋπόθεση για ισότητες, (συν-)ουσιαστικές σχέσεις πέρα από συμβατικότητα και αναγκαιότητες

-που επιτρέπει την αβίαστη και ελεύθερη επικοινωνία, πησίασμα ανάμεσα σε άνδρες και γυναίκες

-που δυναμώνει τη θετική στάση στη ζωή

-που δυναμώνει την αυτοπεποίθηση του ατόμου και το κάνει ικανό να αντιστέκεται στην καταπίεση.

Φυσικά στην καπιταλιστική κοινωνία που στηρίζει την ύπαρξή της στην καταπίεση, τη συναλλαγή και την εκμετάλλευση είναι αδύνατη η απόλυτη σεξουαλική απελευθέρωση. Εμπόδιο μπαίνει η διαπαιδαγώγηση, οι εμπορευματικές σχέσεις, οι ιεραρχικές δομές, η άρχουσα ηθική.

Η προσπάθεια για απελευθέρωση της σεξουαλικής επιθυμίας περνάει μέσα από τη σύγκρουση με τον καπιταλισμό και τις δομές του.

Αυτό κάνει γελέια και την προσπάθεια των φιλελεύθερων αστών που ισχυρίζονται ότι η σεξουαλική απελευθέρωση είναι δυνατή μέσα στα πλαίσια της καπι-

ταλιστικής κοινωνίας. Μάλλον περιορίζονται στο τεχνικό μέρος του ζητήματος και αφήνουν απέξω το θέμα των σχέσεων ανάμεσα στα άτομα.

Από την άλλη μεριά η καταπίεση της σεξουαλικότητας όχι μόνο συνοδεύει την ανθρωπότητα από την εποχή της εμφάνισης της ατομικής ιδιοκτησίας, αλλά και εμφανίζεται τόσο πιο έντονη όσο πιο αντιδραστικό είναι το καθεστώς που επικρατεί σε μία χώρα.

Οι εξάρσεις ηθικής της παπαδοπουλικής δικτατορίας είναι μόνο ένα παράδειγμα.

Ο αγώνας για την απελευθέρωση της κοινωνίας περνάει και από τον αγώνα για την σεξουαλική απελευθέρωση.

Η ΚΝΕ όμως αδυνατεί, ή δεν θέλει, να δει το θέμα στην ουσία του: ποιές είναι οι συγκεκριμένες προσπάθειες για την απελευθέρωση των σχέσεων ανάμεσα στα δύο φύλλα από την πουριτανική ριπή νοστορπία και ηθική.

Γι αυτήν το θέμα μπαίνει σχηματικά και αριθμητικά: Ένας ή δύο γκόμενοι σ' όλη τη ζωή μας; Στόν αγώνα της ενάντια στη "διαφθορά" η ΚΝΕ, με συγκινητική αφέλεια, ζητάει το κλείσιμο των μπουρδέλων και των καμπαρέ. Δεν προσπαθεί να διαπαιδαγωγήσει έτσι που να γίνουν άχρηστα. Φωνάζει τον χωροφύλακα. Φυσικά δεν καταλαβαίνει πώς η ύπαρξή τους ανταποκρίνεται στην επικράτηση μιάς ηθικής, που διατηρεί και αναπαράγει την σεξουαλική καταπίεση και τὰ κάνει απαραίτητα σάν βαλβίδες ασφάλειας και υποκατάστατο για σχέσεις που δεν καθορίζονται από τη συναλλαγή.

Αλλοιώς θα προσπαθούσε να συγκρουστεί μαζί της, να προσφέρει δυνατότητες λύσεων.

Στο μπουρδέλο πάει ο σεξουαλικά πεινασμένος. Δεν είναι λάθος το ότι πεινάς, αλλά το ότι υπάρχει πείνα.

Στη σεμνότυφη στάση της ΚΝΕ φυσικά είναι απαράδεκτη, αποτρόπαια οποιαδήποτε αναφορά στο πρόβλημα αυτών που η ικανοποίηση της σεξουαλικής τους επιθυμίας πραγματώνεται μόνο με άτομα του ίδιου φύλλου.

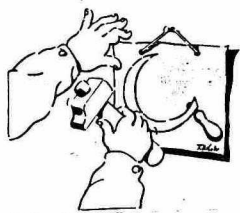
Για την ΚΝΕ το θέμα του ομοφυλόφιλου έρωτα παύει να υπάρχει, με το να μη το αναφέρει. Τι τραγικό αλήθεια για τὰ ομοφυλόφιλα μέλη της!

Το δράμα των ομοφυλόφιλων κιντών και κουκουλωμένων είναι γνωστό: διπλή ζωή, φόβος μην ανακαλύψουν οι σύντροφοι την "διαστροφή" τους, τύψεις συνειδήσης ή σχιζοφρένεια του να πιστεύουν ότι η σεξουαλικότητά τους γίνεται εμπόδιο στο κίνημα. Αλλά και καμιά ελπίδα ότι στο "σοσιαλισμό" κάτι θ' αλλάξει σ' αυτόν τον τομέα.

Ο ομοφυλόφιλος κνίτης είναι υποχρεωμένος να αγωνίζεται σαν μάρτυρας για την "απελευθέρωση" άλλων -τάξης ή ατόμων. Από την "απελευθέρωση" είναι υποχρεωμένος να βγάζει απέξω τη σεξουαλική απελευθέρωση.

Ο ομοφυλόφιλος κνίτης είναι επικίνδυνος για αυτούς που θέλει να απελευθερώσει. Κάνει θυσίες και τις περιμένει κι από τους άλλους. Επειδή το θέμα της καθολικής απελευθέρωσης δεν υπάρχει για αυτόν, από τη στιγμή της ένταξής του. Εκτός αν τον έπεισαν κιόλας ότι είναι άρρωστος. Και πώς στη Σοβιετική Ένωση υπάρχουν καλοί γιατροί που τὰ θεραπεύουν κι αυτά.

για το στρατο

Είναι γνωστό ότι η αστική τάξη για τη "διαπαιδαγώγηση" του λαού, δηλαδή για τη διάδοση και αναπαραγωγή της ιδεολογίας της, δεν χρησιμοποιεί μόνο τα εκπαιδευτικά ιδρύματα αλλά και διάφορους άλλους οργανισμούς και μέσα που η ίδια τους η φύση, η λειτουργία τους, ο καθορισμένος κοινωνικός τους ρόλος τά κάνει απαραίτητα για τη διαίκνωση της εξουσίας της. Πέρα από την οικογένεια τέτοιο ρόλο παίζουν ο στρατός, το σύστημα της οργανωμένης εργασίας, η εκκλησία, η κουλτούρα κλπ. Οχι τυχαία ισχύει ο στρατός σαν το μεγάλο σχολείο από όπου περνάνε όλοι (τουλάχιστον οι άντρες). Για να "ωριμάσουν" να "σοβαρευτούν" να "πάφουν" να είναι παιδιά" κλπ. Από πρώτη άποψη φαίνεται περίεργο, πώς η ΚΝΕ "ξέχασε" να αναφερθεί σ' αυτό το τόσο σπουδαίο "εκπαιδευτικό ίδρυμα", το τόσο χρήσιμο και όσο κανένα άλλο πρακτικό και σε κάθε στιγμή έτοιμο να επέμβει για να καθορίσει τη ζωή μας. Φυσικά ο στρατός είναι ένα όπλο στα χέρια της αστικής τάξης έτοιμο να χρησιμοποιηθεί για να επιρρεάσει ή να κρίνει προς όφελός της τον ταξικό πόλεμο. Αρκεί να μετρήσει κανείς πόσες φορές ο στρατός έκανε επέμβαση στο εσωτερικό της χώρας μας και να τις συγκρίνει έστω με τις "ευκαιρίες" που είχε να

υπερασπίσει "την πατρίδα μας". Και πόσο ο φόβος επέμβας του καθορίζει στάση και πολιτική κομμάτων φιλικών ή εχθρικών στο καπιταλιστικό σύστημα. Αλλά εδώ θέλουμε να αναφερθούμε στο "διαπαιδαγωγικό" του έργο:

- Στόν εξαναγκασμό των νέων να ανγνωρίσουν την κρατική βία, που περνάει μέσα από κανονισμούς, διαταγές και ανώτερους, σαν την μοναδική αναντίρρηση αξία που καθορίζει, σε μία περίπτωση, καθολικά τη ζωή τους.
- Στόν εξαναγκασμό να δέχονται την ιεραρχική οργάνωση σαν τη μόνη καθαγιασμένη και αποτελεσματική.
- Στόν εξαναγκασμό να μην έχουν το δικαίωμα να σκέφτονται φωνηχτά.
- Στόν εξαναγκασμό να εκτελούν χωρίς αντίρρηση τις πιο παράλογες διαταγές.
- Στόν εξαναγκασμό να πειθαρχούν κάθε στιγμή γιατί η πειθαρχία, δηλαδή η αντιστροφή της ζωής, γίνεται η ανώτερη αξία.
- Στόν εξαναγκασμό να μην έχουν προσωπικότητα.
- Στόν εξαναγκασμό να γίνονται κοπάδι, άβουλα ρομπότ.
- Στόν εξαναγκασμό να καταλάβουν πώς ο στρατός είναι αντίγραφο της κοινωνίας, λίγο πιο σκληρό, λίγο πιο αυταρχικό, αλλά τελικά αντίγραφο. Και πώς όποιος δεν προσαρμόζεται τον συντρίβουν. Ο στρατός έπαιξε και παίζει με επιτυχία τον κοινωνικό του

ρόλο. "Διαπαιδαγωγεί" με επιτυχία εκατοντάδες χιλιάδες νέων. Είναι το πιο επικίνδυνο "εκπαιδευτικό ίδρυμα" της αστικής τάξης. Οποιος θέλει να διαπαιδαγωγήσει τη νεολαία πρέπει να τον αντιμετωπίσει αναγκαστικά.

Νά συγκρουστεί με τις αρχές, με τον τρόπο οργάνωσής του, την ιδεολογία, τον κοινωνικό του ρόλο. Νά τον απομυθοποιήσει. Αλλά τότε πρέπει πια να ξεφύγει από τους σχετικά άνετους όπως και ηλίθιους κανόνες "καλής συμπεριφοράς". Πρέπει να γίνει ανατρεπτικός. Νά αποκαλύψει την απάτη του "πατριωτισμού".

Αλλά η ΚΝΕ θέλει να διαπαιδαγωγήσει πατριωτικά. Οπωσδήποτε δεν έχει την καλύτερη γνώμη για τον αστικό στρατό. Οπωσδήποτε τον βλέπει σαν εχθρό. Οπωσδήποτε κάτι θα χε να πελ. Αλλά φοβάται. Φοβάται μην κατηγορηθεί σαν αντεθνική παράταξη. Σάν ξεονικίνητη. Και όλα όσα η αστική τάξη έχει να πελ ενάντια στους εχθρούς της εξουσίας της.

Και η ΚΝΕ προτιμάει να "ξεχάσει". Από φόβο.

Οποιος όμως φοβάται να πελ ορισμένες από τις βασικές του αλήθειες, θα πρέπει να παραιτηθεί από την προσπάθεια να διαπαιδαγωγήσει τη νεολαία "αγωνιστικά" και "ταξικά".

Γιατί ο στρατός είναι μία ταξική πραγματικότητα. Και η σιωπή είναι μία στάση. Ανοχής και συμβίωσης.

σαν επιλογος

Προσπαθήσαμε να παρουσιάσουμε τις, επικίνδυνες νομίζουμε, θέσεις της ΚΝΕ για τη διαπαιδαγώγηση της νεολαίας. Αναγκαστικά περιοριστήκαμε στις αναφορές της στους πύθ σπουδαίους τομείς. Μιά πύθ αναλυτική παρουσίαση θά ξεπερνούσε τά όρια αυτού τού περιοδικού. Τό όττι οι θέσεις αυτές δέν προκάλεσαν αυθόρμητη εξέγερση στις γραμμές της ΚΝΕ, τέτοια πού νά σαρώσει τό Κεντρικό της Συμβούλιο, δείχνει σέ ποιά αξιόθρηνητη, πολιτικά, κατάσταση βρί-

σκεται αυτή η οργάνωση στό σύ- νολό της.

Δείχνει τή διάσταση ανάμεσα στή γενική, αφηρημένη διακήρυξη -σοσιαλισμός, απελευθέρωση τού ανθρώπου- καί τό συγκεκριμένο προβληματισμό, τή συγκεκριμένη πολιτική τοποθέτηση καί πράξη, πού γίνεται εμπόδιο, γελοιοποιεί τή γενική διακήρυξη.

Καί δείχνει ακόμα, σάν προέκταση, όττι για τήν ΚΝΕ, καί φυσικά καί για τό ΚΚΕ, σοσιαλισμός εί-

ναι ένα σύστημα απαραίτητων "τρόπων συμπεριφοράς" για τήν τεχνική λειτουργικότητα ενός κοινωνικού συστήματος.

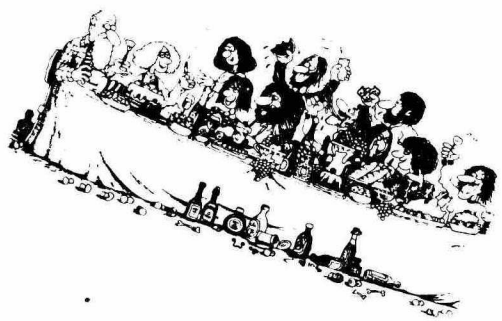
Ο άνθρωπος, οι επιθυμίες του, οι ανάγκες του, τά όνειρά του, εξαφανίζονται. Ή αποκτούν οντότητα μόνο στήν περίπτωση πού αυτό είναι καλό για τό κόμμα.

Κάνουμε στους αναγνώστες μας τή σύσταση νά διαβάσουν αυτή τήν προσούρα της ΚΝΕ.

Θ Α Μ Α Θ Ο Υ Ν .

ΝΕΚΡΟΛΟΓΟΣ ΣΤΟΥΣ ΓΕΡΑΣΜΕΝΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΤΗΣ ΚΝΕ

- Όταν δέν λές πιά όχι στή ζωή, στό παιχνίδι, στόν έρωτα, στήν καταστροφή
- Όταν δέν λές πιά όχι στή ριζική υποκειμενικότητα, πού αμφισβητεί στήν καθημερινή ζωή τόν κόσμο τού κεφάλαιου, πού αντιτάσει στήν αποξένωμένη επιβίωση καί τήν επιβίωση της αποξένωσης τό πάθος για τήν αυθεντική ζωή πού καθορίζεται από τό άτομο μέσα στήν ομάδα
- Όταν τή ριζική αλλαγή της καθημερινής ζωής δέν τήν ξεχωρίζει από τις συγκεκριμένες προοπτικές καί τήν καθημερινή πάλη, δέν τήν κάνουν μακρινή προοπτική -αποτέλεσμα γενικώτερης αλλαγής, αλλά προϋπόθεση. Όταν δέν τήν κάνουν μυθική μακρινή διαδικασία, στοιχείο ιδεολογίας πού λειτουργεί καθησυχαστικά καί εξορίζει τό όνειρο στήν περιοχή τών ονείρων καί της μυθολογίας
- Όταν δέν είσαι πιά σίγουρος για όλα
- Όταν λές όχι στόν διαχωρισμό
- Όταν η ζωή σου πάφει νά είναι αποδειχτικό στοιχείο μίας θεωρίας
- Όταν δέν πνίγεις πιά τήν αυθόρμητη αντίδραση στους λαβύρινθους της αναγκαιότητας καί της τακτικής
- Όταν πάφεις νά νοιώθεις μάρτυρας της επανάστασης πού αγωνίζεται για τούς άλλους καί δεις τόν εαυτό σου στό επίκεντρο της αλλαγής
- Όταν περιφρονήσεις τούς επαγγελματίες αρχηγούς
- Όταν γίνεις ανατρεπτικός
- Όταν σκοτώσεις τόν χωροφύλακα στό κεφάλι σου

κάντε δύο

τρια

πολλά

K O Z

Ε Π Ε Ι Δ Η ...

- Επειδή η μιζέρια της καθημερινής μας ζωής έχει γίνει καθημερινή μας μιζέρια
- Επειδή στην ανάγκη μας για συζήτηση, προβληματισμό, αντιπαράθεση, μόρφωση, γιορτή, δεν προσφέρονται παρά ελάχιστα πράγματα
- Επειδή σέ Γενικές Συνελεύσεις του Συλλόγου είναι αδύνατο να γίνουν οι συζητήσεις που θεωρούμε απαραίτητες
- Επειδή οι γιορτές και οι εκδηλώσεις του Συλλόγου είναι τόσο σπάνιες, όσο και η δυνατότητα των παρατάξεων να ασχοληθούν με τις προσωπικές ανάγκες των μελών τους
- Επειδή θέλουμε να καθορίσουμε μόνοι μας πώς θα περνάμε ένα μέρος του ελεύθερου καιρού μας
- Επειδή έχουμε πολλά να πούμε χωρίς ψηφοφορίες
- Επειδή μπορούμε να κάνουμε πολλά μαζί
- Επειδή για την καταστροφή ενός κουλτούρας είναι απαραίτητη προηγούμενα η συνειδητή απασχόληση και η σύγκρουση μαζί της
- Επειδή η πολιτική συνειδητοποίηση αρχίζει από τη συνειδητοποίηση της προσωπικής μας κατάστασης, των αναγκών και επιθυμιών μας
- Επειδή η θέληση και η επιθυμία να αλλάξει ο κόσμος αρχίζει από τη θέληση και επιθυμία να καθορίσουμε και την καθημερινή μας ζωή
- Επειδή πέρα από τη δυνατότητα της σύγκρουσης υπάρχει και η δυνατότητα του διαλόγου
- Επειδή έχουμε να πούμε πολλά
- Επειδή μπορούμε να κάνουμε πολλά,

δημιουργήσαμε την επιτροπή του ΚΟΖ

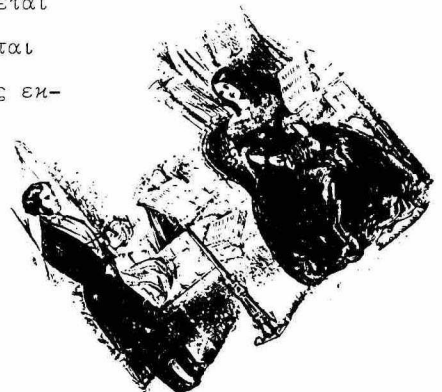
Στόχος της:

Νά δώσει τη δυνατότητα οργανωτικά σε όλους μας να ασχοληθούμε με ό,τι μάς ενδιαφέρει (πολιτικός προβληματισμός, κουλτούρα, φίλμ, διαλέξεις...) Αλλά και να περάσουμε όσο μπορούμε πιο ευχάριστα μερικές ώρες.
Και να γωρτάσουμε.

Τί θα βγεί εξαρτάται μόνο από μας.

Πώς δουλεύουμε:

- Η επιτροπή είναι ανοιχτή σε όλους
- Καμία πρωτοβουλία δεν αποκλείεται (δηλ. δεν αποφασίζεται τίποτα με ψηφοφορία)
- Τό πρόγραμμα και οι επιμέρους εκδηλώσεις αποφασίζονται από την ολομέλεια των μελών της επιτροπής.
- Φυσικά αποκλείονται οι καθαρά κομματικές, παραταξιακές εκδηλώσεις.

Τό ΚΟΖ δημιουργήθηκε όταν, για πολύ καιρό, μοναδική δυνατότητα κοινής πολιτικής συζήτησης, προβληματισμού, δράσης, είχε μείνει η Γενική Συνέλευση του φοιτητικού Συλλόγου. Αλλά και εκεί αυτό που γινότανε βασικά ήταν:

- Λήψη αποφάσεων, που δεν είχαν καμιά πρακτική σημασία ή συνέπεια.

- Ανικανότητα και έλλειψη ενδιαφέροντος για δημιουργία διαλόγου, που θα μπορούσε να προωθήσει τον προβληματισμό των μελών του.

- Συγκρούσεις ανάμεσα σε παρατάξεις, που ποτέ δεν προχωρούσαν σε βάθος, αλλά έβρισκαν τό αποκορύφωμά τους στην ψηφοφορία, για να αποδειχτεί ποιός έχει δίκαιο.

- Ουσιαστικός αποκλεισμός των συναδέλφων που δεν ανήκουν σε καμία παράταξη να επέμβουν αποφασιστικά στις διαδικασίες.

- Εφαρμογή στην πράξη της κοινοβουλευτικής λογικής, πράγμα που διαπαιδαγωγεί πολιτικά, γιατί δίνει αρνητικό περιεχόμενο στην αξίωση για δημοκρατική λειτουργία.

Αυτή η κατάσταση δεν φαινόταν ότι θα αλλάξει.

Γι αυτό πολλοί συνάδελφοι, μέλη παρατάξεων ή ανοργάνωτοι, εκφράσανε τον ίδιο καιρό, πριν μισό περίπου χρόνο, τό ενδιαφέρον τους να δημιουργήσουν σε κοινή προσπάθεια δυνατότητες για συζήτηση, προβληματισμό, αντιπαράθεση, δραστηριότητα, γιορτή. Νά διαμορφώσουν οι ίδιοι σύμφωνα με τά ενδιαφέροντά τους αυτό που λένε "ελεύθερο χρόνο".

Η πρόθεση να γίνει αυτό πραγματικότητα εκφράζεται στην πρώτη προκήρυξη της Επιτροπής του ΚΟΖ.

Ένας σπουδαίος τομέας της δουλειάς του ΚΟΖ είναι η διοργάνωση εκδηλώσεων κοινού ενδιαφέροντος. Κάθε Παρασκευή βράδυ ξέρει ο καθένας ότι μπορεί να πάρει μέρος σε μία συζήτηση, να δει ένα φιλμ, να ακούσει μουσική, να βρει κόσμο, να γιορτάσει. Έτσι στο διάστημα από Μάιο μέχρι Ιούλιο έγιναν στο ΚΟΖ:

- Ιδρυτική γιορτή με συμμετοχή χιλιάδων Ελλήνων φοιτητών από όλο τον κόσμο. Θετικά σχολιάστηκε η συμμετοχή συναδέλφων από τις σοσιαλιστικές χώρες και ιδιαίτερα από την Κίνα και την Αλβανία

- Συζητήσεις

- για τό έργο του Σαββόπουλου

- για την ατομική ενέργεια

- για την μουσική ρόκ

- για τον Στρατή Τσίρκα

- Προβολή ταινιών για τό γυναικείο πρόβλημα στην Ελλάδα και τον Καραγκιόζη

- Γιορτές που άφησαν εποχή στην Φρανκφούρτη.

(Από τον Οκτώβριο μέχρι τον Δεκέμβριο έγιναν στο ΚΟΖ:

- Προβολή ταινίας για την επίδραση της ατομικής βόμβας

- Συζητήσεις

- για τό σεξουαλικό

- για την κρατική τρομοκρατία στην Ελλάδα

- για την κατάσταση στην Πολωνία)

Μετά τις διακοπές του καλοκαιριού έγινε στην Επιτροπή του ΚΟΖ εκτίμηση της δραστηριότητάς μας στους περασμένους μήνες.

Εκφράστηκε ικανοποίηση για τό ότι τό ΚΟΖ συνεχίζει την δουλειά του, πράγμα που φάνηκε και με την συμμετοχή στην Επιτροπή πολύ περισσότερων συναδέλφων (~~των~~) από ότι πριν από τό καλοκαίρι. Συμμετοχή που την χαράχτηριζε η θέληση να περισσέφουν οι επιτυχίες του ΚΟΖ και να ξεπεραστούν εκείνες οι αδυναμίες που μπαίνουν εμπόδιο στην δουλειά μας.

Η συζήτηση στράφηκε γύρω από τά σημεία:

I. Τρόπος δουλειάς

Ο οργανωτικός τρόπος λειτουργίας θεωρήθηκε, με βάση και τις μέχρι τώρα εμπειρίες, βασικά σωστός. Εξαρτάται όμως σε μεγάλο βαθμό από τη συμμετοχή όσων τό δυνατό περισσότερων, μία και δεν υπάρχουν συνάδελφοι που έχουν "ειδικές" υποχρεώσεις.

Εξακριβώσαμε ότι πολλοί συνάδελφοι, μή βλέποντας με ποιό τρόπο μπορούν να συμβάλουν ουσιαστικά στη δουλειά της Επιτροπής, παραμείναν σχετικά παθητικοί, χωρίς αυτό να αντιμετωπιστεί αμέσως από τους άλλους σαν πρόβλημα.

Εγινε ξεκάθαρο ότι για να βοηθηθεί η δουλειά στο ΚΟΖ πρέπει να εκφράζει κάθε συνάδελφος τά ενδιαφέροντά του, αλλά και να κριτικάρει αρνητικές πλευρές της δουλειάς μας, πράγμα που δεν έγινε πάντα.

Σοβαρός παράγοντας για την επιτυχία της προσπάθειάς μας είναι η σοβαρή προετοιμασία κάθε εκδήλωσής μας.

2. Εκδηλώσεις

Στό λίγο καιρό που είχαμε δεν καταφέραμε να ικανοποιήσουμε όλα τά ενδιαφέροντα με τις συζητήσεις και εκδηλώσεις που έγιναν. Ελπίζουμε ότι αυτό θα συμβεί αυτή τη χρονιά. Για τον τρόπο που έγιναν οι συζητήσεις τονίστηκε, ότι πολλές φορές παίρναμε στάση καταναλωτή που ήρθε να ακούσει μία συγκεκριμένη εισήγηση και δεν προσπαθήσαμε αρκετά να δημιουργήσουμε ένα κλίμα πλατύτερου διαλόγου και σοβαρής αντιπαράθεσης. Τό τελευταίο προϋποθέτει φυσικά μία σοβαρή απασχό-

ληση μέ τό θέμα.

3. Επικοινωνία

Μία από τίς σοβαρές επιδιώξεις μας μέσα στό ΚΟΖ είναι, νά ξεπεράσουμε τήν επιπόλαια επικοινωνία, νά σπάσουμε τήν απομόνωση, νά δουλέψουμε μαζί γιά τά ενδιαφέροντά μας, νά γνωρίσουμε καλύτερα, νά βρούμε τρόπους επικοινωνίας καί επαφής πού μάς ικανοποιούν. Νά ανακαλύψουμε τήν εθελοντική συλλογική δουλειά σάν στοιχείο πού συμβάλει στήν προώθησή τους.

Τά βήματα πού έγιναν σ αυτή τή διεύθυνση δέν είναι ακόμη ικανοποιητικά.

Πολύ καθώρισε τή στάση μας μιά σχετική παθητικότητα, η αναμονή, πώς, αφού τό θέλουμε όλοι, θά γίνει από μόνο του. Δέν προσπαθήσαμε συνειδητά νά επέμβουμε γιά νά αλλάξουμε σέ κάθε στιγμή, σέ κάθε κατάσταση.

Είναι όμως κάτι, πού, στό βαθμό πού καταλάβαμε γιατί δέν προχώρησε, μπορούμε νά τό αντιμετωπίσουμε.

ΕΚΤΙΜΗΣΗ

Μιά πρώτη εκτίμηση τής σημασίας πού έχει η δημιουργία καί λειτουργία τού ΚΟΖ βάζει σέ πρώτο πλάνο τά θετικά στοιχεία πού τό καθορίζουν:

1) Είναι κοινή προσπάθεια ατόμων, έξω από τήν λογική τών παρατάξεων. Σέ μιά εποχή, πού οι παρατάξεις, η γραμμή καί τά συμφέροντά τους, είναι τό καθοριστικό στοιχείο κάθε δημόσιας

εκδήλωσης, όπου τό άτομο δέν ισχύει τίποτα, μπαίνει σέ μάς η όλη προσπάθεια στή βάση τής συμμετοχής καί τής πρωτοβουλίας ατόμων.

2) Πετυχαίνεται η "σύνδεση ενδιαφερόντων καί επιδιώξεων", πράγμα πού δημιουργεί προϋποθέσεις γιά ουσιαστική ενότητα. Αλλού παίζει καθωριστικό ρόλο ο διαχωρισμός καί η παραταξιοποίηση, η αντίθεση καί η σύγκρουση πάνω στίς διαφορές, τό καπέλωμα καί η χειραγώγηση.

3) Ξεπερνιέται ο ανταγωνισμός τών παρατάξεων χωρίς νά κουκουλώνονται οι διαφορές καί οι αντιθέσεις. Έτσι γίνεται δυνατός ένας πιο ουσιαστικός διάλογος, πού ξεπερνάει τίς αψιμαχίες καί τίς εντυπωσιακές συγκρούσεις. Ήρρισκονται τά κοινά σημεία πού ενώνουν, οι διαφορές δέν επιδρούν διαλυτικά.

4) Εφαρμόζεται ουσιαστική άμεση δημοκρατική λειτουργία πού ξεπερνάει τίς ιεροτελεστίες τών εκλογών, ψηφοφοριών καί τυπικών αποφάσεων. Συμπερασματικά μπορούμε νά πούμε πώς τό ΚΟΖ είναι μιά αυτόνομη μορφή οργάνωσης ατόμων πού, μέ βάση τά κοινά τους ενδιαφέροντα, δρουν συλλογικά γιά τήν ικανοποίησή τους. Επειδή τά ενδιαφέροντά μας είναι καθολικά καί όχι εξειδικευμένα, γίνεται τό ΚΟΖ ο τόπος καί ο φορέας γιά τήν επέμβασή μας σέ κάθε τομέα τής ζωής. Η προσπάθεια γιά τήν εξάλειψη τού διαχωρισμού ανάμεσα σέ προσωπική καί πολιτική ζωή βάζει τό πρόβλημα τής αλλαγής τής κοινωνίας σάν ενιαίο, πού δέν κρίνεται μόνο σέ κάποιες αποφασιστικές στιγμές τής ιστορίας, αλλά κάθε μέρα.

ΚΟΖ

Ας ξαναπαρουνε στα χέρια μας τήν οργάνωση τού ελεύθερου χρόνου καί πού τόσο γενναϊάδωρα δωρίσαμε στό ενάτιμια

Ανοίξτε Κάντε τους δρόμους από μονοπάτια, Αυτοβία.

ΚΟΖ

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟΣ ΤΗΣ ΟΥΝΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΙΟΡΤΑΝΩΣΟΥΜΕ

Επιτροπή ΚΟΖ

οικολογία μας

στη διαφύκη σου βουή ή ήρα.

μοντερνο

παιδομαζωμα

η

**γιατι η γερμανικη κυβερνηση
επιδιωκει με καθε τροπο τον
εκγερμανισμο των παιδιων
των ξενων εργατων ;**

Τά δύο τελευταία χρόνια γίνεται απ'τή γερμανική κυβέρνηση μια έντονη προσπάθεια δημιουργίας κατάλληλου κλίματος, τόσο στο γερμανικό όσο και στον αλλοδαπό πληθυσμό, για την προώθηση και εφαρμογή μιάς πολιτικής για τους αλλοδαπούς, που σκοπό έχει τον εκγερμανισμό των ξένων παιδιών στη Γερμανία.

Η προσπάθεια αυτή εντείνεται και με τη βοήθεια των μαζικών γερμανικών μέσων ενημέρωσης και γερμανικών και ξένων μαζικών φορέων.

Το αποτέλεσμα αυτής της προσπάθειας μέχρι στιγμής είναι το "πρόγραμμα ενσωμάτωσης" που φήφισε η γερμανική κυβέρνηση στις 19 του Μάρτη.

Με τά μέτρα αυτά, από τά οποία το βασικότερο είναι η χορήγηση γερμανικής υπηκοότητας στα ξένα παιδιά, δχι όμως και στους γονείς τους, σκοπεύει η γερμανική κυβέρνηση την πλήρη αφομοίωση τους στη γερμανική κοινωνία. Συγκεκριμένα.

Ένας νέος, που βρίσκεται απ' το 12ο έτος ηλικίας

του στη Γερμανία και κλείνει τά 18 του, παίρνει τη γερμανική υπηκοότητα, αφού παραιτηθεί απ'τήν υπηκοότητα της πατρίδας του.

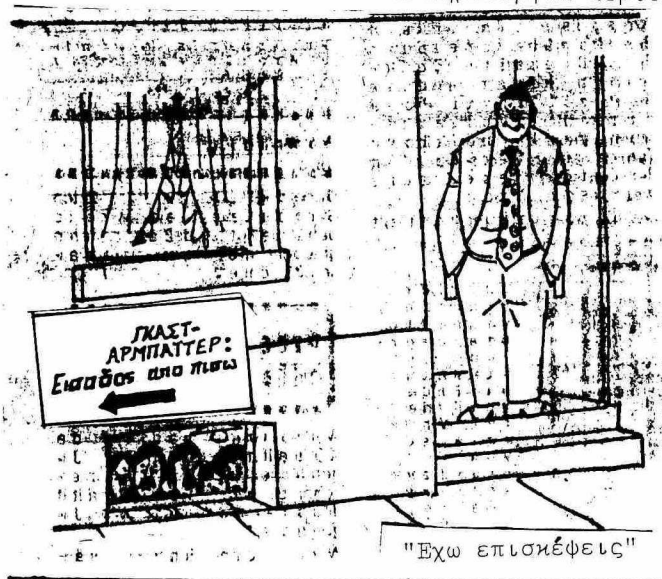
Αυτό το δικαίωμα οι γονείς του δέν τόχουν.

Παράλληλα μέ την τυπική μετατροπή του παιδιού από αλλοδαπό σε Γερμανό, που συμ-

Μ'αυτά τά μέτρα που καλύπτουν ολόκληρο τό φάσμα της ανάπτυξης του παιδιού οι Γερμανοί σκοπεύουν:

—νά αρχίσουν μιά καμπάνια "διαφώτισης" των ξένων γονιών, για νά προετοιμάσουν οι ίδιοι την προσαρμογή των παιδιών τους στο γερμανικό περιβάλλον.

Η δημιουργία περισσότερων

βαίνει μέ την απόκτηση της γερμανικής υπηκοότητας, θα συμβάλλουν και μιά σειρά από συμπληρωματικά μέτρα στον ουσιαστικό εκγερμανισμό των παιδιών.

κοινωνικών υπηρεσιών και η πρόσληψη μεγάλου αριθμού κοινωνικών λειτουργών θα διευκολύνει αυτήν τη διαδικασία.

Μ'αυτόν τόν τρόπο ελπίζει η γερμανική κυβέρνηση νά τσακίσει κάθε προσπάθεια αντίστασης απ'τή μεριά τών γονιών. Παρουσιάζοντας μάλιστα τό μέτρο αυτό σάν ευεργετική μέριμνα τών γερμανικών αρχών γιά τήν επίλυση τών άμεσων προβλημάτων πού αντιμετώπιζουν οι ξένοι.

—νά δημιουργήσουν περισσότερες θέσεις σέ γερμανικούς παιδικούς σταθμούς γιά νά χωράνε καί ξένα παιδιά. Έτσι θά μπορέσει νά γίνει η γερμανική η βασική γλώσσα επικοινωνίας στήν προσχολική τους ηλικία.

—νά καταργήσουν κάθε μορφή εκπαίδευσης πού θά επιτρέπει σέ κάθε στιγμή τή συνέχιση τής σχολικής φοίτησης τών παιδιών στή χώρα καταγωγής τους - άν φύγουν ή τά διώξουν μέ τούς γονείς τους.

—νά δημιουργήσουν, μέ όσο γίνεται λιγότερα έξοδα, δυνατότητες πού δελεάζουν καί φαίνεται ότι προσφέρουν στά παιδιά προοπτικές επαγγελματικής αποκατάστασης.

Σάν αντάλλαγμα σ'όλα αυτά τά "ευεργετικά" μέτρα πρέπει τά ξένα παιδιά στό τέλος νά παραιτηθούν από τήν υπηκοότητά τους καί νά πάρουν τή γερμανική, άν θέλουν νά επιβιώσουν στή Γερμανία.

Γιατί όμως οι Γερμανοί ενδιαφέρονται ξαφνικά τόσο πολύ γιά τό μέλλον τών ξένων παιδιών;

Γιατί έπρεπε νά περάσουν 20 χρόνια παραμονής τών ξένων στή Γερμανία γιά νά καταλάβουν τώρα ότι οι ξένοι

Ελληνόπουλο σέ διαδήλωση:

"ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΣΩΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΣΩΣΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ"

έχουν καί προβλήματα εδώ πού ζούνε;

Γιατί τελικά θέλει η γερμανική κυβέρνηση νά αφομοιώσει τά παιδιά τών "γιάσταρμπάιτερ" στή γερμανική κοινωνία; Έγινε ξαφνικά τόσο μεγάλη η αγάπη τών Γερμανών γιά τούς ξένους;

Όμως καί τό "πρόγραμμα ενσωμάτωσης" όπως έγινε αλλά καί η συγκεκριμένη κατάσταση στή Γερμανία δείχνουν ότι κάτι τέτοιο δέν μπορεί νά συμβαίνει.

Δεν είναι κάποιοι ανθρωπιστικοί λόγοι πού οδήγησαν τή γερμανική κυβέρνηση στήν αναγκαιότητα νά "βοηθήσει" τά ξένα παιδιά.

Ο σύνδεσμος γερμανών εργοδοτών στό περιοδικό του "INFORMATIONSDIENST DER DEUTSCHEN WIRTSCHAFT" στίς 31.5. 1979 αναφέρει ξεκάθαρα τούς λόγους:

"Η αναγκαιότητα τής ενσωμάτωσης τών γιάσταρμπάιτερ στήν Ο.Δ.Γ. καί τής εξειδίκευσής τους προέκυψε από τήν πολιτική στήν αγορά τής εργασίας... Πρέπει νά αρχίσει μιά εντατική εξειδίκευση τών αλλοδαπών παιδιών καί τών διανοητικά αδύνατων..."γιατί "τό πληθυσμιακό πρόβλημα καί

η τεχνολογική πρόοδος οδηγούν στή δύσκολη κάλυψη τού ελλείματος εργατιών χεριών στή δεκαετία τού '80".

Οι λόγοι έχουν λοιπόν σχέση μέ τά προβλήματα πού αντιμετωπίζει τό ίδιο τό γερμανικό κράτος καί μέ τά συμφέροντά του καί όχι μέ τίς δήθεν επείγουσες παιδαγωγικές ανάγκες, πού έχουν τά ξένα παιδιά, όπως διατυμπανίζει η γερμανική κυβέρνηση. Τή στιγμή μάλιστα πού θεωρεί σάν λαθρασμένη εκπαίδευση γιά τά ξένα παιδιά, εκείνη τήν εκπαίδευση, τήν οποία εφαρμόζει η ίδια γιά τά γερμανόπουλα σ'όλες τίς χώρες πού ζούνε Γερμανοί.

Οι βασικότεροι απ'αυτούς τούς λόγους είναι δύο:

α) Τό π λ η θ υ σ μ ι α - κ ό π ρ ο β λ η μ α , πού αντιμετωπίζει η Γερμανία

Υπολογίζεται, ότι ο πληθυσμός τής Γερμανίας από 57,9 εκατομμύρια πού ήταν τό 1975 θά ελλατωθεί τό 2030 στά 39,4 εκ. Παράλληλα θά αυξηθεί ο αριθμός τών γερόντων, πού είναι άνω τών 60 χρονών, από 12,3 εκ. στά 13 εκ.

περίπου. Έτσι θά αποτελούν όχι πιά τό 21% αλλά τό 33% τού συνολικού πληθυσμού.

Αντίστροφα ο αριθμός των νέων, πού είναι κάτω των 15 χρονών, θά ελλατωθεί από 12,5 εκ. στά 5,5 εκ. και η αναλογία τους θά περιορισθεί από 21,5% στά 13% τού συνολικού πληθυσμού.

Βάσει αυτών των αριθμών προβλέπεται ότι οι εισφορές για τις συντάξεις θά αυξηθούν τό 2030, από 18% πού είναι σήμερα, στά 40%.

Μαζί μέ τά άλλα έξοδα πού προκύπτουν για τή μέριμνα των γερόντων, γειροκομεία κ.τ.λ., τά οποία συνεχώς πρέπει νά περισσεύουν, αναμένεται νά προκύψουν τέτοια οικονομικά προβλήματα πού φοβούνται οι Γερμανοί, ότι θά διαταράξουν τήν κοινωνική τους γαλήνη.

Η μείωση τού πληθυσμού και ιδιαίτερα των νέων σημαίνει μείωση των εργατικών χεριών και συγχρόνως αύξηση των κοινωνικών εξόδων (συντάξεις κ.τ.λ.).

Ένας τρόπος λοιπόν για νά κρατήσουν τόν πληθυσμό σέ κάποια ισορροπία, αφού ο γερμανικός πληθυσμός δέν αυξάνεται, είναι η μοντέρνα μορφή παιδομαζώματος, πού αναφέραμε παραπάνω.

Σήμερα ζούν στή Γερμανία 4,1 εκ. ξένοι. Γύρω στό ένα εκατομμύριο είναι παιδιά.

β) Τό κοινωνικό πρόβλημα, πού προέρχεται από τή δεύτερη και τρίτη γενιά των ξένων στή Γερμανία και συνεχώς οξύνεται.

Η αύξηση των ξένων και ιδιαίτερα τής δεύτερης και τρίτης γενιάς, η μίζερη εκπαιδευτική και επαγγελματική τους κατάσταση και η περιθωριακή κοινωνική τους θέση συντελούν στό νά αποτελέσουν σιγά σιγά πολιτικό και κοινωνικό δυναμίτη.

Αυτόν τόν κίνδυνο τόν έχουν αναγνωρίσει οι Γερμανοί και αναζητούν τρόπους για τήν εξουδετέρωσή του.

Φυσικά δέν είναι ο μοναδικός κίνδυνος. Ούτε και είναι απλό νά εξουδετερωθεί.

Γιατί, αφού η ίδια η γερμανική νεολαία, πού υποτίθεται ότι από εκπαιδευτικής, επαγγελματικής και οικονομικής άποψης δέν αντιμετωπίζει τά ίδια προβλήματα μέ τήν αντίστοιχη αλλοδαπή, αρχίζει νά σρέφεται ενάντια στίς αρχές και τίς αξίες πού υποδείχνει η κοινωνία στήν οποία ζεί, πώς θά προσαρμοσθεί η αλλοδαπή νεολαία;

Γιατί, ανεξάρτητα από προθέσεις, η γερμανική κυβέρνηση δέν είναι σέ θέση νά λύσει τό πρόβλημα τής μαθήτευσης επαγγελματιών, αφού δέν μπόρεσε νά τό λύσει μέχρι τώρα ούτε για τή γερμανική νεολαία.

Ο τρόπος, πού νομίζουν οι Γερμανοί ότι δίνει μιά ικανοποιητική λύση και στά δυό προβλήματα πού αναφέραμε παραπάνω, είναι η αφομοίωση των ξένων παιδιών στή γερμανική κοινωνία.

Και αυτή αρχίζει μέ τή "διαφώτιση" των γονιών και τούς γερμανικούς παιδικούς σταθμούς μέχρι τήν κάποια επαγγελματική τους αποκατάσταση και τήν απόκτηση τής γερμανικής υπηκοότητας.

Όλα αυτά τά μέτρα πρέπει νά

εφαρμοσθούν έτσι ώστε νά αμβλύνουν ένα κοινωνικό πρόβλημα πού η έκρηξη του είναι μόνο ζήτημα χρόνου.

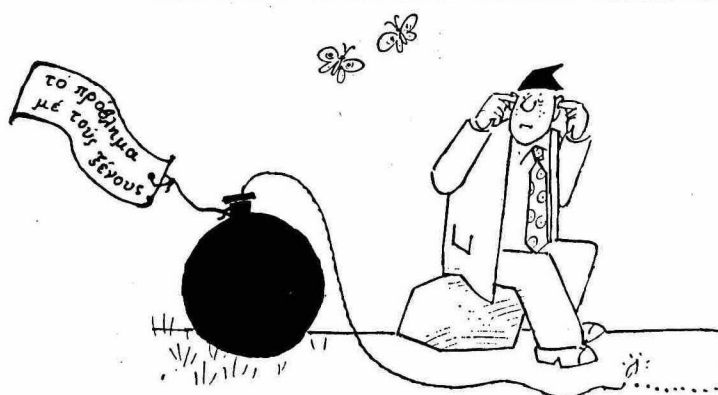
Ο ειδικός τής γερμανικής κυβέρνησης για τά προβλήματα των ξένων, KÜHN, είναι αισιόδοξος για τήν επιτυχία των μέτρων πού ψηφίστηκαν. Σ'ένα λόγο του λέει χαρακτηριστικά: "Τό πρόβλημα αυτό τό λύσαμε ήδη μιά φορά στό παρελθόν, όταν ήλθαν στή Βόρεια Ρηνανία Βεστφαλία, τόν 19 αιώνα, οι Πολωνοί. Τό 1912 ήταν 1,2 εκατομμύρια. Τούς ενσωματώσαμε, και σήμερα, άν και έχουν ονόματα πού θυμίζουν τήν καταγωγή τους, έχουν γίνει τόσο καλοί Γερμανοί όσο και οι άλλοι. Κάποια μέρα, στή δεύτερη ή τρίτη γενιά, θά γίνουν παιδιά μέ τούρκικα ονόματα τό ίδιο καλοί Γερμανοί όπως έγιναν κάποτε και οι Πολωνοί".

Γι ά τ έ ό μ ω ς π ρ ο -
ο ρ ί ζ ο υ ν τ ά π α ι -
δ ι ά τ ώ ν ξ έ ν ω ν ε ρ -
γ α τ ώ ν ;

Ποιά κατηγορία "γερμανών πολιτών" θά αποτελούν; Τί δουλειές θά κάνουν;

Ο σοσιαλδημοκράτης κυβερνήτης τού Δ.Βερολίνου, STOBBE, στήν προσπάθειά του νά ασκήσει κριτική στους γερμανούς εργοδότες, λέει:

"Η βιομηχανία απαιτεί συνεχώς εργατικά χέρια, δέν είναι ό-

μως πρόθυμη νά σηκώσει καί τό βάρος τών κοινωνικών συνεπειών".

Δέν θέλει λοιπόν νά αναλάβει κανένας τήν ευθύνη γιά τή μιζέρια τών μεταναστών.

Η εφαρμογή αυτών τών μέτρων θά κοστίζει λεφτά. Καί δέν είναι κανένας διατεθειμένος νά διαθέσει τό ανάλογο ποσό.

Γι'αυτό τό γερμανικό κράτος:

—θά προσφέρει τέτοια εκπαίδευση στά ξένα παιδιά, έτσι, πού νά τού κοστίζει όσο γίνεται λιγότερα. Τή λύση αυτού τού προβλήματος οι Γερμανοί τή βρύναν: Ρίχνουν τά ξένα παιδιά στίς γερμανικές τάξεις χωρίς καμιά ειδική μέριμνα γιά τό ειδικό τους πρόβλημα, επειδή αυτή η λύση δέν κοστίζει τίποτα.

—θά αυξήσει τίς θέσεις μαθητείας σ'εκείνους τούς τομείς στους οποίους η εκμά-

—θά αφήσει καί περιθώριο γιά κάτι παραπάνω. Νά καταλάβουν δηλαδή θέσεις στήν κατώτερη γραφειοκρατία. Νά γίνουν καί δημόσιοι υπάλληλοι σέ διάφορες κρατικές υπηρεσίες. Γιατί, καί εκεί χρειάζονται ξένους. Έτσι οι υπηρεσίες π.χ. πού χορηγούν άδεια παραμονής καί εργασίας στους μετανάστες δέ θά'χουν νά αντιμετωπίσουν προβλήματα συνενόησης, όπως συμβαίνει τώρα πού δουλεύουν γερμανοί υπάλληλοι.

Ακόμα, τό γερμανικό κράτος χρειάζεται τά ξένα παιδιά, σάν γερμανούς υπήκοους, στόν γερμανικό στρατό.

Τά χρειάζεται στήν αστυνομία γιά τήν καλύτερη αστυνόμευση τών ξένων. Ένας γερμανός αστυνομικός τούρκικης ή ελληνικής καταγωγής θά μπορεί ευκολότερα από έναν γερμανικής καταγωγής

είναι ελάχιστη (γύρω στά 6%);

Φυσικά στά παραπάνω σχέδια δέν αντιμετωπίζεται η προοπτική τής ανεργίας, ένα γεγονός πού απειλεί όλο καί περισσότερο νέους.

Πώς αντιδρούν όμως οι μετανάστες σ'όλα αυτά τά μέτρα;

Τά μέτρα αυτά, μέ τόν έξυπνο τρόπο μέ τόν οποίο προωθούνται, βρίσκουν τούς ξένους απροετοίμαστους, ακόμα καί ανίκανους νά αντιδράσουν.

Η εφαρμογή τούς γίνεται μελετημένα.

Έτσι κατά τή σχολική ηλικία τού παιδιού αναγκάζουν τόν γονιό νά στείλει τό παιδί του σέ γερμανικό σχολείο, νά τό ρίξει σέ γερμανική τάξη.

Καί αυτό πού φαίνεται νά κάνει τό παιδί στά 18 του χρόνια σέ εθελοντική βάση, δηλαδή νά αποκτήσει τήν ιδιότητα τού γερμανού πολίτη, έχει γίνει ουσιαστικά ήδη στά σχολικά του χρόνια μέ τήν αφομοίωσή του στίς γερμανικές τάξεις. Καί αυτό συμβαίνει χάνοντας εκεί μέσα τήν εθνική του ταυτότητα, ξεκομμένο από κάθε πολιτιστικό στοιχείο τής χώρας του, ξεχνώντας ίσως καί τήν μητρική του γλώσσα.

Σέ κάθε απόφαση, σέ, κάθε ενέργεια τής γερμανικής κυβέρνησης συμβάλλουν δυστυχώς μέ τήν βοήθειά τους, πίσω από τίς πλάτες τών γονιών, καί μερικοί συμπατριώτες αλλά καί ορισμένοι μαζικοί φορείς.

Έτσι η γνώμη τών γονιών, γιά τήν τύχη τών παιδιών τους αλλά καί γιά τή δική τους κατάσταση, δέν ακούγεται ούτε από τήν ελληνική ούτε από τή γερμανική πλευρά, παρά μόνο όταν συμπέμπει μέ τή δικιά τους.

θηση τού επαγγέλματος είναι σύντομη καί φτηνή. Τά επαγγέλματα πού θά εξασκούν δέ θά'ναι διαφορετικά από αυτά τών γονιών τους.

—θά προετοιμάζει τά παιδιά ψυχολογικά καί μορφωτικά νά κάνουν όλες τίς παρακατιανές καί βρώμικες δουλειές πού αρνούνται νά αναλάβουν οι Γερμανοί.

νά εισχωρεί στά γκέτο καί έτσι ο έλεγχος τών ξένων θά είναι αποτελεσματικότερος.

Αυτά τά παιδιά πού θά καταλάβουν ανώτερες θέσεις ή θά σπουδάσουν θά είναι ελάχιστα. Γιατί, πώς θά τά καταφέρουν τά παιδιά τών ξένων εργατών όταν η αναλογία τών παιδιών τών γερμανών εργατών πού σπουδάζουν

ΥΠΟΠΤΗ ΚΙΝΗΣΗ

Γιά νά πώ τήν αλήθεια:φοβάμαι γιά τήν ζωή μου.

Φοβάμαι νά βγώ στό δρόμο,νά μπώ σέ μιά ταβέρνα.Φοβάμαι μή μέ μπερδέψει πάλι κανένας, μή μέ συλλάβουν,μή μέ παρακολουθήσουν.

Επειδή μοιάζω πολύ μέ τόν καταζητούμενο τρομοκράτη Πέτερ Μάγιερ τής συμμορίας "5η τής Σαρακοστής".

Γιά νά εξηγούμαστε:τού μοιάζω πολύ-δέν είμαι ο ίδιος.

Αλλά άντε νά τό ξεκαθαρίσεις αυτό σέ ένα νεαρό υστερικό αστυνομικό σέ περιπολία,πού επιτρέπεται νά τά κάνει όλα-μόνο όχι:νά αφήσει νά τού ξεφύγει ένα τέτοιο υποκείμενο.

Χθές έζησα τήν 19η σύλληψή μου.Εδώ καί λίγο καιρό αποφεύγω τά κινέζικα εστιατόρια,τήν περιοχή Ρήνου-Μάιν έτσι κι αλλιώς,αφήνω πάλι τά μαλλιά μου νά μακρύνουν γιά νά μικραίνω τήν ομοιότητα.Αδίκος κόπος...

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ Ο ΠΕΤΕΡ ΜΑΓΙΕΡ!

Αντε όμως νά τό εξηγήσεις στους αστυνομικούς τών συνόρων,πού έπεσαν πάνω μου στά σύνορα Αυστρίας-Γερμανίας καί παρά λίγο νά μέ πνίξουν καί κατόπιν μού καναν 5 ώρες ανάκριση λές καί ξεκανα εγώ 3 εκατομύρια Εβραίους σέ στρατόπεδα συγκεντρώσεως.Παραδέχομαι,η σύγκριση δέν είναι καλή,σ αυτούς τούς κυρίους φέρνεται κανείς τελείως διαφορετικά...

Οπως καί νάχει:είμαι τελείως σπασμένος,τελειωμένος,χωρίς δύναμη.Αν δέν τόν πιάσουν σύντομα δέν ξέρω άν δέν καταλήξω στό τρελλο κομείο.Δέν χρησιμοποιώ πιά μικρές,μαύρες τόαντες,κατάστρεψα όλες τίς ριγέ γραβάτες μου,πέταξα όλες τίς κίτρινες κάλτσες μου, αποφεύγω σταυρωτά σακιάκια κάθε χρώματος σάν τή χολέρα.Οσο γιά πέτσινα καφέ γάντια,αυτά ούτε πού μού άρεσαν ποτέ.

Χαμένος κόπος...

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ Ο ΠΕΤΕΡ ΜΑΓΙΕΡ!

Αντε νά εξηγήσεις όμως σέ ένα αστυνομικό, ότι εγώ δέν είμαι ο καταζητούμενος,ότι τό μόνο πού θελω είναι η ησυχία μου,ότι τό κρ άτος δέν τό μισώ θανάσιμα,εκρήξεις ενθουσιασμού μού αρέσουν μόνο στό γήπεδο-μέ ωραίο καιρό πρέπει νά ναι ωραία εκεί... αλλά ούτε εκεί τολμάω νά πάω,ποιός ξέρει-σέ ένα από τά επόμενα μπλόκα θά μπορούσαν νά περικυκλώσουν εξ αιτίας μου ολόκληρο τό στάδιο,επειδή κάποιος θά πίστευε ότι αναγνώρισε τόν Πέτερ Μάγιερ-ποιός ξέρει άν δέν είμαι υπερβολικά νευρικός καί γιά μιά στιγμή δέν μπορώ νά ελέγξω απόλυτα τίς κινήσεις τών χεριών μου -καί μετά:"εκτελέσθηκε εν αμύνει"... Αλλά τό μόνο πού θέλω είναι η ησυχία μου,νά ζήσω,νά επιζήσω...

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ Ο ΠΕΤΕΡ ΜΑΓΙΕΡ τής "5ης τής Σαρακοστής" - συχαίνομαι τό Πάσχα!

Τί μέ βοηθάει άν μετά τόν κατά λάθος θάνατό μου αποκατασταθώ στίς στήλες τής γκαγκστερικής δημοσιογραφικής φυλλάδας πού πουλιέται σέ κάθε γωνιά γιά πέντε δεκάρες;Τί θά κερδίσω,άν η τοπική καθημερινή εφημερίδα μας,πού όσο ζώ μού τή δίνει στά νεύρα,παραστήσει τόν τραγικό μου θάνατο σάν απώλεια γιά τή δυτικογερμανική λογοτεχνία-παρόλο πού μέχρι τώρα μέ αγνοεί;

Οχι,κόντρα σ αυτή τή γεροντιασμένη μαφία τών πέντε δεκάρων θέλω νά επιζήσω!

Θά κρεμάσω στό λαιμό μου ένα πλακάτ πού νά διαβάζεται από μακριά καί πάνω του θά γράψω μέ τεράστια γράμματα:ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ Ο ΠΕΤΕΡ ΜΑΓΙΕΡ. Θά στείλω στόν Υπουργό Εσωτερικών όλα τά προσωπικά μου στοιχεία μέ μιά φωτογραφία γιά κάθε περασμένο χρόνο καί όλα μου τά δαχτυλικά αποτυπώματα.Δέν θά περάσω πιά σύνορα,θά στέλνω τή γυναίκα μου γιά φώνια,δέ θά δεχτώ πιά τή νύχτα επισκέπτες μέ τσάντες,δέ θά οργανώσω μακαρονοφαγία πρωινές ώρες στό σπίτι μου, δέ θά πάω ποτέ πιά στή ζωή μου σέ κινέζικο εστιατόριο,θά αφήσω τά μαλλιά μου νά μεγαλώσουν περισσότερο...

Ευτυχώς πού δέν καπνίζω CAMEL.Παρόλα αυτά φοβάμαι.Αν θά ρθει καί γιά μένα η Σαρακοστή, γουρσουζιά.

Φοβάμαι γιά τή ζωή μου.

Αγαπητέ Πέτερ Μάγιερ:

ΠΑΡΑΔΩΣΟΥ!

" Η ΚΕ του κόμματος, επικυρώνοντας τη συμφωνία του Γκντανσκ
επιβεβαίωσε ότι η κρίση μπορεί νά λυθεί μόνο με συμφωνία
με την εργατική τάξη."

Τριμπούνα Λούντου
επίσημο όργανο του Ενωποιημένου
Εργατικού Κόμματος της Πολωνίας

SPIDANKOŚĆ

Νομίσουμε πώς τα γεγονότα είναι λίγο πολύ γνωστά.

Νομίσουμε πώς μερικές φορές τις πιο προσπαθούν νά δείξουν τη σπουδαιότητα
των γεγονότων θά τανι πιο χρήσιμες.

Τό πόνισ ιστορικά βαρυσήμαντα είναι ορισμένα επεισόδια δέν φαίνεται μόνο
από τό αποτέλεσμά τους.

Πολλές φορές, η πορεία τους ανακόπτεται.

Αυτό που μένει είναι τό πλόημα πρὸς τό μπρός, που μένει σάν εμπειρία
όχι μόνο του κομματιού του εργατικού κινήματος που τό κανε.

Καί η συνείδηση γιά τή σημασία του.

Οι εργάτες τής PIAT πρίν αρχίσουν τήν τελευταία τους απεργία έπιασαν
τό σινιάλο: "ΤΟ ΓΚΝΤΑΝΣΚ ΘΑ ΡΘΕΙ ΣΤΟ ΤΟΓΡΙΝΟ"

Ο ΥΠΑΡΚΤΟΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΥΠΑΡΚΤΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Στούς προηγούμενους μήνες οι εργάτες τής Πολωνίας κατάφεραν νά συνταράξουν τόν κόσμο μέ τήν σφοδρότητα πού χαρακτηρίζει κάθε προσπάθεια τής εργατικής τάξης νά διεκδικήσει αυτό πού ιστορικά είναι δικό της: τό δικαίωμα νά καθορίζει η ίδια τή ζωή της.

Η έκβαση τής σύγκρουσης ανάμεσα στους εργάτες καί τήν πολωνική κυβέρνηση φαίνεται συμβολικά στήν συμφωνία νά ανεργεθεί μαρμάρινο μνημείο γιά τους εργάτες πού σκοτώθηκαν από τό στρατό καί τήν πολιτοφυλακή στίς συγκρούσεις τού 1970.

Τά σπουδαιότερα από τά αιτήματα τών απεργών πού ικανοποιήθηκαν μέ τίς απεργίες, τό δικαίωμα απεργίας καί τό δικαίωμα δημιοργίας ελεύθερων συνδικάτων φαίνονται, αρχικά, απλά, δευτερεύοντα, ανίκανα νά προκαλέσουν ιστορικές αλλαγές. Γιά τίς άρχουσες ιδεολογίες σέ ανατολή καί δύση είναι τά δικαιώματα αυτά ξεκάθαρα ταξινομημένα: περιττά στήν ανατολή, αυτονόητα, σέ πολλές χώρες, στήν δύση.

Αυτή όμως η απλότητα, η καθαρότητα τών στόχων καί η σύγκρουση γιά τό αυτονόητο περιέχει όλα τά στοιχεία τής έκρηξης τού κοινωνικού πολέμου σέ μία χώρα όπου η μυθολογία (τής εξουσίας τής εργατικής τάξης) έχει στρογγυλοκάτσει στήν εξουσία. Καί τίς εμπειρίες μιάς εργατικής τάξης πού διαδοχικά το 1956, τό 1976 καί τώρα, προσπαθεί νά πάρει στά χέρια της τουλάχιστον ένα μέρος τής εξουσίας, αυτής πού λέν πώς τής ανήκει.

Οι μορφές αγώνα καί τά βασικά αιτήματα ήταν αυτή τή φορά έτσι διαλεγμένα, πού, ενώ δέν δίνουν αφορμή γιά βίαια επέμβαση τής αστυνομίας, τού στρατού ή τών στρατευμάτων τού Συμφώνου τής Βαρσοβίας, ανοίγουν τήν πόρτα τής εξουσίας σπάζοντας τό μονοπώλιο τού ΚΚ καί τήν αξιωσή του νά εκφράζει αποκλειστικά τή θέληση καί τά συμφέροντα τής εργατικής τάξης.

Η Πολωνία είναι κράτος σοσιαλιστικό.

Στά σοσιαλιστικά κράτη η εξουσία βρίσκεται στα χέρια της εργατικής τάξης. Για να είμαστε πιο ακριβείς στα χέρια της οργανωμένης πρωτοπορείας της εργατικής τάξης που, ανάλογα με την χώρα, ονομάζεται κομμουνιστική ή ενιαίο εργατικό (σοσιαλιστικό) κόμμα. Τα μέλη του κόμματος αυτού είναι μια μειοψηφία ακόμα και ανάμεσα στους εργάτες.

Από την άλλη, σύμφωνα με την λενινιστική θεωρία, έχουν την ικανότητα να εκφράζουν τα αντικειμενικά συμφέροντα της εργατικής τάξης. Η ικανότητα αυτή στηρίζεται στην αλληλοεπίδραση που υπάρχει ανάμεσα στα μέλη του κόμματος αυτού και στις μάζες των εργαζομένων και εκφράζεται με τον διαφωτιστικό-καθοδηγητικό ρόλο που παίζουν απέναντι στους λιγότερο συνειδητοποιημένους.

Ετσι υπάρχει μια σχετική αρμονία ανάμεσα στα συμφέροντα των εργαζομένων και την συγκεκριμένη πολιτική που ακολουθεί η ηγεσία του κόμματος που είναι στην εξουσία στό όνομα και για το συμφέρον των εργαζομένων και ιδιαίτερα της εργατικής τάξης.

Η εξέργεση των εργατών στην Πολωνία έδειξε πως αυτό που πουλιέται για πραγματικό, είναι ψεύτικο, ιδεολογία:

- Η εργατική τάξη αμφισβήτησε στην πράξη ότι το ΚΚ μπορεί να εκφράζει τα συμφέροντά της. Ζήτησε και κέρδισε το δικαίωμα να εκφράζει η ίδια, χωρίς μεσολαβητές, αυτό που θεωρεί συμφέρον της. Τα ελεύθερα συνδικάτα είναι μία από τις σοβαρές δυ-

νατότητες για να γίνει αυτό με την οργανωμένη συμμετοχή όλων των εργατών. Και με όπλο την απειλή ή την αποχή από την παραγωγική διαδικασία.

- Η αντιπαράθεση κράτος (κόμμα)-εργάτες έδειξε ότι, τουλάχιστον, υπάρχουν συμφέροντα που συγκρούονται και πως κάθε άλλο παρά το ένα εκφράζει τα συμφέροντα των άλλων.

- Οι κυβερνήτες της σοσιαλιστικής Πολωνίας, δηλαδή το κομμουνιστικό κόμμα, παραχωρώντας στους εργάτες αυτά τα δικαιώματα-κάτω από πίεση και τον κίνδυνο να χάσουν τα πάντα-διατήρησαν την εξουσία στα χέρια τους. Αναγκάστηκαν όμως στην πράξη να αναγνωρίσουν ότι αυτό που αποτέλεσε μέχρι τώρα γι' αυτούς δικαίωση για τη διαχείριση της εξουσίας δεν ήταν παρά η προβολή της θεωρίας τους στην πραγματικότητα: δηλ. το προνόμιο και το δικαίωμα να εκφράζουν αποκλειστικά τα συμφέροντα της εργατικής τάξης.

Ετσι βρέθηκαν να μην εκφράζουν τίποτα εκτός από τον εαυτό τους και τους οπαδούς τους και τη θεωρία.

Και ακόμα αναγκάστηκαν να εμφανιστούν σαν αυτό που είναι: διαχειριστές μιας εξουσίας που δεν τους ανήκει γιατί εξασκείται στο όνομα ενός άλλου (της εργατικής τάξης), που δεν θέλει.

Η σύγκρουση ανάμεσα στην εργατική τάξη, που ζητάει οργανωμένα να καθορίσει την ιστορία της, και στους διαχειριστές της εξουσίας, που εκφράζουν σύμφωνα με την θεωρία, τα "αντικειμενικά" συμφέροντά της νομίζουμε ότι είναι το στοιχείο που δίνει στους αγώνες των Πολωνών εργατών διαστάσεις, που αναλογές τους, σαν σταθμός για κατοπινές εξελίξεις, μόνο ο Μάιος του '68 έχει να παρουσιάσει:

- 1) Το ΚΚΠ (και όχι μόνο αυτό) επιβάλλοντας στην κοινωνική ζωή τη μορφή που υπαγορεύει η λενινιστική θεωρία προσπάθησε να θεωρητικοποιήσει τη ζωή, αποκλείοντας από τη διαχείρησή της αυτό που είναι ζωντανό: την εργατική τάξη.

Στη θεωρία αυτή δεν υπάρχει χώρος για ελεύθερα συνδικάτα, παρά μόνο για κρατικά, που ρόλος τους είναι να συνδέουν το κόμμα με την εργατική τάξη. Αλλά τα ελεύθερα συνδικάτα υπάρχουν, κερδήθηκαν χωρίς να προβλέπονται, ενάντια στην θεωρία.

Και ξαφνικά αυτοί που προσπάθησαν να θεωρητικοποιήσουν τη ζωή έμειναν χωρίς θεωρία. Μόνο που η λενινιστική θεωρία, επιζώντας ιδεολογικά πρέπει να είναι καθολική.

Κάθε μερική αμφισβήτησή της βάζει επιταχτικά το θέμα της γενικής της αμφισβήτησης.

Η αρχή έγινε.

Από τίς συγκρούσεις πού θά ακολουθήσουν θά εξαρτηθεί τό πότε καί πώς ή ζωή θά παραμερίσει τήν θεωρητική επιβίωση.

2) Οι πολωνοί εργάτες ανάγκασαν τούς κυβερνήτες τους νά παραδεχτούν, πώς, εκτός από τήν εργατική τάξη πού έχουν στά κεφάλια τους καί γιά χάρη της διαχειρίζονται τήν κρατική εξουσία, υπάρχει καί η υπαρκτή εργατική τάξη πού αγωνίζεται γιά νά μπορεί νά διαχειρίζεται ή ίδια τή ζωή της. Αλλά μέ τό νά πετύχει, η εργατική τάξη, νά αναγνωριστεί επίσημα ότι υπάρχει, γελοιοποιεί ανεπανόρθωτα τό φραστικό-καί ουσιαστικό γιά τά ΚΚ-σχήμα τού "υπαρκτού σοσιαλισμού", πού ανακαλύφτηκε γιά νά αποστομώνει κάθε ένα πού διαφωνεί μερικά ή ριζικά μέ τόν τρόπο οικοδόμησης τού σοσιαλισμού στήν ανατολική Ευρώπη, χαρακτηρίζοντάς τον αυτόματα ουτοπιστή, ρομαντικό, ιδεολόγο, ξένο πρός τήν πραγματικότητα.

Μέ τήν εμφάνιση, στό κοινωνικό προσκήνιο τής Πολωνίας, τής υπαρκτής εργατικής τάξης στριμώνχονται οι διαχειριστές τής εξουσίας "της" στή γωνιά τών ουτοπιστών τών ιδεολόγων, τών ρομαντικών, τών ξένων πρός τήν πραγματικότητα.

Καί ακόμα:

Στά ΚΚ δέ μένει άλλη προοπτική σιγά σιγά παρά νά γίνουν ένα τμήμα, ισότιμο, αυτής τής εργατικής τάξης ή νά συγκρουστούν μαζί της.

3) Η σύγκρουση ανάμεσα στους Πολωνούς εργάτες καί τήν πολωνική κυβέρνηση αναγκασε τήν εξουσία νά δείξει τό κοσμοπολίτικο πρόσωπό της, πού είναι κοινό όπου επικρατεί τό καθεστώς τής μισθωτής εργασίας.

Αδυνατώντας οι πολωνοί κυβερνήτες νά εμφανιστούν σάν αυτό πού είναι-διαχειριστές μιάς εξουσίας πού δέν τούς ανήκει-έπρεπε νά εμφανίσουν τούς εργάτες, πού απειλούσαν τήν εξουσία τους, σάν αυτό πού έπρεπε νά είναι (γιά νά μπορεί νά ισχύει η θεωρία), πράκτορες ξένων συμφερόντων, αντισοσιαλιστικά στοιχεία, παρασυρόμενοι κλπ.

Καί νά τούς απειλήσουν μέ επέμβαση τής αστυνομίας, τής πολιτοφυλακής, τών ΜΑΤ, τού στρατού, τής Σοβιετικής Ένωσης.

Πόσο μοιάζει ό κόσμος!

Ο μύθος τής εξουσίας τής εργατικής τάξης προσφερόμενος σάν ιδεολογικό εμπόρευμα, μέ τό νά διαψεύδεται καθημερινά στή σύγκρουσή του μέ τήν πραγματικότητα παύει κάποτε νά αποκοιμίζεται καί νά προκαλεί σύγχυση καί γίνεται διακήρυξη πού φάχνει τήν πραγμάτωσή της. Γιά νά πραγματοποιηθεί όμως πρέπει νά καταστρέψει τίς δομές καί τούς θεσμούς εκείνους, πού δίνοντας στό μύθο ορατές διαστάσεις, γίνονται ναοί αναπαραγωγής τής ψευδαίσθησης καί μπένουν φραγμός στήν προσπάθεια νά συντριβεί ο μύθος καί νά επικρατήσει τό περιεχόμενό του. Η ίδρυση τών ελεύθερων συνδικάτων δέν είναι τίποτε άλλο παρά η προσπάθεια νά χτυπηθεί ο μύθος μέ τό ίδιο του τό περιεχόμενο. Αλλά αυτό δέν μπορεί νά ζήσει στις δοσμένες δομές, χρειάζεται τίς δικές του. Συγκρούεται αναγκαστικά μέ τή θεωρία πού γέννησε τό μύθο.

Καί μ'αυτούς πού τόν διαχειρίζονται.

Αυτοί όμως φυλακίζοντας τή θεωρία στά στενώματα τών συμφερόντων τής κάστας τών διαχειριστών γίνονται φυλακισμένοι της, ανίκανοι νά αντιπαραθέσουν άλλη προοπτική από τήν εναλλαγή προσωπικοτήτων στήν κορυφή τής διευθυντικής ομάδας.

Η σύγκρουσή ανάμεσα στήν εργατική τάξη καί τούς διαχειριστές τής εξουσίας κάθε άλλο παρά τέλειωσε.

Οί κυβερνήτες κρατάν στά χέρια τους τόν κρατικό μηχανισμό, όλες τίς εξουσίες, εξακολουθούν νά μιλάνε στό όνομα τής εργατικής τάξης.

Η τελευταία προσπάθει νά οργανωθεί αυτόνομα γιά νά εκφράσει τήν θέληση της.

Πού γιά νά γίνει πραγματικότητα πρέπει νά συγκρουστεί μέ τήν θέληση καί τήν πολιτική τών κυβερνητών.

Αυτοί όμως δέν μπορούν νά μήν τήν παρ-
νουν υπόψη τους, γιατί η επίκληση τής
εκπροσώπησης τών συμφερόντων τής εργα-
τικής τάξης είναι η μόνη νομιμοποίηση
τής κατοχής τής εξουσίας από τούς ίδιους.

Κάθε αίτημα τής εργατικής τάξης βάζει
ξεκάθαρα θέμα διεκδίκησης τών συμφερό-
ντων της-καί όσο πιο ξεκάθαρο είναι αυτό
τόσο καλύτερα-, βάζει στους κυβερνήτες τό
δίλλειμα τής σύγκρουσης, δηλαδή τής άρνη-
σης τού ρόλου πού θέλουν νά παίζουν, ή
τής αποδοχής του. Αλλά αποδοχή σημαίνει
διεύρυνση τής εξουσίας τών συνδικάτων σέ
βάρος αυτής τού κόμματος.

Αυτή είναι καί ἡ μοναδική αλλά τεράστια
δυνατότητα τών αυτόνομων συνδικάτων νά
επιβληθούν σάν όργανα ταξικής εξουσίας.
Πρώτα στήν παραγωγή, στά εργοστάσια, κα-
τόπιν σέ ολόκληρη τήν κοινωνία μέ τήν
μορφή οργάνων άμεσης δημοκρατίας. Φυσικά
ο δρόμος γιά εκεί είναι μακρύς καί δύ-
σκολος. Καί πρώτα από όλα η εργατική τά-
ξη πρέπει νά μάθει νά χρησιμοποιήση σω-
στα τά καινούργια αποκτημένα ταξικά όρ-
γανά της στοχεύοντας, έστω μέ παλινδρο-
μήσεις αλλά αδιάκοπα, αυτό πού θά κάνει
περιττό κάθε διαχειριστή: τήν κατάργηση
τής μισθωτής εργασίας.

Οι κίνδυνοι πού παραδοκούν στό δρόμο
είναι πολλοί. Δέν υπάρχει καμία εγγύηση
πώς δέν θά ανακόψουν τόν δρόμο τού κι-
νήματος πού άρχισε μέ τόσες ελπίδες καί
άνοιξε τόσες προοπτικές.

— Πρώτα από όλα κινδυνεύει από τούς κυβερ-
νήτες. Χάνοντας ένα σοβαρό ατόμ από τά
χέρια τους, τό μονοπώλιο εκπροσώπησης τών
συμφερόντων τής εργατικής τάξης, θά προ-
σπαθήσουν οπωσδήποτε νά επαναφέρουν τήν
θεωρητική ορθότητα ξαναπαίρνοντας πίσω,
όσο μπορέσουν καί σιγά σιγά, τά δικαιώ-
ματα πού αναγκάστηκαν νά δώσουν.

— Η Σοβιετική Ένωση καί τά κράτη τού Συμ-
φώνου τής Βαρσοβίας παρακολουθούν μέ ανη-
συχία τίς εξελίξεις στήν Πολωνία. Φοβού-
νται μιά επέκταση τού κινήματος καί στήν
επικράτειά τους. Ίσως κάποτε οί νίκες τού
κινήματος νά πάρουν τό έδαφος κάτω από
τά πόδια τής εξουσίας τους. Έτσι είναι
αναγκασμένοι κάποτε νά δράσουν προληπτι-
κά, περιμένοντας ή δημιουργώντας κάποια
αφορμή γιά στρατιωτική επέμβαση.

— Κίνδυνοι υπάρχουν καί μέσα στά συνδι-
κάτα σάν δυνατότητες αρνητικής εξέλιξης.
Δέν αποκλείεται νά αρχίσει μιά διαδικα-
σία γραφειοκρατικοποίησης τους μέ συνέ-
πεια τόν διαχωρισμό τής "βάσης" από τήν
"ηγεία", πού αναπτύσσοντας αυτόνομα συμ-
φέροντα θά είναι πιο ευάλωτη στους εκ-
βιασμούς τής κρατικής εξουσίας.

— Η ανομοιογένεια καί η σύγκρουση διαφο-
ρετικών απόψεων συνδεδεμένες μέ τήν συν-
είδηση τού κοινού συμφέροντος ήταν μέχρι
σήμερα από τά στοιχεία δύναμης τού κινή-
ματος γιά τά ελεύθερα συνδικάτα. Εκεί ό-
μως κρύβεται, ιδιαίτερα σέ δύσκολες επο-
χές, μιά καί θά επιδιώκεται καί από τό
κράτος, ο κίνδυνος διάσπασής τους σέ
τμήματα μέ "καθαρές" απόψεις, ανταγωνιστι-
κά μεταξύ τους

— Η επιρροή τής καθολικής εκκλησίας ανά-
μεσα στους εργάτες είναι αναμφίβολα ση-
μαντική. Μεγάλωσε ακόμα περισσότερο μέ
τήν συμπάραστασή της στους απεργούς. Ο-
μως στό βαθμό πού θά προχωρήσει ο αγώ-
νας γιά τήν απελευθέρωση καί τήν απο-
μυθοποίηση δέν θά αργήσουν νά εμφανι-
στούν στοιχεία σύγκρουσης ανάμεσα στό
κίνημα καί τήν εκκλησία. Τότε θά κριθεί
ποιά ουσιαστική δύναμη καί ποιές δυνα-
τότητες έχει ή τελευταία νά αναχαιτίσει
τό κίνημα.

Μέ τή νίκη τών Πολωνών εργατών άρχισε
νά τελειώνει ο μεσαίωνας τού επαναστα-
τικού κινήματος, όπου τόν ακινητοποίησε
ο σταλινικός πατερναλισμός.

Καί μιά νίκη τών εργατών, όπου γής,
είναι ένα μήνυμα ελπιδοφόρο γιά όλους
τούς προλετάριους.

Ίσως αύριο τό κίνημα τών Πολωνών εργα-
τών συντριβεί κάτω από τίς ρόδες τών
τάνκς, ίσως νά μήν μπορέσει τό ίδιο νά
φτάσει τό στόχο του: νά κάνει τούς εργά-
τες αφεντικά στά εργοστάσια.

Αλλά τό μήνυμά του τό άκουσαν καί άλλοι.

Ο τυφλοπόντικας τής επανάστασης δου-
λεύει πιο σοφός τώρα ροκανίζοντας τά
θεμέλια τού καθεστώτος τής μισθωτής
εργασίας καί τών ιδεολογιών της.

Πολωνία

σκέψεις και ερωτήματα

Η πρώτη αντίδραση της κυβέρνησης της Πολωνίας (και του ΚΚΠ) στις απεργίες των εργατών ήταν επανάληψη των αντιδράσεων της στά απεργιακά κινήματα και τις συγκρούσεις του '56, '70, '76: οι απεργοί είναι μία ομάδα αντισοσιαλιστικών στοιχείων, υποκινούνται από τον ιμπεριαλισμό και εξυπηρετούν τα σχέδιά του, αντικοινωνικά, ανεύθινα στοιχεία κλπ. Και όλα θα ακολουθούσαν τον ίδιο δρόμο καταστολής με στρατιωτικά μέσα, διώξεις, συκοφαντίες, αν αυτή τη φορά οι Πολωνοί εργάτες δεν χρησιμοποιούσαν την πείρα τους από τό παρελθόν, μή δίνοντας στην κυβέρνηση αφορμή για ένοπλη επέμβαση. Και αν οι απεργοί δεν ήταν τόσο δυνατοί, συγκεντρώνοντας την συντριπτική πλειοψηφία των εργατών της χώρας στις γραμμές τους. Και την συμπάθεια όλου σχεδόν του πληθυσμού.

Αυτό ανάγκασε σέ λίγο την κυβέρνηση να αλλάξει γλώσσα και να αναφέρεται στα λάθη που έκανε η ίδια και στά, έν μέρει, δίκαια αιτήματα των απεργών.

Είχε κάνει λάθος στην αρχή ή αργότερα; Τι δεν αναγκάζεται να πει κανείς για να διατηρήσει στά χέρια του την εξουσία όταν αυτή κινδυνεύει.

Αλλά η ιστορία έχει συνέχεια:

Στήν συμφωνία του Γκντανσκ αποφασίζεται κοινά η ανέργεση μαρμάρινου μνημείου προς τιμήν των εργατών που σκοτώθηκαν στις συγκρούσεις του 1970 από τις δυνάμεις καταστολής που έστειλε η ίδια η κυβέρνηση. Και πού στην προπαγάνδα της δεν ήταν τίποτα άλλο παρά αντισοσιαλιστικά στοιχεία, πράκτορες του ιμπεριαλισμού, αντικοινωνικά, ανεύθινα υποκείμενα...

Η κυβέρνηση προσπαθεί με καπιταλιστικά μέσα να καταστείλει τις απεργίες, κατ'αγγέλαν στην αρχή ακόμα του απεργιακού κινήματος οι εργάτες των ναυπηγείων "Λένιν". Δεν δέχεται διαπραγματεύσεις με την συντονιστική επιτροπή των απεργών, αλλά θέλει να γίνουν για κάθε εργοστάσιο χωριστά. Κλασσικό μέσο για να πετύχουν τά αφεντικά την διάσπαση της εργατικής τάξης. Για να ξεκαθαρίσουν κατόπιν ευκολώτερα με τις αδύναμες, διασπαρμένες δυνάμεις.

Μόνο πού ή ταξική αλληλεγγύη αυτή τη φορά ήταν πιο δυνατή από τις "πονηριές" της κρατικής και νομματικής ηγεσίας. Και επέβαλλε διαπραγματεύσεις με τους εκπρόσωπους όλων των απεργών.

Οι εκλεγμένοι εκπρόσωποι της εργατικής τάξης κάθονται στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με αυτούς πού δεν κουράζονται να λένε πώς εκφράζουν τά συμφέροντά της.

Αλλά αν οι κυβερνήτες εκφράζουν τά συμφέροντα της εργατικής τάξης, τίπος συμφέροντα εκφράζει ή οργανωμένη εργατική τάξη;

Μιά ερώτηση όχι μόνον για αρχάριους.

Είναι αναμφίβολο ότι η καθολική εκκλησία εξασκεί μεγάλη επιρροή στον Πολωνικό πληθυσμό. Τόδειξε και ο τήπος τις μέρες της απεργίας: παπάδες πού κάνουν λειτουργία στο προαύλιο εργοστασίων, εργάτες πού κοινωνάνε με ευλάβεια κλπ.

Τί πάει να πει αυτό;

Οτι οι Πολωνοί εργάτες είναι όργανα της καθολικής εκκλησίας; Οτι οι απεργίες τους εξυπηρετούν μόνο τά δόλια σχέδιά της; Οτι πάνω από τά ταξικά τους συμφέροντα βάζουν τά θρησκευτικά τους συναισθήματα;

Κάπως έτσι προσπάθησαν νά μάς τó πα-
ρουσιάσουν οί οπαδοί του "υπαρκτού σο-
σιαλισμού".

Αλλά είναι γνωστό ότι στίς γραμμές
 όλων τών κομμουνιστικών κομμάτων βρί-
σκονται μικρότερες ή μεγαλύτερες ομάδες
 χριστιανών. Αναφέρουμε μόνο τó ΚΚΙ. Είναι
 οί καθολικοί, μέλη του ΚΚΙ, πράκτορες
 του Βατικανού; Η δράση τους καθορίζεται
 από τίς ευχές καί τήν στρατηγική τής
 καθολικής εκκλησίας; Θά ήταν παράλογο
 νά τó ισχυριστεί κανείς αυτό.

Όχι ότι δέν υπάρχει πρόβλημα όταν η
 εκκλησία εξασκεί επιρροή μέσα στό εργα-
 τικό κίνημα. Μόνο πού τά κριτήρια γιά
 τήν εκτίμηση κινδύνων πρέπει νά ζητού-
 νται στά περιεχόμενα τών αγώνων τών
 εργατών. Καί όχι απλά στό γεγονός ότι
 ή πλειοψηφία τών Πολωνών εργατών είναι
 καθολικοί.

Η ανησυχία τών κυβερνήσεων τών σοσια-
 λιστικών χωρών γιά τίς εξελίξεις στήν
 Πολωνία σ' όλο τó διάστημα τών απεργιών
 αλλά καί σήμερα, μάς φαίνονται δικαιο-
 λογιμένες.

Ο κίνδυνος νά αρχίσει νά ζητάει η ερ-
 γατική τάξη τών χωρών τους νά γίνει
 αφεντικό στά εργοστάσια είναι ρεαλι-
 στικός, τά προβλήματα είναι παντού τά
 ίδια.

Καί τίποτα δέν φοβούνται περισσότερο
 από τó νά τούς αμφισβητήσει ή εργατική
 τάξη τής χώρας τους τó δικαίωμα νά κυ-
 βερνάνε γιά λογαριασμό της.

Κάτι τέτοιο έπρεπε νά αποκλειστεί μέ
 κάθε τρόπο.

Η στρατιωτική επέμβαση γιά τήν κατα-
 στολή του κινήματος ήταν μία δυνατοτη-
 τα (καί παραμένει). Μόνο πού τó άνοιγμα
 ακόμα ενδς μετώπου δίπλα στό Αφγανιστάν
 θά δημιουργούσε τεράστια προβλήματα,
 εσωτερικά, πολιτικά καί ίσως διεθνή.

Η άλλη δυνατότητα ήταν νά μή μάθει ο
 πληθυσμός τών χωρών τους τί γίνεται στήν
 Πολωνία.

Μόλις στίς αρχές Οκτωβρίου έμαθαν οί
 σοβιετικοί πολίτες ότι στήν Πολωνία έγι-
 νον απεργίες. Πού τίς έκαναν φυσικά,
 αντισοσιαλιστικά στοιχεία, εχθροί του
 καθεστώτος, πράκτορες του ιμπεριαλισμού
 κλπ.

Μέχρι σήμερα δέν πληροφορήθηκαν οί πο-
 λίτες τών χωρών αυτών (μέ εξαίρεση τήν
 Ουγγαρία) τίποτα γιά τίς συμφωνίες του
 Γκντανσκ, γιά τά ελεύθερα συνδικάτα,
 γιά τó δικαίωμα απεργίας πού κέρδισαν
 οί Πολωνοί εργάτες.

"Η αλήθεια είναι επαναστατική" όπως
 είπε κάποιος άγιος του κινήματος, πού
 οί φωτογραφίες του στολίζουν πολλές
 τοίχους καί τά δίδαγματά του συγκλονί-
 ζουν πολλές καρδιές.

Όχι πάντα;

Αλλά καί η δύση "θορυβήθηκε".

Γρήγορα, μέ συνδυασμένες ενέργειες,
 γενναιόδωρα πρόσφερε στήν κυβέρνηση
 τής Πολωνίας δάνεια πού θά τής δώσουν
 τή δυνατότητα νά ξεφύγει από τή δύσκολ-
 η οικονομική κατάσταση. Δυτική Γερμανία,
 ΗΠΑ, Γαλλία, Αγγλία...

Τί τρέχει;

Οί εκπρόσωποι τών συμφερόντων τών κα-
 πιταλιστών τρέχουν νά σώσουν τήν κυέσ-
 νηση μιάς σοσιαλιστικής χώρας, πού μόνο
 μέ τήν ύπαρξή της απειλεί τά συμφέροντά
 τους;

Αν ήταν έτσι τó πράγμα είναι παράξενο,
 δέν έχει εξήγηση. Μόνο, όπου υπάρχει συνερ-
 γασία υπάρχουν κοινά συμφέροντα.

Καί μιά κυβέρνηση σοσιαλιστικού κράτους
 πού αναγκάζεται νά παραχωρήσει τήν εξου-
 σία της στους ίδιους τούς εργάτες, είναι
 ένα γεγονός πού οπωσδήποτε δέν αφήνει
 αδιάφορους τούς εργάτες στήν δύση. Πού
 μαστίζονται από τήν ανεργία, τήν συνεχή
 επιτάχυνση του ρυθμού εργασίας, τίς πο-
 λιτικές δαπάνες, τίς ψυχικές αρρώστιες,
 τήν αποστείρωση τής ζωής τους.

Πού μπορεί νά φτάσουν καί αυτοί στό
 συμπέρασμα πώς δέν χρειάζονται ούτε
 καπιταλιστές, ούτε πολιτικούς, ούτε "επι-
 πρόσωπους".

Εξήγηση λοιπόν υπάρχει. Τέτοια πού νά
 συγκρούεται μέ τόν μύθο.

Κατά τὰ ἄλλα καὶ οἱ κυβερνήσεις τῶν σοσιαλιστικῶν κρατῶν, ποὺ ἔχουν ὀχι λίγες οικονομικὲς δυσκολίες νὰ αντιμετωπίσουν, υποσχέθηκαν γρήγορη βοήθεια.

Οποιοὺς λέει ὅτι ἡ εργατικὴ τάξη εἶναι ὁ κοινὸς ἐχθρὸς ὅλων αὐτῶν τῶν κυβερνήσεων εἶναι κακόπιστος(;)

Η αναταραχὴ καὶ οἱ ανακατατάξεις ποὺ συντάραξαν τὴν Πολωνία μετὰ τὸ ἀπεργιακὸ κύμα δὲν ἄφησαν ἄθικτο οὔτε τὸν κομματικὸ οὔτε τὸν κρατικὸ μηχανισμό.

Καινούργια ἡγεσία, νέα πρόσωπα, "καλύτεροι" διαχειριστές.

Ἀλλὰ καὶ κάτι ἀκόμα:

Ἀνώτατα κομματικὰ καὶ κρατικὰ στελέχη ἀπομακρύνονται γρήγορα ἀπὸ τίς θέσεις κλειδιά, μερικοὶ φυλακίζονται.

Κατηγορία:κατάχρηση, πλουτισμὸς σὲ βάρος τῆς οικονομίας τῆς χώρας.

Εἷς ἀπ' αὐτοῦς^ο Μ. Στσεπάνσκι, πρόεδρος τῆς κρατικῆς επιτροπῆς γιὰ τὴν τηλεόραση καὶ τὸ ραδιόφωνο, μέλος τῆς Κεντρικῆς Επιτροπῆς τοῦ ΚΚ καὶ βουλευτῆς στὸ κοινοβούλιο (Σέιμ). Ἡ ἐπιδόσεις του στὴν "εξυπηρέτηση" τοῦ λαοῦ ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο: Δύο ιδιωτικὰ αεροπλάνα, ἓνα ἐλικόπτερο, δύο γιῶτ, μερικές βίλλες, διαμερίσματα στὴ Βαρσοβία, μετοχές σὲ δυτικὲς εταίρειες, βίλλα στὴν Ελλάδα καὶ στὴν Κένια κλπ κλπ ἦταν αὐτὰ ποὺ κατάφερε νὰ συγκεντρώσῃ μὲ τὸν ἰδρώτα του τὰ χρόνια ποὺ ἔβαλε τὸν εαυτὸ του στὴν υπηρεσία τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴν Πολωνία.

Λένε ὅτι στὸν σοσιαλισμὸ δὲν ὑπάρχει υπεραξία στὴν παραγωγὴ ἐμπορευμάτων, οὔτε, φυσικὰ, ἰδιοποίησή της. Δηλαδή δὲν ὑπάρχει ἐκμετάλλευση τῶν παραγωγῶν. Ἀλλὰ κάθε πλούτος, μᾶς μάθανε, προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἐργασία, δημιουργήται στὴν παραγωγὴ. Στὸν καπιταλισμὸ ὁ ἐπιχειρηματίας, κατοχυρωμένος νομικὰ, τσεπώνει ἓνα μέρος τῆς ἀξίας της, ποὺ τὸ κλέβει ἀπὸ τοὺς ἐργάτες.

Στὸ σοσιαλισμὸ, ὅπου δὲν ὑπάρχει υπεραξία οὔτε προσωπικὴ ἰδιοποίησή της, πῶς φτάνουν αὐτὰ τὰ πλούτη σ' αὐτὸν τὸν Στσεπάνσκι; Καὶ στοὺς ἄλλους;

Πῶς γίνεται νὰ περνᾷ ἀπαρατήρητο σὲ μιὰ σοσιαλιστικὴ χώρα, μὲ ὁμολογούμενα χαμηλὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο, ἡ κατοχὴ ἀξιών ποὺ θὰ ἔκαναν περήφανο ἓνα δυτικὸ καπιταλιστὰ;

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ὁ μόνος.

Ἀλλοιῶς θὰ χτυπιώτανε μέχρι τώρα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τοὺς "ἀγνοοῦς". Τουλάχιστον ὅταν ἄρχισε νὰ μὴν ὑπάρχει κρέας γιὰ τοὺς Πολωνοὺς ἐργάτες.

Στὰ σοσιαλιστικὰ κράτη εἶναι ὅλοι ἴσοι. Μόνο ποὺ μερικοὶ περνᾶνε ὑπέροχα.

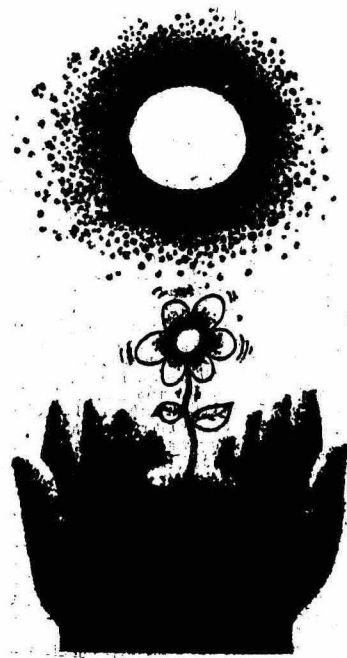
Τόν τελευταίο καιρό όλο πιδ συχνά ερχόμαστε αντιμέτωποι μέ τίς έννοιες "οικολογία", "οικολογικό πρόβλημα", "οικολογικές λύσεις" τόσο μέσω τής ειδησεογραφίας τών μέσων μαζικής ενημέρωσης όσο καί από αντιδράσεις ενός μέρους τού πληθυσμού σέ κίνδυνους πού απειλούν άμεσα τήν υγεία του.

Ποιό όμως είναι τό περιεχόμενο αυτών τών εννοιών;

Ποιά είναι η κοινωνική τους διάσταση;

Πώς μπορεί νά αντιμετωπιστεί τό πρόβλημα;

Παρακάτω θά προσπαθήσουμε νά δώσουμε μερικές αρχικές απαντήσεις σ'αυτά τά ερωτήματα, ξέροντας ότι δέν εξαντλούμε τό θέμα, ελπίζοντας όμως ότι δημιουργούμε ερεθισμούς γιά πιδ σοβαρή αντιμετώπιση τού θέματος.

η οικολογία και εμείς

Όλα τά κοινωνικά ή πολιτικά προβλήματα, η μόλυνση τού περιβάλλοντος, η απειλή καταστροφής τών προϋποθέσεων διατήρησης τής ζωής δέν είναι μεμονωμένα φαινόμενα αλλά συνδέονται πολύπλευρα αναμεταξύ τους καί συνθέτουν αυτό πού ονομάζουμε οικολογικό πρόβλημα.

Η οικολογία δηλαδή είναι μία γενική επιστήμη πού έχει γιά αντικείμενό της τήν αλληλεπίδραση τών φυσικών καί κοινωνικών φαινομένων αναμεταξύ τους καί τήν επιρροή πού εξασκεί ο άνθρωπος σ'αυτά.

οικολογικό πρόβλημα

Ο άνθρωπος, σάν δημιουργός καί συνέπεια μιάς συγκεκριμένης μορφής οργάνωσης τής κοινωνίας, τής καπιταλιστικής, αντιμετωπίζει καί διοργανώνει τή ζωή του μέ βάση τήν αντίληψη ότι έχει τήν εντολή απόλυτης εξουσίας επάνω στόν πλανήτη μας καί ότι οι διάφορες "κρίσεις" πού συνταράσσουν τόν κόσμο του (πόλεμοι, πείνα, επιδημίες, καταστροφές) αποσωβούνται από κάποιες "ανώτερες δυνάμεις" μέ "κάποιο θαυμαστό τρόπο".

Δίπλα στήν θρησκεία καί τήν πίστη στις διάφορες κυβερνήσεις καί ιδεολογίες έχουμε σήμερα καί τήν πίστη στήν μοντέρνα τεχνολογία, στήν οποία όλο καί περισσότερο εμπιστευόμαστε τήν τύχη μας.

Αυτό πού ονομάζουμε σήμερα "οικολογική κρίση" δέν είναι τίποτα άλλο, παρά η

συνέπεια ακριβώς αυτής τής ιδεολογίας καί πρακτικής: δηλαδή τής κυριαρχίας τών ανθρώπων πάνω στή φύση πού συνοδεύεται καί από τήν κυριαρχία ανθρώπων πάνω σέ ανθρώπους.

Κάθε φυσική ύλη βρίσκεται σέ κάποια άμεση ή έμεση σχέση μέ κάθε άλλη. Αυτό τό σύστημα αυτοδιευθύνεται καί αποτελείται από διάφορα ζωντανά όντα, γένη, μεμονωμένους οργανισμούς καί τούς φυσικοχημικούς όρους τού περιβάλλοντος. Υποδιαιρείται σέ άμέτρητα υποσυστήματα, πού τό ένα προϋποθέτει τό άλλο.

Κάθε σύστημα έχει καί μία ειδική κυκλοφορία τής ύλης του, πού είναι απαραίτητη γιά τήν επιβίωσή του. Η ανθρώπινη επέμβαση όχι μόνο

επηρεάζει την κυκλοφορία αυτή, αλλά και μπορεί να επιφέρει την εξόντωση ολόκληρων ειδών ζωντανών όντων και του οικοσυστήματός τους καθώς επίσης και άλλων μεγάλων οικοσυστημάτων (π.χ. δάσος, ατμόσφαιρα, κλίμα, γεωργία...). Ενώ οι διαταραχές που δημιουργούνται στο εσωτερικό των οικοσυστημάτων ή και αναμεταξύ τους εξισορροποούνται με διαδικασίες της ίδιας της φύσης, η εισβολή πολλών χημικών ουσιών προκαλεί σχεδόν πάντα την απαρχή καταστροφής του οικοσυστήματος, γιατί η φύση δεν μπορεί να παράγει αποσυνθετικές ουσίες για την αφομόλωσή τους.

Η καταστροφή ενός οικοσυστήματος είναι δυνα-

τό να προκαλέσει αλυσιδωτή αντίδραση κατάστροφής άλλων οικοσυστημάτων που στο τέλος μπορούν να φτάσουν τη γή σε ένα στάδιο, που θα είναι ανίκητη να στηρίξει ανώτερες μορφές ζωής δηλαδή και τον άνθρωπο.

Τό ίδιο αποτέλεσμα όμως μπορεί να προκαλέσει και η καταστροφή ενός μόνο οικοσυστήματος.

Παρακάτω αναφέρουμε ορισμένα παραδείγματα που δείχνουν τους κινδύνους για άνθρωπο και φύση και είναι συνέπεια της επέμβασής του ανθρώπου.

- ΝΕΡΟ

Η αυξανόμενη βιομηχανική δραστηριότητα μειώνει συνεχώς την ποσότητα και το ποσοστό του χρησιμοποιήσιμου νερού. Όλο και περισσότερο νερό χρησιμοποιείται, καταναλώνεται, μολύνεται.

Τό πόσιμο νερό, βάση της ανθρώπινης ύπαρξης, δεν υπάρχει σε ατέλειωτες ποσότητες και οι ρεζέρβες του δεν είναι ομοιόμορφα μοιρασμένες στον πλανήτη μας. Σε πολλές περιοχές (υποανάπτυκτες χώρες) τό πρόβλημα της ποιότητας και της ύπαρξης νερού είναι κίδλας ζήτημα ζωής ή θανάτου.

Στίς βιομηχανικές χώρες, όπου μέχρι 80% του νερού χρησιμοποιείται από τη βιομηχανία, η ποιότητά του νερού χειροτερεύει συνεχώς και δεν πίνεται, ενώ η τιμή του συνεχώς ανεβαίνει.

- ΔΑΣΗ

Οι εκτάσεις των δασών σε όλο τον κόσμο συνεχώς λιγοστεύουν.

Βασικές αιτίες για την καταστροφή των δασών είναι η χρησιμοποίηση των εκτάσεων για την γεωργία, την κτηνοτροφία και τη εξοικονόμηση υλικών για την βιομηχανία και την παραγωγή ενέργειας.

Τά μεγαλύτερα και σπουδαιότερα δάση της γής, τα τροπικά (Ν.Αμερική, Αφρική), θα έχουν περιοριστεί αισθητά μέχρι τό τέλος του αιώνα, και θα έχουν σχεδόν εξαφανιστεί ως τό 2050 αν συνεχιστεί η καταστροφή τους με τό σημερινό ρυθμό.

Πέρα από τίς συνέπειες που θα έχει κάτι τέτοιο σε τοπικό επίπεδο (π.χ. έλλειψη νερού, μεταβολή χλωρίδας και πανίδας) θα επηρεάσει αποφασιστικά και τό κλίμα σε όλο τον πλανήτη (αύξηση του διοξειδίου του άνθρακα).

- ΚΛΙΜΑ

Τό κλίμα επηρεάζεται α) από την καταστροφή δασών β) από όλες τίς διαδικασίες καύσης, όπου παράγονται προπαντός μεγάλες ποσότητες διοξειδίου του άνθρακα.

Η ποσότητα διοξειδίου του άνθρακα στην ατμόσφαιρα αυξήθηκε τά τελευταία 100 χρόνια κατά 14%, τό 2000 θα αυξηθεί κατά 20% και τό 2050 κατά 32%, αν φυσικά η αύξηση συνεχιστεί με τον ίδιο ρυθμό.

Διπλασιασμός της ποσότητάς του θα προκαλέσει ανεπανόρθωτες αλλοιώσεις στο πολύπλοκο σύστημα της ατμόσφαιρας (άνοδος της θερμοκρασίας, καταστροφή των "φυσικών φίλτρων" που σταματάνε επικίνδυνες ηλιακές ακτινοβολίες).

Μερικές συνέπειες αυτών των αλλοιώσεων θα είναι τό λιώσιμο των πάγων στίς περιοχές των πόλων, άνοδος της στάθμης του θαλασσινού νερού, καταστροφή ακτών λιμανιών κλπ.

Γόνιμες εκτάσεις θα μεταβληθούν σε ερήμους με αποτέλεσμα την έλλειψη τροφίμων.

- ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ ΦΥΣΙΚΗ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ

Ο παγκόσμιος καταμερισμός εργασίας επιβάλλει την μονόπλευρη επιβάρυνση και εκμετάλευση εξαιρετικά πολύπλοκων περιοχών και τη μεταβολή τους σε απλοποιημένες εκτάσεις.

Μεγάλες περιοχές του πλανήτη

γίνονται βιομηχανικές ζώνες, αποθήκες πρώτων υλών, εκτεταμένα αστικά κέντρα, τόπος βιομηχανικής-μονοκαλλιέργειας. Η σύνδεσή τους κάνει υποχρεωτική την οικοδόμηση τεράστιου συγκοινωνιακού δικτύου.

Ο τουρισμός μεταβάλλει την όψη και τη ζωή. Απέραντες ακτές τσιμεντώνονται για να δεχτούν εκατομμύρια από τουρίστες.

Οι παραπάνω μεταβολές επιδρούν έντονα και στην διαμόρφωση των ανθρώπινων σχέσεων.

Ο συγκεντρωτισμός και η εξυδίσκευση κάνουν αναγκαία την τυποποίηση, τον έλεγχο και την διαχείριση της κοινωνικής ζωής που τείνει να εξαφανίσει την ανθρώπινη επικοινωνία.

- ΠΡΩΤΕΣ ΥΛΕΣ

Τό αργότερο με την βιομηχανική επανάσταση άρχισε ο άνθρωπος να εκμεταλλεύεται ληστρικά τον φυσικό πλούτο πιστεύοντας πως είναι ανεξάντλητος.

Ερευνες και υπολογισμοί όμως αποδείχνουν, πως αποθέματα βασιικών πρώτων υλών δεν θα μπορέσουν, τουλάχιστον μακροπρόθεσμα, να καλύψουν την συνεχώς αυξανόμενη ζήτηση.

Τή ζήτηση αυτή την προκαλεί η προσπάθεια όλων των χωρών, ανεξάρτητα από πολιτικό σύστημα, να πραγματοποιήσουν την ανάπτυξή τους.

Τά όρια όμως της ανάπτυξης καθορίζονται από τά αποθέματα πρώτων υλών, τώρα και στο μέλλον.

Όλες οι προσπάθειες για την ανακάλυψη καινούργιων αποθεμάτων, οι μέθοδοι ξαναχρησιμοποίησης υλικών (**Recycling**) κλπ. μπορούν να παρατείνουν χρονικά την ύπαρξη αποθεμάτων, δεν είναι όμως σε καμία περίπτωση κατάλληλες να εμποδίσουν την εξάντληση των πρώτων υλών και να τις διατηρή-

σουν για τις επόμενες γενιές. Μπορούμε να κερδίσουμε δηλαδή χρόνο, αλλά για να σκεφτούμε!

Τό πρόβλημα δεν είναι μόνο ότι χρειαζόμαστε πρώτες ύλες για την παραγωγή, αλλά ότι αυτές κατασπαταλιούνται συχνά στην παραγωγή άχρηστων αγαθών ή αγαθών που αχρηστεύονται γρήγορα ενώ τά μέσα μαζικής ενημέρωσης δημιουργούν "ανάγκες" για την απόκτηση τέτοιων προϊόντων.

Τά κράτη που μάς προμηθεύουν τις πρώτες ύλες, συνήθως υποανάπτυκτα, δεν θα επιτρέφουν την διαιώνιση της καταλήστευσης τού φυσικού τους πλούτου, αλλά θα διεκδικήσουν ένα μεγάλο μέρος του για τη δική τους ανάπτυξη, ενώ ταυτόχρονα θα χρησιμοποιήσουν τις πρώτες ύλες σαν μέσο για την αναθεώρηση των εξαρτήσεων

Κάτι τέτοιο οδηγεί σε οξυμένες διεθνείς προστριβές, σε αδυναμία διευθέτησης με πολιτικά ή οικονομικά μέσα και βάζει τον πόλεμο στην ημερήσια διάταξη.

Όπως και νάχει, τό πρόβλημα είναι όχι μόνο πως θα εξασφαλιστούν οι πρώτες ύλες για τις δικές μας ανάγκες αλλά και για τις ανάγκες τού μέλλοντος, για τις γενιές που έρχονται.

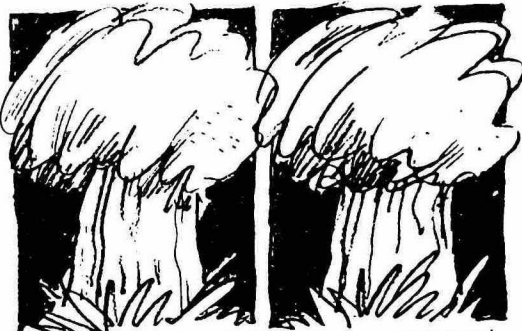
Και ακόμα αν καταφέρουμε να βάλουμε τις βάσεις για μιá κοινωνία όπου δεν θα μπαίνει μόνο τό πρόβλημα της επιβίωσης αλλά της ζωής.

- ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Η πυρηνική ενέργεια πανηγυρίστηκε σαν τό μέσο πού θα μάς σώσει από την απειλούμενη εξάντληση των αποθεμάτων των πρώτων υλών που χρησιμοποιούνται για την παραγωγή ενέργειας.

Αρχικά καλύφθηκαν ή δεν ήταν γνωστοί όλοι οι κίνδυνοι πού

μπορεί να προκαλέσει η χρησιμοποίηση της πυρηνικής ενέργειας για "ειρηνικούς σκοπούς":

ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΔΟΚΙΜΗ

ΕΠΙΘΕΤΙΚΗ ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΔΟΚΙΜΗ

- Η ραδιενεργός ακτινοβολία είναι άμεσος κίνδυνος για τούς ζωντανούς οργανισμούς που ζούν στην περιοχή των πυρηνικών εργοστασίων. Δεν υπάρχει καμία δυνατότητα προστασίας. Τά ατυχήματα κατά τη διάρκεια της λειτουργίας τους είναι συχνά (π.χ. Χάριςμπουργκ). Η διάρκεια λειτουργίας τους δέ ξεπερνάει τά 30 χρόνια. Μετά όμως την αχρήστευσή τους είναι τά εργοστάσια τόσο μολυσμένα από την ακτινοβολία πού τό μόνο πού μένει είναι να τά καλύψουν με μπετόν. Ενεί μέσα εξακολουθεί να εκπέμπεται ραδιενέργεια για εκατομμύρια χρόνια.
- Για τά ατομικά απορρίματα, άχρηστα όσο και επικίνδυνα, δεν έχει βρεθεί ακόμα σίγουρος τρόπος αποθήκευσης.
- Η λειτουργία πυρηνικών εργοστασίων προκαλεί άνοδο της θερμοκρασίας στο νερό ποταμίων και θάλασσας, πράγμα πού έχει ανυπολόγιστες συνέπειες.
- Η λειτουργία π.εργοστασίων δημιουργεί σε κάθε κράτος δυνατότητα παραγωγής πυρηνικών όπλων.
- Τό κράτος προσαρμόζει τις δομές οργάνωσης και ελέγχου της κοινωνίας στις αυξημένες

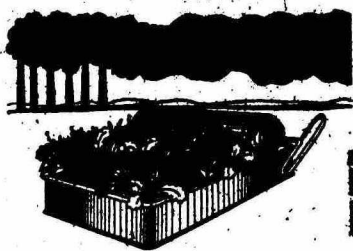
απαιτήσεις ασφάλειας πού απαιτεί η λειτουργία πυρηνικών εργοστασίων.

(Περισσότερα για τό θέμα αυτό όπως και για τά χημικά εργοστάσια σέ προηγούμενα τεύχη τού "εμείς").

- ΧΗΜΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Η χημική βιομηχανία προκαλεί μόλυνση τού νερού, τής ατμόσφαιρας, τής γής, τών τροφίμων μέ συνέπεια τήν μεταβολή τών φυσικών προϋποθέσεων τής ζωής. Τά προϊόντα της, πού χρησιμοποιούνται σέ όλους τούς τομείς τής οικονομικής καί κοινωνικής ζωής (γεωργία, κτηνοτροφία, βιομηχανία, ιατρική, νοικοκυριό, κλπ. κλπ.), πέρα από τίς υπηρεσίες πού προσφέρουν μακροπρόθεσμα μολύνουν καί καταστρέφουν τό περιβάλλον ανεπαν. ορθωτα. Ερημοί, αρρώστιες, επικίνδυνο κρέας, μολυσμένα τρόφιμα, εμφάνιση καινούργιων αρρωστιών κλπ είναι οι πιό γνωστές από τίς καταστροφικές συνέπειες πού έχει η χρησιμοποίηση τών προϊόντων τής χημικής βιομηχανίας.

- ΓΕΝΝΗΤΙΚΗ

Γεννητική είναι ο τεχνητός συνδιασμός στοιχείων κληρονομικότητας. Προσφέρει δυνατότητες επέμβασης σέ κάθε ζωντανή ύπαρξη.

Κίνδυνοι πού προέρχονται από τήν γεννητική είναι:

α) Διατάραξη τής φυσιολογικής εξέλιξης τών ειδών.

Η βασική αρχή τής γεννητικής είναι ότι ξεπερνά τά φυσικά όρια στόν τομέα σύζευξης καί ανάπτυξης τών ειδών μέ τεχνητές επεμβάσεις στά γεννητικά κύτταρα, όπου γίνεται συνδιασμός στοιχείων κληρονομικότητας. Φυσικοί περιορισμοί γονιμότητας μπορούν νά ξεπεραστούν, νά δημιουργηθούν καινούργια είδη καί νά αλλάξει έτσι τό σύνολο τών ειδών πού υπάρχει ως τώρα στή φύση.

Κάτι τέτοιο θά είχε σάν συνέπεια τήν ριζική αποσταθεροποίηση τής οικολογικής ισορροπίας.

β) Εμφάνιση νέων επιδημικών αρρωστιών

Οι επεμβάσεις στήν φυσιολογική εξέλιξη τών φυσικών ειδών προκαλεί, σάν παράγωγο, τήν, δύσκολα νά προβλεφτεί, εμφάνιση αμέτρητων επιδημιών, ενάντια στίς οποίες δέν θέ υπάρχουν αποτελεσματικά φάρμακα.

γ) Τεχνητός επηρεασμός κοινωνικών φαινομένων.

Η γεννητική χρησιμοποιείται καί σάν μέσο για τήν παραγωγή βιολογικών όπλων.

Πέρα από αυτό αυξάνει τίς δυνατότητες χειραγώγησης τών ανθρώπων. Υπάρχει δηλαδή η πιθανότητα νά γίνει δυνατή επέμβαση μέ ειδικούς μικροοργανισμούς, πού νά προκαλεί συγκεκριμένες αλλοιώσεις στά κέντρα τού εγκεφάλου, όπου διαμορφώνονται σκέψη καί συναισθήματα.

Κρατικά καί οικονομικά συμ-

φέροντα έχουν δώσει στήν ανάπτυξη τής γεννητικής μία τέτοια δυναμική, πού κάθε περιορισμός της μέ ειδικούς νόμους νά φαίνεται ανατόρθωτος.

- ΤΕΧΝΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΚΑΙ ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ (ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ)

Η τεχνική αυτή επιτρέπει συγκέντρωση καί αξιοποίηση στοιχείων, πληροφοριών, τάσεων, νομοτελειών στήν φύση, τήν κοινωνία καί τόν άνθρωπο μέ τήν βοήθεια ηλεκτρονικών εγκεφάλων. Σκοπό της έχει τήν εξεύρεση τρόπων επέμβασης πού μπορούν νά καθωρίσουν τήν "ορθολογιστική" λειτουργία πού είναι απαραίτητη για τή σταθεροποίηση τού δοσμένου κοινωνικού συστήματος.

Η τεχνική για τήν συγκέντρωση καί αξιοποίηση πληροφοριών προσπαθεί νά προβλέψει τόσο τήν εξάντληση τών αποθεμάτων όσο καί τήν ορθολογιστική χρησιμοποίηση τών πρώτων υλών στήν βιομηχανία, τής οποίας καθορίζει είδη καί μέγεθος παραγωγής.

Η κοινωνική ζωή, τά φαινόμενα, οι τάσεις καί οι κινήσεις πού τήν διέπουν γίνεται προσπάθεια νά "καταγραφούν" σάν σταθεροί παράγοντες, ανάλογο τών φυσικών φαινομένων, σέ ένα σύστημα ηλεκτρονικών προγραμμάτων. Μέ βάση τήν πρόγνωση καί ανάλυση, πού απλουστεύονται μέ τήν χρησιμοποίηση ηλεκτρονικών

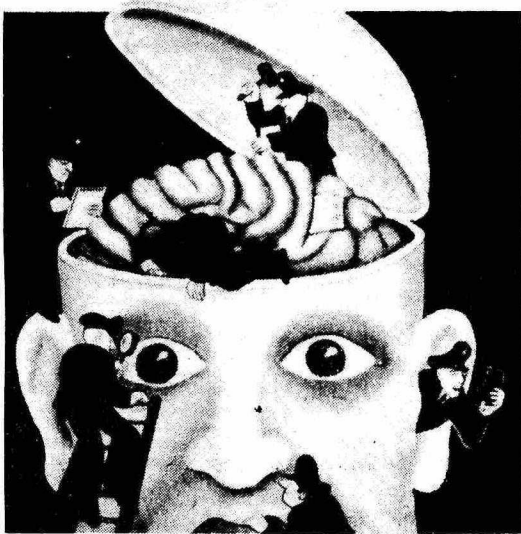
εγκεφάλων, αντιμετωπίζει πιθανές "ανεπιθύμητες" εξελίξεις εκ τών προτέρων.

Η σκέψη καί τά συναισθήματα τού ανθρώπου αντιμετωπίζονται μέ τόν ίδιο τρόπο. Σάν μαθηματικές σταθερές μέ κανόνες πού διέπουν ερεθισμό καί αντίδραση. Η ανακάλυψη τών κανόνων πού καθορίζουν

τήν αλληλοεπίδραση των διαφόρων λειτουργιών του, θά δώσει στην τεχνική αυτή την δυνατότητα καθοριστικής επέμβασης και στην διαμόρφωση ζωής και σκέψης του ανθρώπου.

Είναι αυτονόητο ότι για να πετύχει αυτό χρειάζεται πε-
ρα από τὰ τεχνικά μέσα η αξιοποίηση των εμπειριών και γνώσεων όλων των επι-
στημών.

Τά λίγα πράγματα που αναφέ-
ραμε για την τεχνική για

τήν συγγέντρωση και αξιο-
ποίηση πληροφοριών δείχνουν
ότι αυτή απειλεί να γίνει
ένα καινούργιο κέντρο εξου-
σίας δίπλα στην οικονομική
και κρατική.

Η γεννητική και τεχνική για
τήν συγγέντρωση και αξιοποι-
ηση πληροφοριών λοιπόν είναι
μια προσπάθεια να υποταγούν
τά φυσικά και κοινωνικά θεμέ-
λια της ζωής. Οι συνέπειες
αυτής της επέμβασης, όπως
καταλαβαίνει ο καθένας,
είναι ανυπολόγιστες.

ανθρωπινή κοινωνία

Ο άνθρωπος, μέ τις επεμβάσεις του, είναι τό
στοιχείο που προκαλεί καταστροφικές διατα-
ραχές στο οικολογικό σύστημα και δημιουργεί
ανυπολόγιστους κινδύνους για τον ίδιο και
τήν φύση.

Αυτό συμβαίνει όχι επειδή ανταποκρίνεται
στις λειτουργίες του μέσα στην κοινωνία,
αλλά καθορίζεται από την μορφή, λογική και
νομοτέλεια του κοινωνικού συστήματος, στο
οποίο ζεί.

Ο καπιταλισμός, η κοινωνία όπου επικρατεί η
λογική του κεφάλαιου και της μισθοτής εργα-
σίας, δηλαδή η εκμετάλευση, χρειάζεται την
ληστρική εκμετάλευση των φυσικών δεδομένων
για να επιζήσει.

Ο άνθρωπος, στο φυσικό οργανικό κύκλο, αρχικά
δέν είχε καμία ιδιαίτερη θέση. Μέσα σε εκατομ-
μύρια χρόνια ο ρόλος του μέσα στην φύση δέν
ήταν κυρίαρχος. Η διαιώνιση της ζωής στον
πλανήτη δέν εξαρτάται από την ύπαρξή του
(αντίθετα μέ αέρα, νερό, ήλιο κλπ.). Αλλά και
μέχρι πριν 200 χρόνια περίπου δέν είχε τη δυ-
νατότητα να επιφέρει μεγάλες καταστροφές στη
φύση. Μόνο μέ τη ραγδαία ανάπτυξη των παραγω-
γικών δυνάμεων κατάφερε να αποκτήσει την
ιδιαίτερη κυρίαρχη θέση που κατέχει στον πλα-
νήτη μας.

Σήμερα μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι ο άνθρ-
πος όχι μόνο άλλαξε τις συνθήκες ζωής αλλά
και συγχρόνως άρχισε τις διαδικασίες που κά-
νουν δυνατή την καταστροφή της.

Η βιομηχανία και χρησιμοποίηση τεχνικών μέ-
σων - βασικά στοιχεία του καπιταλιστικού συ-
στήματος - μέ τον τρόπο που αναγκαστικά ανα-
πτύχθηκαν, αποτελούν τις βασικές αιτίες που

προκάλεσαν και εξακολουθούν όλο και πιο έντο-
να, να προκαλούν τις προϋποθέσεις για την
εξόντωση του οικολογικού συστήματος.

Η βιομηχανία αναπτύχθηκε μέ την εντατική
χρησιμοποίηση - που φυσιολογικά κάποτε θά
οδηγούσε στην εξάντληση - ορισμένων μόνο
πρώτων υλών (πετρέλαιο, κάρβουνο, γνάζι κλπ.)
αντιμετωπίζοντας σαν απόλυτα βοηθητικό μέσο
τά φυσικά δεδομένα που είναι ανεξάντλητα (α-
έρας, νερό, θερμότητα ήλιου και γής κλπ.).
Βασίζεται στην λεηλασία του πλούτου της γής.

Εισπράττει μονόπλευρα τά φυσικά αγαθά,
χρησιμοποιεί και μολύνει τον πλανήτη χωρίς
να παίρνει υπόψη της τις συνέπειες για την
ισορροπία στη φύση.

Η ιδιοποίηση και η εκμετάλευση της φύσης
γίνεται κάτω από συνθήκες που στηρίζονται
στις απαιτήσεις για την δημιουργία και ιδιο-
ποίηση υπεραξίας. Γιατί ο καπιταλισμός δέν
επιδιώκει να παράγει μόνο χρηστικές αξίες -
που θά μπορούσαν να ικανοποιήσουν τις αν-
θρώπινες ανάγκες - αλλά ανταλλακτικές αξίες
και κεφάλαιο.

Η μετατροπή της φύσης σε εμπόρευμα στηρίζεται
στην εκμετάλευση της ανθρώπινης εργατικής δύ-
ναμης, την μετατροπή της σε εμπόρευμα, μέσω
της μισθωτής εργασίας, και την εμπορευματο-
ποίηση όλων των εκδηλώσεων του ανθρώπου.
Αλλά οι όροι εργασίας (συνθήκες παραγωγής)
που καθορίζουν τον τρόπο και την έκταση ιδιο-
ποίησης της φύσης, αποτελούν τη βάση του κοι-
νωνικού συστήματος και διαμορφώνουν την συνεί-
δηση, τις αξίες και τις νομοτέλειες που τό
στηρίζουν.

Η τυρανική, ληστρική στάση του καπιταλιστικού

συστήματος απέναντι στη φύση βρίσκεται σέ αντιστοιχία με την τυρανική, ληστρική στάση των ανθρώπων (αυτών που έχουν την εξουσία) απέναντι σέ ανθρώπους (σ'αυτούς που εξουσιάζουν).

Δηλαδή ο άνθρωπος έχει δημιουργήσει ανισορροπίες όχι μόνο στη φύση αλλά, πιδ βασιικό, στις σχέσεις του με τούς συνανθρώπους του καί στη δομή της κοινωνίας που ζεί.

Η κυριαρχία (όχι συνεργασία) τού ανθρώπου πάνω στη φύση προέρχεται καί προυποθέτει την κυριαρχία τού ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο.

«αναπτυξη» και «προοδος»

Η καπιταλιστική οικονομία, η καπιταλιστική κοινωνία μπορεί νά επιζεί μόνο στη βάση ενός απaráβατου όρου: ότι αναπτύσσεται συνεχώς ποσοτικά ή παραγωγή. Στασιμότητα ή πέσιμο της παραγωγής σημαίνει κρίση ή κίνδυνο διάλυσης της οικονομίας, μέσα στις συγκρούσεις που προκαλούνται.

Η επιδίωξη αυτού τού βασικού στόχου επιβάλλει την ασύστολη εκμετάλλευση φύσης καί ανθρώπου ανεξάρτητα από συνέπειες.

Το ότι η ανάπτυξη της οικονομίας έχει για τόν καθένα θετικά αποτελέσματα (βιοτικό επίπεδο κλπ) δέν χρειάζεται νά τό εξηγήσουμε. Αυτό είναι μόνο ένα δευτερεύον στοιχείο. Αποφασιστικής σημασίας είναι όμως απ'τή μία τά κέρδη που πρέπει νά κάνει ο καπιταλιστής για νά μπορεί νά υπάρχει, κι' απ'τήν άλλη η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, που διατηρεί καί σταθεροποιεί την εξουσία της αστικής τάξης. Γιατί τελικά αυτό που είναι σπουδαίο, είναι οι όροι κάτω απ'τούς οποίους πραγματοποιείται αυτή η ανάπτυξη, καθώς καί οι συνέπειες που προκαλεί.

Η άνοδος της παραγωγικότητας αντί νά έχει σάν αποτέλεσμα την μερική απαλλαγή τού ανθρώπου από την εξαντλητική εργασία, προκαλεί αντίθετα όλο καί μεγαλύτερη εντατικοποίηση της συμμετοχής του στην παραγωγική διαδικασία, όλο καί μεγαλύτερη εκμετάλλευση της εργατικής του δύναμης.

Η εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης των φυσικών αγαθών βάζει πρόβλημα εξάντλησης των αποθεμάτων, σέ όχι μακρινό καιρό, καί θέμα σοβαρής διαταραχής της οικονομίας.

Γι'αυτό η δημιουργία σωστών σχέσεων ανάμεσα στους ανθρώπους αλλά καί ανάμεσα στην κοινωνία καί στη φύση δέν μπορεί νά στηριχτεί πάνω στη λογική της ανεξέλεγκτης αύξησης της παραγωγής καί τού κέρδους, όπως αυτή καθορίζεται από τά συμφέροντα μιάς μικρής μειοψηφίας, αλλά στην συλλογική ανθρώπινη λογική, στο συλλογικό ανθρώπινο συμφέρον, που εναρμονίζεται με την διατήρηση της ισορροπίας στη φύση, στην αυτοδιάθεση τού ανθρώπου.

Η συνεχής αυξανόμενη μόλυνση τού περιβάλλοντος, που αρχίζει σιγά σιγά νά γίνεται άμεσος κίνδυνος, συνεχίζεται χωρίς νά φαίνεται δυνατό νά σταματήσει από τό ίδιο τό σύστημα. "Ανάπτυξη" καί "πρόδος" είναι τά συνθήματα που ανέκαθεν δείχνανε μόνο την θετική πλευρά ενός συγκεκριμένου τρόπου κοινωνικής εξέλιξης αποκρύβοντας όλες τις αρνητικές του συνέπειες. Τό σύστημα που οδηγεί την κοινωνία σ'αυτούς τούς στόχους ταυτίστηκε με τόν φορέα τού πολιτισμού, οι "ατέλειές" του εξηγήθηκαν σάν αντίτιμο για την επίτευξή τους. Εφτασε όμως ο καιρός που άρχισε νά φαίνεται πώς "ανάπτυξη" καί "πρόδος" μέσω τού καπιταλιστικού συστήματος οδηγεί στη βαρβαρότητα καί την καταστροφή. Τροφές που δέν τρώγονται, νερό που δέν πίνετε, πλοίες-τρελοκομεία, άνθρωποι χωρίς σχέσεις, καθολικός έλεγχος, πολύ ακριβό αντίτιμο.

Αλλά καί κάθε προσπάθεια τού συστήματος νά ανακόψει αυτήν την εξέλιξη φαίνεται καταδικασμένη σέ αποτυχία. Οι βασικοί νόμοι της λειτουργίας του εξακολουθούν νά ισχύουν καί νά πολλαπλασιάζουν τις αρνητικές συνέπειες της παραγωγικής του διαδικασίας. Έτσι οι εγκαταστάσεις απορύπανσης δέν είναι σέ θέση ούτε ελάχιστα νά επίτελουν τόν σκοπό τους (εκτός τού ότι έγιναν ένας επί πλέον τομέας παραγωγής καί εκμετάλλευση για τούς καπιταλιστές).

Η ενέργεια που καταναλώνουν είναι πολλαπλά μεγαλύτερη από τό αποτέλεσμα. Οι ίδιες βο-

μηχανίες παραγωγής εγκαταστάσεων απορύπανσης συμμετέχουν στην μόλυνση του περιβάλλοντος. Δηλ. το καπιταλιστικό σύστημα δεν έχει καμία άλλη δυνατότητα παρά ενάντια στις ζήμιές που προκλήθηκαν στο περιβάλλον από την τεχνική να χρησιμοποιήσει πάλι την τεχνική: εγκαταστάσεις απορύπανσης, φίλτρα, νοσοκομεία κ.τ.λ. Το ότι αυτή η δυνατότητα δεν είναι λυ-

ση φαίνεται και από υπολογισμούς σ' αυτή τη διεύθυνση: Αν θέλαμε να πετύχουμε μία τεχνολογική προστασία του περιβάλλοντος κατά 98 % (πράγμα που είναι σχεδόν απραγματοποιήτο) θα χρειαζόμασταν το 90 % όλης της διαθέσιμης ενέργειας! Τα μέτρα λοιπόν προστασίας του περιβάλλοντος σε καθαρά τεχνικό επίπεδο δεν είναι τίποτε άλλο, παρά μία αποτυχημένη προσπάθεια, μία προσπάθεια καταπολέμησης των συμπτωμάτων και όχι των αιτιών.

Φυσικά η αστική τάξη, οι καπιταλιστές, κάθε άλλο παρά έχουν διάθεση να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα που δημιούργησαν σαν κύριοι υπαίτιοι. Μέ τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, υπηρεσίες υγιεινής κλπ. προσπαθούν να τονίσουν τις ευθύνες του καθένα για την διατήρηση ενός περιβάλλοντος που θα μάς επιτρέπει να επιβιώσουμε. Ο καθένας μπορεί να συμβάλει, λένε. Η ευθύνη κοινωνικοποιείται, η αναζήτηση λύσης γίνεται κοινό πρόβλημα.

Βάλε και σύ το χέρι σου.

Τί επιδιώκουν όμως με τέτοιου είδους καμπάνιες; - Καλλιέργεια της άποψης ότι αυτοί που απολαμβάνουν είναι και υπεύθυνοι για τις αρνητικές συνέπειες της "ανάπτυξης". Έτσι βιομήχανος και εργάτης έχουν την ίδια ευθύνη. Αρκεί να μην πετάξουν την νάυλον σακούλα στην αμμουδιά και κάνουν και οι δύο το καθήκον τους. - Δημιουργία τύψεων στον καθένα για την συμμετοχή του στην μόλυνση του περιβάλλοντος. Αυτός που έχει τύψεις δυσκολώτερα κάνει επίθεση σ' αυτόν που τον θεωρεί κύριο υπεύθυνο. Οϊ κίνδυνοι από την μόλυνση του περιβάλλοντος είναι πιά τόσο φανεροί, που δεν μπορούν να αποσιωπηθούν από τα μαζικά μέσα "ενημέρωσης".

Οι εξηγήσεις φυσικά που δίνονται από "επιστημονική άποψη" (δηλαδή από την άποψη της εξουσίας) για τα αίτια του οικολογικού προβλήματος είναι συνήθως μονόπλευρες.

Η αδιαφορία, άγνοια και απροθυμία των αριστερών να ασχοληθούν με το πρόβλημα, μέχρι που αναγκάστηκαν να το κάνουν οπωσδήποτε δεν

συνέβαλε στην συνειδητοποίηση του.

Σπουδαίο ρόλο στην αδυναμία να συλληφθεί το πρόβλημα σε όλη του τη διάσταση νομίζουμε ότι έπαιξαν και παίζουν:

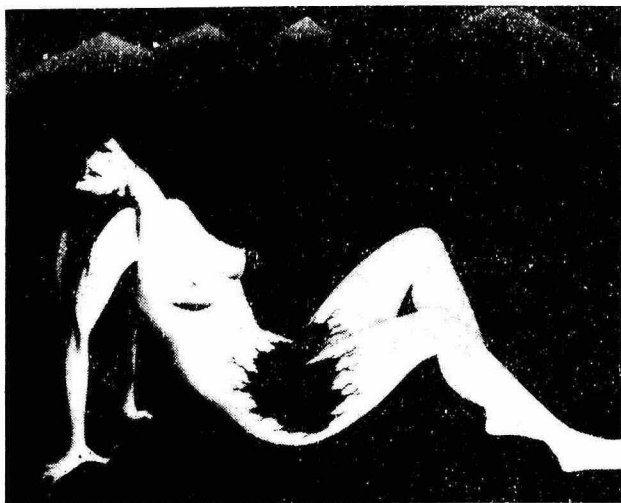
- Η μεμονωμένη αντιμετώπιση κάθε περίπτωσης όπου προβάλλει οξύ το οικολογικό πρόβλημα. Δεν γίνεται προσπάθεια να βρεθούν οι αιτίες που το γέννησαν, η σύνδεσή του με ανάλογες περιπτώσεις, η εύρεση των αιτιών που τά δημιουργούν, η νομοτέλεια της εμφάνισής τους. Αναγκαστικά σχεδόν οι λύσεις είναι μεμονωμένες, αναφέρονται στα συμπτώματα και όχι στις αιτίες.

- Η πίστη ότι η επιστήμη και η τεχνική μπορούν να δώσουν λύσεις σε όλα τα προβλήματα. Αλλά η επιστήμη και η τεχνική εξυπηρετούν τα συμφέροντα της τάξης που έχει την εξουσία, λειτουργούν με βάση τη λογική της, αυτήν που δημιούργησε το πρόβλημα. Είναι αδύνατο να λύσουν ένα πρόβλημα που κι' αυτές, λειτουργώντας σ' αυτό το σύστημα, βοήθησαν να δημιουργηθεί.

- Η πίστη ότι μία σωστή κυβέρνηση θα λύσει το πρόβλημα για το λαό. Αλλά το οικολογικό πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί στη βάση της αντιπροσωπευτικής λογικής αλλά στο επίπεδο της συλλογικής προσπάθειας και προβληματισμού.

Ενώ οι καταστροφικές επεμβάσεις στη φύση αφορούν και πλήττουν τον καθένα μας οι βασικές αποφάσεις εξακολουθούν να παίρνονται από ένα μικρό κύκλο πολιτικών και οικονομικών ηγετών. Καθημερινά ζούμε καταστροφές

που μάς περικυκλώνουν απειλητικά: λεβέζο, χάρισμπουργκι, πόλεμοι, πείνα, άφυχες πόλεις, βρώμικα ποτάμια, μολυμομένες θάλασσες, εργοστάσια, φυλακές, νευρώσεις, συγκέντρωση εξουσίας και έλεγχου, απομόνωση, ...

Η παθητική μας στάση, η αδυναμία να καθορίσουμε για αυτό που μάς καίει, η ανοχή συνέχισης της καταστροφής μόνο την εξουσία ισηθάει να οργανώσει την εξόντωση της ζωής. Την εξουσία που προγραμματίζει κιόλας το επέρασμα της κρίσης με την καταστολή και την αυταρχικότητα. Οι αστυνομίες, οι στρατοί δυναμώνουν σε όλο τον κόσμο. Σέ καιρό ιρήνης! Χτίζονται καινούργιες φυλακές.

Όχι σε πιά να διαφαίνεται πώς οι κρίσεις κύκλωσαν όλο και πιο έντονα τις διάφορες χώρες δεν είναι οικονομικές κρίσεις αλλά κρίσεις της οικονομίας. Δηλαδή ξεπερνάει κάθε μορφή της οργανωμένης μας ζωής και της σχέσης μας με τις βάσεις της. Το ξεπέρασμα της κρίσης, της καταστροφής, να είναι πιά δυνατό μόνο στη βάση μιας ριζικής ανατροπής των σχημάτων σκέψης που καθρίζουν την ζωή μας και του κοινωνικού αίσιου, μέσα στο οποίο λειτουργούν. Ελά αυτό είναι δυνατό μόνο στο βαθμό και ού πάψει η λογική του κεφαλαίου, του ρόδου, της μισθωτής εργασίας να είναι η βάση της οικονομικής ζωής και της ανάπτυξης, της σχέσης των ανθρώπων ανάμεσά τους με τη φύση. Πού θα πεί ότι είναι πιο γκαία από κάθε άλλη φορά η επαναστατική διάρθρωση της κοινωνίας στη βάση της

άμεσης συμμετοχής όλων μας στα θέματα που αφορούν και καθορίζουν την ζωή μας.

Η συνειδητοποίηση της αναγκαιότητας μιας τέτοιας λύσης γίνεται τόσο πιο επιτακτική όσο πιο συνειδητό γίνεται το οικολογικό πρόβλημα και οι αιτίες που το δημιουργήσαν. Είναι τρομαχτικό το πόσο λίγο συνειδητό στον κόσμο είναι το πρόβλημα, τη στιγμή που η εξουσία αρχίζει κιόλας να εφαρμόζει την προληπτική αντεπανασταση, προχωράει στην διαγράφηση του αυταρχικού κράτους, του προγραμματισμού της ζωής μας και των αναγκών μας και στον απόλυτο έλεγχο κάθε εκδήλωσής μας. Η αντίσταση μας δεν μπορεί να περιοριστεί σε αμυντικές μεμονωμένες εκδηλώσεις. Πρέπει για να έχει προοπτική επιτυχίας, να βρεί λύσεις συγκεκριμένες, στηριγμένες θεωρητικά με σοβαρή αντιμετώπιση όλων των συνεπειών, σε όλες τους τις διαστάσεις.

Η αντιστροφή της προοπτικής της εξουσίας σημαίνει εξέλιξη της κοινωνίας και ανάπτυξη της οικονομίας σε αρμονία με το φυσικό περιβάλλον, τη συνβίωση ανθρώπου και φύσης. Την αποκέντρωση σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής και την προσαρμογή της παραγωγής στα δεδομένα του περιβάλλοντος, την αυτοδιαχείριση και την αντικατάσταση της προσπάθειας για επιβίωση με την θέληση για ζωή, την ελευθερία σαν προϋπόθεση και μέσο για την ολόπλευρη ανάπτυξη και ικανοποίηση του ανθρώπου.

Παραπέρα σκεφτείτε μόνοι σας.

ΤΟΥΡΚΙΑ

η δ. γερμανία και το πραξικοπημα

Στις 12 προς τις 12 Σεπτεμβρη, ακριβώς επτά χρόνια μετά το πραξικόπημα του Πινοσέτ στη Χιλή (11-9-73), την ίδια μέρα που το ΝΑΤΟ άρχισε τις γιγάντιες ασκήσεις του σ'ολδκληρη την Ευρώπη, έγινε στην Τουρκία φασιστικό πραξικόπημα.

Οι τρομοκρατικές ενέργειες των στρατιωτικών στην Τουρκία δεν διαφέρουν από αυτές που έγιναν στην Ελλάδα από την φασιστική χούντα κατά την 7-χρονη τυραννία και γίνονται ακόμα στη Χιλή (διάλυση του κοινοβουλίου, απαγόρευση νυχτερινής εξόδου, απαγόρευση πολιτικών οργανώσεων και κομμάτων, απαγόρευση συνδικάτων—στην Τουρκία, το αριστερό συνδικάτο DİSK είχε 500.000 μέλη και συνελήφθηκαν πάνω από 1000 συνδικαλιστές, στρατιωτικός έλεγχος του τύπου, κλείσιμο στίς φυλακές χιλιάδων αντιστασιακών, κήρυξη κατάστασης ανάγκης, επιβολή στρατιωτικού νόμου—στην Τουρκία επικρατούσε ο στρατιωτικός νόμος σε 20 επαρχίες και επεκτάθηκε μετά το πραξικόπημα σ'ολη τη χώρα).

Όταν έγιναν τα φασιστικά πραξικοπήματα στην Ελλάδα και τη Χιλή τότε διαμαρτύρονταν, αν όχι οι ίδιες οι κυβερνήσεις των "δημοκρατικών" χωρών της

Δύσης, τουλάχιστον ορισμένοι αντιπρόσωποί τους για την καταπάτηση των στοιχειωδών ανθρώπινων δικαιωμάτων και καταδίκαζαν τα στρατιωτικά πραξικοπήματα.

Σήμερα, ενώ συμβαίνουν τα ίδια και χειρότερα στην Τουρκία, βλέπουμε τους ίδιους αντιπρόσωπους και ιδιαίτερα της δυτικογερμανικής κυβέρνησης να δυσκολεύονται να κρύψουν τη χαρά τους για το φασιστικό πραξικόπημα στην Τουρκία.

Ο καγκελάριος της Δ. Γερμανίας, Σμίττ, πρότεινε στην αρχή να μην καταδικασθεί το πραξικόπημα, γιατί είναι μία εσωτερική υπόθεση της Τουρκίας, και αργότερα διαβεβαίωσε ότι η δρατιωτική κυβέρνηση θα υποστηριχθεί.

Ο αρχηγός των σοσιαλδημοκρατών της Γερμανίας, Βίλλυ Μπράντ, ελπίζει ότι οι στρατιωτικοί "δεν θα υπερβούν τα όρια".

Ο σοσιαλδημοκράτης υπουργός

οικονομικών τής Γερμανίας, MATTHÖFER (συντονιστής τής οικονομικής και στρατιωτικής βοήθειας πού χορηγείται απ' τίσ δυτικές χώρες στην Τουρκία), πρίν γίνει τό πραξικόπημα δήλωσε:

"Η οργανωμένη οικονομική βοήθεια μέ πρωτοπόρο τή Γερμανία θά έπρεπε νά συνοδεύεται από μιά κυβέρνηση ^{εργατικής} ανάγκης συγκροτημένη από τά δύο μεγάλα τουρκικά κομματα (το σ υ ν τ η ρ η τ ι κ ό μέ τώ ν Ντεμιρέλ και τό σοσιαλδημοκρατικά μέ τώ ν Έτσεμπί). Η οικονομική βοήθεια πού αποφασίστηκε είvai μιά συνεισφορά γιά τήν εξασφάλιση τής δημοκρατίας στήν Τουρκία και τήν σταθερότητα ολόκληρης τής περιοχής" ("FAZ" 13.5.)

Ο MATTHÖFER είχε τονίσει ακόμα ότι αι στρατιωτικάί προειδοποίησαν τήν κυβέρνηση Ντεμιρέλ πώς είναι απαφαισμένοι νά επέμβουν άν συνεχίσει τήν πολιτική γραμμή

της. Μετά τό πραξικόπημα ο γερμανός υπουργός δήλωσε βιαστικά ότι σέ καμιά περίπτωση δέν πρέπει νά συγκριθεί τό πραξικόπημα στην Τουρκία μέ τίσ στρατιωτικές δικτατορίες τής λατινικής Αμερικής (FR 13.9.80)

Ο ίδιος υπουργός, υπεύθυνος γιά τήν "τουρκική βοήθεια", καθώς και αντιπρόσωποι τής ευρωπαϊκής κοινότητας και τού διεθνούς νομισματικού ταμείου επιβεβαίωσαν ότι θά πραγματοποιηθεί η οικονομική, πολιτική και στρατιωτική υποστήριξη στην Τουρκία, τονίζοντας ότι τώ ρ α είvai η χώρα αυτή αντάξια τής "οικονομικής βοήθειας".

Αυτές τίσ δηλώσεις συνόδευε παράλληλα και ο γερμανικός αστικός τύπος μέ τό ανάλογο στίλ:

"Οι στρατηγοί κράτησαν τά λόγους..." (SUEBDEUTSCHE ZEITUNG 13.9.80). "Ο τουρκικός στρατός εγγύηση γιά τή δημοκρατία" (HAMBURGER ABENDBLATT 15.9.80). "Σέ σίγουρα χέρια" (WELT 17.9.80).

Μέ τόση ειλικρίνεια δέν εκφράστηκε ποτέ μέχρι τώρα η ικανοποίηση γιά ένα στρατιωτικό πραξικόπημα απ' τή γερμανική σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση και τούς αντιπροσώπους της.

Όλα αυτά είvai απόδειξη τής στενής συνεργασίας μεταξύ τών τουρκικών στρατιωτικών και τών χρηματοδοτών τους απ' τή Γερμανία.

Όχι μόνον αυτά, αλλά και άλλα γεγονότα, πρίν απ' τό πραξικόπημα, ξεσκεπάζουν τό ρόλο πού έπαιξαν η Γερμανία και οι ΗΠΑ. Τό προηγούμενο βράδυ τού πραξικοπήματος, στίς 9 η ώρα, η ραδιοφωνία τής Βαβαρίας ανακοίνωσε, ότι πρόκειται νά γίνει ένα πραξικόπημα.

Αλλά και ή πρώτη είδηση, ότι έγινε πραξικόπημα, ήρθε απ' τό υπουργείο εξωτερικών τών ΗΠΑ. Μετά τό πραξικόπημα έγινε δήλωση πού ανέφερε, ότι τό υπουργείο εξωτερικών τών ΗΠΑ πληροφορήθηκε γιά τό πραξικόπημα λίγο πρίν γίνει. Αξιωματικοί τού τουρκικού στρατού είχαν

τηλεφωνήσει τόν απεσταλμένο τού NATO και τού ανέφεραν: "Κάνουμε πραξικόπημα".

Δέν σημαίνει όμως ότι οι Αμερικάνοι πληροφορήθηκαν εκείνη τή στιγμή. Άν ήταν πληροφορημένη η βαβαρέζικη ραδιοφωνία, πώς ήταν δυνατόν νά μήν ήξεραν τίποτα οι Αμερικάνοι;

Γ ι α τ ί ό μ ω ς τ ό σ η χ α ρ ά :

Ο Ντεμιρέλ είχε αποτύχει στην οικονομική πολιτική. Καί αυτό έγινε, γιατί η αντίσταση τού λαού έκανε αδύνατη τήν επιβολή τών οικονομικών μέτρων τής κυβέρνησης Ντεμιρέλ, τά οποία ήταν οι απαιτήσεις τού διεθνούς νομισματικού ταμείου γιά τή χορήγηση τής "οικονομικής βοήθειας".

Οι απαιτήσεις αυτές, πού απορρέουν απ' τό συμβόλαιο τό οποίον ο επεξεργάστηκε η επιτροπή τού διεθνούς νομισματικού ταμείου μέ τήν Τουρκία και αποτελεί τή βάση γιά τήν αναβολή πληρωμής τών ξένων δανείων, είvai:

α) Κατάργηση τού δικαιώματος απεργίας καί διαπραγμάτευσης μισθών για 5 χρόνια καί καθορισμός τών μισθών απ' τήν κυβέρνηση.

β) Αύξηση τών τιμών στά προϊόντα κρατικών επιχειρήσεων.

γ) "Πάγωμα" τών τιμών στά γεωργικά προϊόντα.

δ) Μείωση τής νομισματικής κυκλοφορίας.

ε) Συνεχής υποτίμηση τής τουρκικής λύρας.

ζ) Ελευθερία κυκλοφορίας ξένου κεφαλαίου.

Οι προσπάθειες τής κυβέρνησης Ντεμιρέλ νά εξυγιάνει τίς κρατικές επιχειρήσεις, χορηγώντας συνεχώς κρατική οικονομική βοήθεια, οδήγησε τήν κρατική τράπεζα τής Τουρκίας στή χρεοκοπία.

Η κρατική υποστήριξη όμως προβλεπταννά χορηγηθεί στήν ιδιωτική βιομηχανία. Καί επειδή εξαντλήθηκε στίς κρατικές επιχειρήσεις, η ιδιωτική βιομηχανία έπρεπε νά αυξήσει τίς τιμές τών προϊόντων της για νά έχει εξασφαλισμένα τά κέρδη της.

Αυτές όμως οι αυξήσεις είχαν σάν συνέπεια τήν συνεχώς αυξανόμενη φτώχεια του λαού.

Η αδυναμία πληρωμών οδήγησε σέ απολύσεις χιλιάδων εργατών από κρατικά εργοστάσια. Αυτές οι απολύσεις ήταν αφορμή της δυναμικής αντίστασης τών εργατών στό βιομηχανικό συγκρότημα "Ταρίς" στή Σμύρνη.

Τήν αυξανόμενη αντίστασή τού λαού ενάντια σ' αυτή τήν οικονομική πολιτική ήταν ανίκανος νά αντιμετωπίσει ο Ντεμιρέλ. Ούτε η επέμβαση τού στρατού σέ μαζικές απεργίες καί κατελημμένα από τούς εργάτες εργοστάσια ούτε οί τρομοκρατικές ενέργειες τών φασιστών (γκρίζοι λύκοι) κατάρρωσαν νά κάμψουν τήν αγωνιστικότητα τού λαού.

Τόν τελευταίο καιρό η κατάσταση εμφυλίου πολέμου πού επικρατούσε στήν Τουρκία κόστιζε 40 νεκρούς τή μέρα.

Οι μεγάλες διαφορές στά δυο μεγάλα κόμματα τής Τουρκίας (τό συντηρητικό καί τό σοσιαλδημοκρατικό) έκαναν αδύνατο τό σχηματισμό κυβέρνησης έκτακτης ανάγκης μέ τή συμμετοχή καί τών δύο.

Ο σχηματισμός αυτής τής κυβέρνησης ήταν απαίτηση τής γερμανικής κυβέρνησης, γιατί η πραγματοποίηση τών σχεδίων της, καλυμμένη μέ τόν κοινοβουλευτικό μανδύα, θά είχε έτσι δημοκρατικό χαρακτήρα.

Ο σκοπός τής "οικονομικής βοήθειας" ήταν νά δημιουργηθούν τέτοιες προϋποθέσεις στήν Τουρκία, ώστε οι ιμπεριαλιστές νά μπορούν νά εφαρμόσουν τά σχέδιά τους ανενόχλητοι.

Δέν ενδιέφερε τόσο πολύ αν στήν Τουρκία επικρατούσε κοινοβουλευτισμός ή δικτατορία. Αυτά πού ενδιέφερε ήταν νά επικρατεί πολιτική σταθερότητα. Γι' αυτό καί η "βοήθεια" ήταν πρώτα πρώτα στρατιωτική, προορισμένη για τόν μοντέρνο εξοπλισμό τής αστυνομίας καί τού στρατού. Αυτή θά έκανε τήν καταστολή τού λαϊκού κινήματος πιο αποτελεσματική.

Η πολυπόθητη σταθερότητα όμως δέν εμφανιζόταν. Αντίθετα, οι κοινωνικές συγκρούσεις οξύνονταν, τό λαϊκό κίνημα ανέβαινε καί η εφαρμογή τών οικονομικών μέτρων, πού θά εξασφάλιζε τήν επέκταση τής οικονομικής, πολιτικής και στρατιωτικής δύναμης τού NATO καί τών καπιταλιστικών χωρών, ιδιαίτερα τής Γερμανίας, φαινόταν νά είναι αδύνατη μέσω τού κοινοβουλίου.

Τό ξένο κεφάλαιο καί οι λακές δυνάμεις του στήν Τουρκία δέν μπορούσαν νά αντέξουν άλλα πιά τήν πολυτέλεια τού κοινοβουλευτισμού.

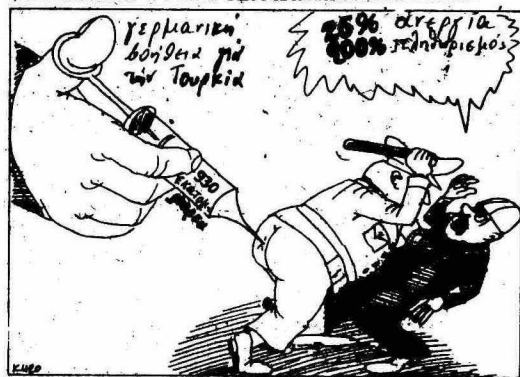
Η μόνη δυνατότητα πού απέμεινε για τήν πραγματοποίηση τών σκοπών τους-καί βλέπουν νά εξασφαλίζεται η επιτυχία τους μόνο μέ τή διατήρηση τής εξουσίας απ' τήναντίδραση- ήταν

η κατάληψη τής εξουσίας από μιά ισχυρή συγκεντρωτική κυβέρνηση. Καί αυτή θά μπορούσε νά ήταν- στήν κατάσταση πού βρίσκεται η Τουρκία- μόνο μιά φασιστική στρατιωτική κυβέρνηση, πού θά έπαιρνε τήν εξουσία μέ πραξικόπημα.

Η φασιστική δικτατορία θά εξυπηρετούσε ακόμα ένα σκοπό.

Η Δύση, πού βρίσκεται γενικά σέ μεγάλη κρίση (οικονομικά, πολιτικά, στρατιωτικά), έπρεπε νά σταθεροποιήσει τή θέση της μετά τίς απώλειες πού είχε στήν Περσία καί τό Αφγανιστάν. Γι' αυτό, ιδιαίτερα η μέση Ανατολή έχει για αυτήν μεγάλη σημασία.

Μέ τή συμμετοχή τού Ιράν, τής Αιγύπτου καί τής Τουρκίας

έχει σκοπό νά κτίσει ένα αντεπαναστατικό τρίγωνο.

Η σημαντική θέση τής Τουρκίας δέν είναι άγνωστη στους στρατιωτικούς ειδικούς τού NATO. Ο γενικός γραμματέας τού NATO, LUNS, στή τελευταία συνεδρίαση τού NATO στήν Άγκυρα, στίς 25-26 τού Ιούλη, είχε πεί: "Όλοι οι υπολογισμοί τού NATO στηρίζονται στή νοτιοανατολική πτέρυγα".

Ένα στοιχείο ακόμα, πού αποκαλύπτει τή συνέχεια τής οικονομικής πολιτικής αλλά καί ποιός κρατάει τά "ηνία στά χέρια του", είναι, ότι οι στρατιωτικοί δέν έχουν σκοπό νά αναλάβουν όλα τά καθήκοντα τής κυβέρνησης.

Αυτό τό δείχνει η συγκρότηση τού υπουργικού συμβουλίου.

Παράλληλα μέ τή συμμετοχή τεχνοκρατών, υπαλλήλων δημόσιων υπηρεσιών καί πρώην στρατηγών των οποίων βασικό χαρακτηριστικό είναι η υπακοή τους στο εθνικό συμβούλιο ασφαλείας, τίς σημαντικότερες θέσεις ανέλαβαν όχι στρατιωτικοί.

Ο Βτσάλ, πρόεδρος τού συνδέσμου εργοδοτών τής Ταυρκίας, οικονομικός σύμβουλος τής κυβέρνησης Ντεμιρέλ καί ο ειδικός κατά τίς διαπραγματεύσεις μέ τό γερμανο υπουργό

MATTHOEFER (αντιπρόσωπο του διεθνούς νομισματικού ταμείου) για τό πρόγραμμα χορήγησης βοήθειας" στην Τουρκία, σάν αντιπρόεδρος τής κυβέρνησης είναι υπεύθυνος για τά οικονομικά σχέδια καί τίς διεθνείς οικονομικές σχέσεις.

Υπουργός οικονομικών είναι ο Κονάτογκιου, διευθυντής τής μεγαλύτερης φέρμας ψαλικών.

Τό τρίο συμπληρώνεται μέ τόν υπουργό οικονομικών Ερντέμ,

πρώην πρόεδρο τής τούρκικης κρατικής τράπεζας.

Οιστενές σχέσεις αντιπροσώπων τής στρατιωτικής κυβέρνησης μέ γερμανούς πολιτικούς δείχνουν ότι τό πραξικόπημα είναι κάτι παραπάνω από μόνο τήν εγκατάσταση μιάς δικτατορίας σ'ένα κράτος μέλος τού NATO.

Είναι τό πρώτο πραξικόπημα στο οποίο φαίνεται η άμεση συμμετοχή των Γερμανών.

ΤΟΥΡΚΙΑ 2

ΟΙ ΓΚΡΙΖΟΙ ΛΥΚΟΙ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Οι Γκρίζοι Λύκοι εμφανίζονται στά μέσα τού 1950. Ήδη από τό 1953 εκπαιδεύονται μονάδες τού στρατού κάτω από τίς οδηγίες τής CIA, πού σκοπό έχουν τό χτύπημα κάθε λαϊκής εξέγερσης. Από ένα μέρος αυτών των ειδικά εκπαιδευμένων στρατιωτικών μονάδων στο οποίο έχουν προστεθεί καί πολίτες προέρχονται οι κομάντος Γκρίζοι Λύκοι.

Στήν συντήρηση καί τήν χρηματοδότηση τής εκπαίδευσης των ομάδων αυτών κρούσης συμβάλουν τό ντόπιο καί ξένο κεφάλαιο, η CIA καί τά έσοδα από λαθρεμπόριο (ώς επί τό πλείστον μέ όπιο, όπλα καί τσιγάρα). Όταν τό 1969 από τό κόμμα CKMP (κόμμα εθνικοφρονων αγροτών) προκύπτει τό κόμμα MHP (κόμμα εθνικού συναγερμού) μέ αρχηγό

τόν Τουρκές, οι Γκρίζοι Λύκοι αποτελούν τίς ομάδες κρούσης του.

Συνδικαλιστές καί άλλοι προοδευτικοί αγωνιστές, πού τάσσονται ενάντια στο MHP δολοφονούνται από τούς κομάντο Γκρίζους Λύκους.

Μέ τό μεγάλο μεταναστευτικό κύμα από τήν Τουρκία στην Δ. Γερμανία (ΟΔΓ) στά μέσα τού

Ήδη αρχίζει το ΜΗΡ τη δράση του στη Δ. Ευρώπη και περισσότερο στην ΟΔΓ.

Το ΜΗΡ αρχίζει να οργανώνεται και προσπαθεί να ασκήσει επίδραση στους Τούρκους μετανάστες με την ίδρυση διάφορων θρησκευτικών και "εκπολιτιστικών συλλόγων".

Ήδη το 1970 γίνεται από προκηρύξεις γνωστή η δράση ομάδων ΜΗΡ στην ΟΔΓ.

Από ένα γράμμα του Τουρκές στα μέλη του Συμβουλίου του ΜΗΡ στην ΟΔΓ την ίδια χρονιά φαίνεται καθαρά η συνεργασία του ΜΗΡ με το ΝΡΔ (νεοναζιστικό κόμμα στην ΟΔΓ). Σ' αυτό του τό γράμμα ο Τουρκές καλεί τους Τούρκους φασίστες να συνεργασθούν οπωσδήποτε με το ΝΡΔ και να χρησιμοποιούν τις εμπειρίες και μεθόδους δράσης του.

Το 1975 διοργανώνει το ΜΗΡ το δεύτερο κομματικό κογκρέσο στην ΟΔΓ με την συμμετοχή του ίδιου αρχιφασίστα Τουρκές και στο εξής αρχίζει η προπαγανδιστική και τρομοκρατική του δράση να παίρνει μεγάλες διαστάσεις.

Όταν τέλη Απρίλη με μέσα Μάη του 1978 επισκέπτεται ο Τουρκές τους οπαδούς του στην ΟΔΓ το πρόγραμμα επίσκεψης περιλαμβάνει και μία κρυφή συνάντηση με τον Στράους. Στις 3 Μάη του 78 μετά από πιέσεις, η χριστιανοκοινωνική ένωση (CSU) παραδέχεται αυτή τη συνάντηση και τη χαρακτηρίζει σαν πληροφοριακή.

Από έγκυρες πηγές των συνδικάτων είναι γνωστό πως δύο βασικά θέματα της συζήτησης ήταν: ο κομμουνιστικός κίνδυνος και η κοινή καταπολέμησή του καθώς και η δράση του ΜΗΡ στην ΟΔΓ. Ο Στράους υποσχεται την δημιουργία ευνοϊκού κλίματος για τη καλύτερη δράση του ΜΗΡ. Για τη χορήγηση χρηματικής βοήθειας δεν υπάρχουν μέχρι τώρα αποδεικτικά στοιχεία, γνωστή όμως είναι η δήλωση του ομιλητή

τύπου της CSU. "Είναι αυτόνομο πώς έχουμε σχέσεις με και με τουρκικά κόμματα και αυτούς που έχουν παρόμοιες πολιτικές ιδέες μέλλει δικές μας τους παρέχουμε βοήθεια" (παράθεση από την εφημερίδα του συνδικάτου της μεταλλοβιομηχανίας στις 6-9-1978). Λίγο μετά τη συνάντηση Τουρκές και Στράους ιδρύεται μέσα Ιουνίου στη Φραγκφούρτη η ευρωπαϊκή ομοσπονδία Τούρκων ιδεαλιστών, μία ομοσπονδία όλων των κομματικών οργανώσεων του ΜΗΡ στην Ευρώπη με έδρα την Κολωνία.

Η συνεργασία του Στράους με τους Τούρκους φασίστες είναι καθαρή. Ποιός είναι όμως ο ρόλος των Γερμανών Σοσιαλοδημοκρατών;

Οι Σοσιαλοδημοκράτες "αγνοούν" από τη μία μεριά τη φασιστική δράση δεξιών τουρκικών οργανώσεων στην ΟΔΓ (παρά τη διαμαρτυρία των συνδικάτων) και από την άλλη πλευρά βοηθούν με κάθε μέσο το αυταρχικό καθεστώς στην Τουρκία. Μή ξεχνάμε τη μεγάλη συμμετοχή των Δυτικογερμανών στις "οικονομικές βοήθειες" προς τη Τουρκία. Τα παρακάτω παραδείγματα είναι αρκετά για να δείξουν την έκταση και το τρόπο της φασιστικής δράσης των Γκερλζων Λύκων.

Μετά τη δολοφονία του NESEF DANIS το 1974 στο Αμβούργο ακολουθούν μία σειρά από βιαιότητες των Γκερλζων Λύκων, για τις οποίες έγραφε ακόμη και ο γερμανικός αστικός τύπος. «Η επίσκεψη του Τουρκές στην ΟΔΓ είχε σαν αποτέλεσμα την ένταση αυτής της φασιστικής τους δράσης. Στο διάστημα Μάη του '78 μέχρι Γε νάρη του '80, δέχονται ανοικτές επιθέσεις (θα αναφερθούν μόνο μερικές ενδεικτικές):

- Στο Ντοβίσπουργκ Τούρκοι που κριτικάρουν την επίσκεψη του Τουρκές στην ΟΔΓ.

- Στο Ντόρτμουντ ένας εργάτης

στο εργοστάσιο HOESCH επειδή σε μία συζήτηση υποστηρίζει τη πορεία διαμαρτυρίας των συμπατριωτών του ενάντια στον Τουρκές.

- Στη Χέρνε ένας λαϊκός καλλιτέχνης που αρνείται να συνεργασθεί με το ΜΗΡ.

- Στο Αμβούργο ένας πουλητής εφημερίδων γιατί πουλούσε τη CUMHURİYET και όχι τη φασιστική TERCÜMAN.

- Στη Στουτγκάρδη ο ιδρυτής ενός ισλαμικού συλλόγου

- Στο Ντοβίσπουργκ-Χορνλινγκεν απειλούνται Τούρκοι εργάτες που παίρνουν μέρος στις απεργιακές συγκεντρώσεις του συνδικάτου της μεταλλοβιομηχανίας.

- Στο Άαχεν ένα ενεργό μέλος του συλλόγου Τούρκων εργατών.

Το Νοέμβριο του 79 εξαπολύουν επίθεση στους πουλητές της εφημερίδας KURTULUS με τα συνθήματα "θάνατος στους κομμουνιστές", "οι Γκερλζοι Λύκοι έρχονται" κλπ.

Τόν ίδιο μήνα γίνονται μία σειρά από εκδηλώσεις της νεολαίας στο Βερολίνο ενάντια στη δεξιά κάτω από τις συχνές επιθέσεις των Γκερλζων Λύκων, τη τελευταία μέρα μάλιστα δολοφονείται ο οργανωτής των εκδηλώσεων.

Δύο μήνες αργότερα μία ομάδα προοδευτικών που μοιράζει προκηρύξεις ενάντια στη στρατοκρατία στη Τουρκία δέχεται επίθεση από 60-70 φανατικούς οπαδούς του ΜΗΡ. Αποτέλεσμα αυτής της της ανοικτής επίθεσης είναι ο βαριά τραυματισμός 10 συνδικαλιστών και ο θάνατος του δασκάλου GELALENI έμπιστου του συνδικάτου της μεταλλοβιομηχανίας.

Τα κυβερνητικά κόμματα καθώς και οι Χριστιανοδημοκράτες θεωρούν τις κατηγορίες απέναντι στους Γκερλζους Λύκους σαν συκοφαντίες των αριστερών. Το τραγελαφικό μάλιστα στην όλη υπόθεση είναι, ότι η υπηρεσία για προστασία του συντάγματος, που ελέγχει κάθε κίνηση στην ΟΔΓ "αγνοεί" την ύπαρξη των Γκερλζων Λύκων.

ΤΟΥΡΚΙΑ 3

η διαρκής χρεοκοπία

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Οι μαζικές απολύσεις και απεργίες στη Τουρκία, πριν το πραξικόπημα, ήταν η καθημερινή κατάσταση. Αυτά δεν ήταν όμως η αιτία της οικονομικής μιζέριας αλλά η συνέπεια.

Σε ποιο βαθμό όμως έχει φθάσει η οικονομική κρίση;

Τά χρέη της Τουρκίας στο εξωτερικό ανέρχονται γύρω στα 35 δισεκατομμύρια γερμανικά μάρκα. Τό έλλειμα στο ισαζύγιο πληρωμών γύρω στα 140 δις γερμ. μάρκα.

Τό ποσοστό της ανεργίας έχει φθάσει στα 25% και ο πληθωρισμός ξεπέρασε τα 260%. Τό κατώτερο όριο των μισθών είναι λιγότερο από 80 γερμ. μάρκα τό μήνα.

Τό καθαρό εισόδημα όμως έχει ελλατωθεί κατά 30% εξ' αιτίας των τελευταίων αυξήσεων των τιμών.

Πώς όμως δημιουργήθηκε η τωρινή οικονομική κρίση που έφερε τόσο δραματικές επιπτώσεις στο λαό;

Τό σωστότερο θα ήταν αν μιλούσαμε για διαρκή κρίση, για τί η σημερινή χρεοκοπία δεν είναι η πρώτη που για τό ξέπέρασμά της οι κάτοχοι της εξουσίας στη Τουρκία ζητούν βοήθεια απ' έξω.

Αυτή η διαρκής κρίση έχει τις ρίζες της στην εποχή πριν από την ίδρυση του τουρκικού κράτους.

Ο πρόδρομος του τουρκικού κράτους, η οθωμανική αυτοκρατορία, που ήταν για εκατοντάδες χρόνια ένα από τα

πλουσιότερα και ισχυρότερα κράτη, εξαπλωνόταν από τις αραβικές χώρες της Ασίας μέχρι την βόρειο Αφρική και εφοδιαζόταν κυρίως από τους φόρους των κατελιγμένων περιοχών. Ό,τι επί πλέον χρειαζόταν, τό εισήγαγε απ' την Ευρώπη. Γι' αυτό και δε θεώρησε αναγκαία την ανάπτυξη δικής της παραγωγής. Αυτό δεν σημαίνει ότι στην Τουρκία δεν υπήρχαν βιοτεχνίες και μικροεπιχειρήσεις, οι οποίες θα μπορούσαν να αποτελέσουν τη βάση για την ανάπτυξη βιομηχανίας. Δεν ήταν όμως τόσο ανεπτυγμένες ώστε να είναι σε θέση να συναγωνιστούν τό αυξανόμενο διεθνές εμπόριο, τό οποίο εξαπλώθηκε μέχρι και την Τουρκία μετά τη βιομηχανική επανάσταση στην Αγγλία.

Για να μπορεί τό οθωμανικό κράτος να χρηματοδοτεί τους συνεχείς πολέμους ενάντια στις μεγάλες δυνάμεις, οι οποίες απαιτούσαν τόν έλεγχο των στρατηγικά σημαντικών στενών του Βοσπόρου, δανειζόταν όλο και περισσότερα απ' τό εξωτερικό και ιδιαίτερα απ' τις Ευρωπαϊκές χώρες.

Όσο όμως διαρκούσαν αυτοί οι πόλεμοι τόσο μεγάλωναν και οι εκτάσεις που έχανε απ' τις κατελιγμένες περιοχές, λόγω της αυξανόμενης υπεροχής των εχθρών του στην πολεμική τεχνολογία.

Παράλληλα με τις απώλειες των περιοχών έχανε τό οθωμανικό κράτος και τις σημαντικότερες πηγές εφοδιασμού, που αποτελού-

σαν οι περιοχές αυτές για εκατοντάδες χρόνια.

Τά έξοδα των πολέμων και η άσκησις πολιτικής των τότε κυβερνήσεων οδήγησαν τό κράτος ήδη πριν τόν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο στη χρεοκοπία.

Ανίκανο πλέον να ξεπληρώσει τά χρέη του, εξαναγκάστηκε απ' τις μεγάλες δυνάμεις να αφήσει τό δημόσιο εισόδημα να ελέγχεται και να διοικείται από μία "διεθνή επιτροπή χρεών".

Μ' αυτόν τόν τρόπο δεν θα ξεπληρώνονταν μόνο τά χρέη αλλά και δημιουργήθηκαν οι προϋποθέσεις για επενδύσεις στην Τουρκία από τους τότε κεφαλαιούχους του εξωτερικού.

Με την αποσύνθεση της οθωμανικής αυτοκρατορίας και τούς απελευθερωτικούς πολέμους προέκυψε η σημερινή Τουρκία.

Ο ιδρυτής της, Κεμάλ Ατατούρκ, εφάρμοσε μία πολιτική γραμμή ανεξαρτητοποίησης.

Ο εθνικισμός και η οικονομική ανεξαρτησία της χώρας απ' τό εξωτερικό προβλήθηκαν σαν οι βασικές αρχές του νέου κεμαλικού κράτους.

Τόν μέχρι τότε ρόλο του ξένου κεφαλαίου, που η δραστηριότητα του επεκτεινόταν στην εκμετάλλευση των πρώτων υλών και στη δημιουργία συγκοινωνιακού δικτύου, θα αναλάμβανε, με την υποστήριξη του κράτους, η τουρκική μπουρζουαζία.

Μεταγωγή ξένου κεφαλαίου επιτρεπόταν μόνο στό βαθμό που εξυπηρετούσε εθνικά συμφέροντα.

Οι μεταρρυθμίσεις του Ατατούρκι πρόβλεπαν:

- να επιταχυνθεί η μεταβατική περίοδος για τη μετατροπή της βιοτεχνίας και μικροβιομηχανίας σε μεγάλες βιομηχανικές μονάδες,
- να αυξηθεί η παραγωγικότητα της γεωργίας με κρατική υποστήριξη και
- να δυναμώσει η ντόπια βιοτεχνία, προφυλαγμένη απ' τον ξένο συναγωνισμό με την επιβολή φηλών τελωνειακών φόρων.

Επειδή όμως δεν εθνικοποιήθηκε ο τομέας του εξωτερικού εμπορίου κατόρθωσε ξένο κεφάλαιο να εισρεύσει στην Τουρκία και να μπλοκάρει την ανάπτυξη της εθνικής βιομηχανίας. Κατά τον 2^ο παγκόσμιο πόλεμο, όταν κόπηκαν οι οικονομικές σχέσεις με την Ευρώπη, παρατηρήθηκε για πρώτη φορά μία βιομηχανική ανάπτυξη.

Όμως απ' τη βραχυπρόθεσμη αυτή ανάπτυξη δεν προέκυψαν καθόλου οικονομικά οφέλη για τις μάζες του τουρκικού λαού εκτός απ' τη δημιουργία μερικών εργατικών θέσεων.

Η ανεξάρτητη απ' το εξωτερικό πολιτική του Ατατούρκι παραιτήθηκε γρήγορα απ' τον ακόλουθο του Ινονού.

Μετά από τη διαφωνία του με τάν Στάλιν, που αφορούσε τόν στρατιωτικό έλεγχο τών στενών τού Βοσπόρου, ο Ινονού έδωσε τήν Τουρκία, πολιτικά και οικονομικά, πίο σφιχτά στη δύση.

Τό δημοκρατικό κόμμα, απ' τó οποίο προήλθε και τó κόμμα τής Δικαιοσύνης τού Ντεμιρέλ, όταν τó 1950 πήρε τήν εξουσία στά χέρια του, προώθησε ακόμα περισσότερο τήν εξάρτηση τής οικονομίας απ' τó εξωτερικό, ιδιαίτερα απ' τήν Αμερική. Στηριγμένο σε αμερικάνικα πρότυπα προσπάθησε να παροτρύνει τήν ιδιωτική πρω-

τοβουλία για τήν ανάπτυξη τής οικονομίας με ξένα δάνεια και δίχως κανένα κρατικό έλεγχο στις επενδύσεις που γίνονταν από τó τουρκικό και ξένο κεφάλαιο.

Η Τουρκία έγινε μέλος τού ΝΑΤΟ, ενσωματώθηκε στό μπλόκ τής Βαλκάνης και "κολλημένη" στό πλευρό τής Αμερικής πήρε μέρος στόν πόλεμο τής Κορέας.

Τά δάνεια για τόν εξοπλισμό και τó "πλημμύρισμα" τής τουρκικής αγοράς με ξένα προϊόντα ανέβαζαν στά ύψη τά χρέη τού κράτους.

Σύντομα η Τουρκία βρέθηκε μπροστά στην πρώτη οικονομική χρεοκοπία μετά τó δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο.

Η μαζική ανεργία και ο συνεχώς αυξανόμενος πληθωρισμός δεν μπόρεσαν να συγκρατηθούν αργότερα ούτε με διεθνή εξυγιαντικά μέτρα.

Τό 1960 έγινε πραξικόπημα από κεμαλικούς στρατιωτικούς και μετά τó ψήφισμα νέου συντάγματος δόθηκε η εξουσία πάλι στούς πολιτικούς.

Τό 1965 ανέλαβε τήν εξουσία ο Ντεμιρέλ.

Η Τουρκία έγινε στρατιωτικά, πολιτικά και οικονομικά ακόμα πίο εξαρτημένη από τά συμφέροντα τής Δύσης.

Ο Ντεμιρέλ σάν αντάλλαγμα άφησε να γίνει η Τουρκία η σημαντικότερη στρατιωτική βάση τής νοτιοανατολικής πτέρυγας τού ΝΑΤΟ.

Αμερικανική στρατιωτική και οικονομική βοήθεια αλλά και οικονομική βοήθεια από τα ευρωπαϊκά κράτη χορηγείται κάθε χρόνο όλο και σε μεγαλύτερο βαθμό.

Παρόλη τή βοήθεια η μία οικονομική κρίση διαδέχεται τήν άλλη. Μετά από αλληπάλληλες υποτιμήσεις τής τουρκικής λύρας, "πάγωμα" τών μισθών και ενέργειες αναβολής τής προθεσμίας για τó ξεπλήρωμα τών χρεών κατάντησε η Τουρκία μία απ' τίς δέκα πίο καταχρεωμένες χώρες τού κόσμου - αν και ήταν μία από τίς πλουσιότερες χώρες τής μέσης Ανατολής.

Η Τουρκία έγινε η αγορά κατάναλωσης τών εξαγόμενων προϊόντων καπιταλιστικών βιομηχανικών εταιριών που συνεχώς αυξανόνταν. Επειδή έλειπε η ανάλογη βιομηχανία για τήν παραγωγή ανταλλακτικών και επεξεργασμένων πρώτων υλών, έπρεπε να εισαχθούν όλα αυτά απ' τó εξωτερικό. Γι' αυτό η απασχόληση που πρόσφεραν οι ξένες επενδύσεις ήταν ελάχιστη. Τά πλεονεκτήματα όμως τών ξένων κοντσέρνων μεγάλωναν.

Οι ευνοϊκοί τελωνειακοί φόροι και τά μέτρα για τήν υποστήριξη τής βιομηχανίας έδωσαν τήν ευκαιρία στίς ξένες εταιρίες να πάρουν μία σχεδόν μονοπωλική θέση. Έτσι τά προϊόντα τους προφυλάχτηκαν απ' τó συναγωνισμό άλλων ξένων προϊόντων που εισάγονταν. Ανάλογα τουρκικά προϊόντα ή δεν υπήρχαν ή αυτά που παράγονταν δεν ήταν

συναγωνίστημα.

Δέν ήταν λίγες οί εξαρτημένες από εισαγωγές βιομηχανικές μονάδες πού ιδρύθηκαν από ξένες εταιρίες.

Ένα προϊόντα εισάγονταν συνήχεια στην Τουρκία. Αυτό πού άλλαξε ήταν απλά καί μόνο τό είδος τών εισαγωγών. Τό βάρος μετατέθηκε στά έτοιμα καί μισοέτοιμα προϊόντα.

Τό τούρκικο συναλλάγμα έρεε αδιάκοπα στό εξωτερικό. Σ' αυτό προσθέτεται καί η μεταφορά στό εξωτερικό τών κερδών τών ξένων εταιριών, οι οποίες αντλούσαν από τήν Τουρκία μέσα σέ τρία χρόνια περισσότερα κέρδη απ' ό,τι είχαν επενδύσει.

Γιά ένα χρονικό διάστημα, πάνω από μία δεκαετία, τά κενά του συναλλάγματος συμπληρώνονταν μέ συνεχώς καινούρια ξένα δάνεια πού χορηγούνταν ιδιαίτερα απ' τήν Αμερική καί τή Γερμανία. Σ' αυτά προστέθηκαν καί δάνεια διεθνών οργανισμών, όπως του διεθνούς νομισματικού ταμείου, τής

διεθνούς τράπεζας, τής ευρωπαϊκής κοινότητας, του συνόλου μου τραπεζικών ιδρυμάτων γιά τή βοήθεια τής Τουρκίας καί του οργανισμού γιά οικονομική συνεργασία καί ανάπτυξη (OECD).

Κάθε ενέργεια εξυγίανσης, καθε αναβολή πληρωμής τών χρεών ήταν συνδεμένη με σκληρούς όρους πού δέν έλυναν τό οικονομικό πρόβλημα αλλά μεγάλωναν τό χάος.

Οι ξένες βοήθειες, πού επανειλημμένα καί "γενναιόδωρα" χορηγήθηκαν στην Τουρκία, χάθηκαν όχι λίγες φορές, στά κανάλια τής διαφθοράς.

Οι αναγκαστικές υποτιμήσεις τής λύρας έσπρωχναν τόν τουρκικό λαό σέ μεγαλύτερη φτώχεια.

Η παρόμοια μέ εμφύλιο πόλεμο κατάσταση πρίν από τό στρατιωτικό πραξικόπημα δέν είναι τίποτα άλλο παρά τό ξεχείλισμα τών κοιν νικων συγκρούσεων.

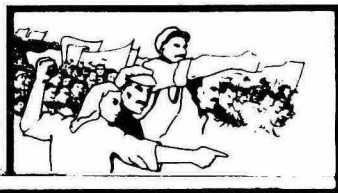
Οι όροι πού έβαλε τό διεθνές νομισματικό ταμείο στην ανατρεμένη κυβέρνηση του Ντεμιρέλ - "πάγωμα" τών μισθών, εθελοντική παραίτηση τών συνδικάτων απ' τό δικαίωμα απεργίας γιά 5 χρόνια - ήταν αδύνατο νά επιβληθούν.

Τό πραξικόπημα τών στρατιωτικών λοιπόν έχει σκοπό νά εξαγκάσει τήν επιβολή αυτών τών ορών μέ τή βοήθεια τών όπλων, μέ τή βία.

Αυτά όμως υποβάλλουν τούς "γενναιόδωρους βοηθούς" τής Τουρκίας σέ μερικές δαπάνες:

τό διεθνές νομισματικό ταμείο 2,9 δις εκατομμύρια, οι χώρες του OECD με πρωτοπόρους τή Γερμανία καί τήν Αμερική 2,2 δις καί η ΕΟΚ 1,8 δις μάρκας.

Αμοιβή γιά τήν κατάσταση ανάγκης.

συνέχεια απ' τή σελίδα 19

MONTEPNO ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

Δέν αντιδρά κανένας όταν ζήτανε τά δικαιώματά τους:

- τό δικαίωμα παραμονής καί εργασίας.

- τό δικαίωμα ψήφου τουλάχιστον σέ δημοτικές εκλογές

- κατάργηση τών διακρίσεων σέ βάρος τους (π.χ. μειωμένο επίδομα τέκνων)

- κατάργηση του αντιδραστικού νόμου γιά τούς αλλοδαπούς.

Όλα αυτά οδήγησαν ένα μεγάλο αριθμό μεταναστών νά συνειδη-

τοποιήσει ότι, αφού δέν υπάρχει από πουθενά βοήθεια, αυτοί πού πρέπει νά αντιδράσουν είναι οι ίδιοι οι γονείς.

Τά μέτρα αυτά όμως πού πέρνει η γερμανική κυβέρνηση δείχνουν ότι, η αντίσταση καί οι ενέργειες πού έκαναν μέχρι τώρα οι γονείς καί οι φορείς τους δέν ήταν αρκετές γιά νά φέρουν κάποιο θετικό αποτέλεσμα. Οι επιτυχίες τους είναι ελάχιστες.

Η ίδρυση του λυκείου στή

Φραγκφούρτη είναι μία επιτυχία, αλλά δέ λύνει τό πρόβλημα. Τά μέτρα ψηφίστηκαν καί εφαρμόζονται.

Η έλλειψη μιάς κοινής στρατηγικής σέ πανγερμανικό επίπεδο κάνει αδύνατη τήν αντιμετώπιση αυτών τών μέτρων.

Μόνο μία κοινή αντιμετώπιση θά μπορέσει νά σταθεί εμπόδιο σ' αυτό τό μοντέρνο εξευγενισμένο παιδί - μάζωμα.

«Τα σκουπίδια
μπορούν να
λύσουν έστω
μερικώς το...
ενεργειακό»

ΜΕΤΑΛΕΙΩΣΗ ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΕΚΑΛΩΣΗ ΧΤΕΙ' ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΑ

ΑΝΤΙΠΥΡΗΝΙΚΗ ?

κραυγή από
την Εύβοια

Ραδιενεργό νερό
διέρρευσε
από εργοστάσιο

ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ:
μία αδέσποτη θανάσιμη απειλή

ΟΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΕΙ ΜΑΣ ΒΟΜΒΑΡΔΙΖΟΥΝ ΑΔΙΑΚΟΙΤΑ

Είμαστε όλοι μας «θύματα»
της πυρηνικής ενέργειας

Στά πλαίσια της ένταξης της Ελλάδας στην ΕΟΚ πέρασαν νόμοι, σχέδια και προγράμματα της κυβέρνησης με αναθροιστές ακόμα συνέπειες για την κοινωνική μας ζωή. Για τον ουσιαστικό "εξευρωπαϊσμό" του Έλληνα επενόησε η ήδη "εξευρωπαϊσμένη" κυβέρνηση μας μέτρα που αρχίζουν από τον πολιτικό εξευγενισμό του Έλληνα βάσει του (τρομοκρατικού) "αντιτρομοκρατικού" νομοσχεδίου και φτάνουν ως τον εκπολιτισμό του τρόπου διασκέδασής του, με το κλείσιμο των μπουζουκτζιδικών μετά τις 2 το πρωί.

Αυτός ο χείμαρος "εκλεπτισμού" μας παρέσυρε φυσικά και τον τομέα της ενεργειακής πολιτικής και για να μην νοιώθει ο Έλληνας ενεργειακά άξεστος που κινούνται οι μηχανές του με πετρέλαιο ή κάρβουνο, προτάθηκε το κλείσιμο ενός πυρηνικού σταθμού στην Ελλάδα για να εξαλειφτούν τα ψυχολογικά του συμπλέγματα απέναντι στους "πολιτισμένους" ευρωπαίους.

Φυσικά η εξευρωπαϊσ-

μένη μας κυβέρνηση χρησιμοποιεί τα ίδια "ευρωπαϊκά" επιχειρήματα για να μάς δείξει την αναγκαιότητα χτισίματος του πυρηνικού σταθμού. Λέει δηλ., όπως και όλοι οι ευρωπαίοι, ότι έτσι θα αποκτήσουμε την ενεργειακή μας ανεξαρτησία δηλ. θα ενεργούμε ελεύθερα ;

Αν όμως πιάσει κανείς σοβαρά το πρόβλημα της ενεργειακής πολιτικής και εξετάσει την εξέλιξη της πυρηνικής βιομηχανίας σε διεθνές επίπεδο, όπως ήδηποτε θα αρχίσει να συμβαίνει για το βαθμό της ενεργειακής ανεξαρτητοποίησης μας με την "ειρηνική" χρήση της πυρηνικής ενέργειας.

Η χρήση της πυρηνικής ενέργειας για βιομηχανικούς σκοπούς εφαρμόστηκε για πρώτη φορά στις ΗΠΑ και μετά στη Σοβ. Ένωση. Το αρχικό κίνητρό τους ήταν η δημιουργία της δυνατότητας μαζικής παραγωγής πυρηνικών όπλων. Αργότερα όμως, όταν οι πετρελαιοπαραγωγικές χώρες ξεφυγαν από τον άμεσο έλεγχο των υπερδυνάμεων, αναγκάστη-

καν τόσο οι ΗΠΑ όσο και η Σοβ. Ένωση να δημιουργήσουν έναν καινούργιο μονοπωλιακό τομέα ενέργειας για να διαγωνιστεί η ιμπεριαλιστική εξάρτηση των άλλων χωρών. Δηλ. μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια. Αφ' ενός μὲν ανεξαρτητοποιούνται απ' το πετρέλαιο, απ' ετέρου δε δένουν πιο σφιχτά τις άλλες χώρες στο άρμα της τεχνολογίας τους. Γιατί από πολύ νωρίς κατάλαβαν και οι δυο ότι η εξαγωγή πυρηνικών αντιδραστήρων έχει φωμί, εάν κατάφερναν να παρουσιάσουν τη χρήση της πυρηνικής ενέργειας σαν παγκόσμια αναγκαιότητα. Έτσι βλέπουμε να αρχίζει η κινδυνολογία στο στυλ : "τό πετρέλαιο τελειώνει", "τό κάρβουνο είναι ασύμφορο", "ο ήλιος θα σβήσει" και άλλα τέτοια παραμύθια για να κυριαρχήσει η πυρηνική ενέργεια, μοιλονότι η εκμετάλλευση των άλλων ενεργειακών πηγών είναι πολύ φτηνότερη και οικολογικά αβλαβέστερη. Χαρακτηριστικό παράδειγμα του αβάσιμου ισχυρισμού τους είναι η περίπτωση της περσίας, όπου ο σάχης ήθελε να φτιάξει πυρηνικούς σταθμούς αν και η περσία έχει περισσότερο πετρέλαιο από νερό.

Φυσικά και οι άλλες βιομηχανικές χώρες (Γαλλία, Δ.Γερμανία κ. α.) μυρίστηκαν το φητό και μπήκαν στο χώρο του πυρηνικού εμπορίου για να γιά να κρατήσουν και να αυξήσουν το μερίδιό τους από την εκμετάλλευση των τεχνολογικά υποαναπτύκτων χωρών. 'Αν και οι τρόποι εκμετάλλευσης από σέ χώρα σέ χώρα ποικιλούν λόγω της ανάλογης διπλωματικής μαεστρίας των βιομηχανικών χωρών η δομή και η διαδικασία εκμετάλλευσης είναι πανομοιότυπη στη στήν όσο το δυνατόν φτηνότερη προμήθεια του ουρανίου. (απαραίτητη πρώτη ύλη στην πυρηνική βιομηχανία). Δέν είναι τυχαία η μετατόπιση του ενδιαφέροντος των τεχνολογικά ανεπτυγμένων χωρών από τις πετρελαιοπαραγωγικές χώρες σέ χώρες μέ κοιτάσματα ουρανίου. Οι γερμανοί ιμπεριαλιστές εκτός του ότι έχουν στον πυρηνικό τομέα μέ 32 χώρες συμβάσεις είναι έτοιμοι να χορηγήσουν και ατομική τεχνολογία σέ λεγόμενες φιλικές χώρες. Σάν φιλικές χώρες εννοούν π.χ. τό φασιστικό καθεστώς της Βραζιλίας και τό ρατσιστικό της Νοτιοαφρικανικής Ένωσης στην οποία βρίσκονται μεγάλα κοιτάσματα ουρανίου. Όταν όμως δέν αρκούν τά διπλωματικά επιχειρήματα δέν διστάζουν να δείξουν τό ενδιαφέρον τους μέ στρατιωτικές επεμβάσεις. Πρόσφατα η Γαλλία μέ στρατιωτική επέμβαση στο Τζάντ ισχυροποίησε τις θέσεις της στην Κεντρική Αφρική, όπου βρίσκονται τό 10% της παγκόσμιας εξόρυξης ουρανίου. Ο κύκλος εκμετάλλευσης και εξάρτησης αρχίζει από την εξόρυξη της πολύτιμης πρώτης ύλης. (ουράνιο). Επειδή η χρησιμοποίηση του ουρανίου στην φυσική μορφή είναι αδύνατη, απαιτείται κατεργασία και εμπλουτισμός του πράγμα που

μόνο τεχνολογικά ανεπτυγμένες χώρες μπορούν να τό κατορθώσουν. Παράλληλα όμως μέ τον έλεγχο των χωρών μέ κοιτάσματα ουρανίου, δημιουργούνται στίς χώρες αυτές καθώς και σ' άλλες βιομηχανικές μονάδες, που αφ' ενός μέν υποβοηθούν την τέλεια καταλήστευση κάθε πλουτοπαραγωγικής πηγής, αφ' ετέρου δέν επιφέρουν την απόλυτη εξάρτηση σέ τεχνολογία από την χώρα από την οποία δημιουργούνται. Η κίνηση όμως των μεγάλων βιομηχανικών μονάδων δημιουργεί "ενεργειακές ανάγκες" που για την λύση τους προσφέρεται από την "προστάτιδα" δύναμη τό κτίσιμο πυρηνικών σταθμών. Πού μέ την σειρά τους για να κινηθούν χρειάζονται εμπλουτισμένα ουράνιο τό οποίο προσφέρεται μόνο από την χώρα που κατασκευάσει τον πυρηνικό σταθμό. Έτσι βλέπουμε την πολυδιάστατη εκμετάλλευση και εξάρτηση που υφίσταται μία υποανάπτυκτη τεχνολογικά χώρα από μία ανεπτυγμένη. Είναι αναγκασμένη να εισάγει τον τεχνολογικό εξοπλισμό τόσο για τις βιομηχανικές μονάδες όσο και για τά πυρηνικά εργοστάσια από τις "προστάτιδες" εκείνες δυνάμεις που μονοπωλούν την πυρηνική τεχνολογία και πυρηνική τεχνολογία δέν είναι μόνο τό κτίσιμο ενός σκέτου πυρηνικού εργοστασίου. Είναι ολόκληρο τό σύμπλεγμα των πυρηνικών εγκαταστάσεων που είναι απαραίτητες για την λειτουργία ενός πυρηνικού εργοστασίου. (Εγκαταστάσεις εμπλουτισμού του ουρανίου, επανεπεξεργασίας των μεταχειρισμένων υλικών, εγκαταστάσεις παρασκευής "καυσίμων υλικών", αποθήκευση των ραδιενεργών καταλοίπων, μεταφορικό σύστημα των ραδιενεργών καταλοίπων και καυσίμων υλών.)

Μία τέτοια εισαγωγή στον φαύλο αυτό κύκλο της εξάρτησης και εκμετάλλευσης, βλέπουμε τον τελευταίο καιρό να χειροκροτεί και να υμνολογεί η κυβέρνηση της Ελλάδος. Για εμάς που μάς βλέπουν απλώς σάν ψήφους τό πρόβλημα δέν είναι να εξηγήσουμε πόσο αναγκαίος είναι ένας ατομικός αντιδραστήρας σήμερα. (Η αναγκαιότητα έχει δημιουργηθεί από τις μεγάλες δυνάμεις γιατί έχουν ανάγκη για μεγαλύτερα κέρδη) αλλά πώς επιδρά η "ειρηνική χρησιμοποίηση" της ραδιενέργειας στην ζωή μας, στο περιβάλλον μας. Δύο παράγοντες (ΖΩΗ και ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ) που τσαλαπατούνται κάθε μέρα από τά συμφέροντα των μεγάλων. Τό πρόβλημα ενός πυρηνικού εργοστασίου δέν είναι μόνο πρόβλημα των ατόμων της περιοχής που θά κτιστεί αλλά ένα πρόβλημα που αγκαλιάζει όλους μας.

Για την ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ η ΓΗ μας είναι τόσο ΜΙΚΡΗ.....

Το σύγχρονο φακελλωμα

Μόνο μιά απλή απαρίθμηση μερικών μεθόδων και συστημάτων που χρησιμοποιεί το δυτικογερμανικό κράτος για την "προστασία των πολιτών του" δίνει από μόνη της μιά γεύση της συνεργασίας μεταξύ τεχνολογικής επανάστασης και αστυνομοκρατούμενου κράτους.

Τό σύγχρονο φακέλλωμα στη Δ. Γερμανία γίνεται για εκατομμύρια πολίτες και περιλαμβάνει:

- Πρόθυμη ανταλλαγή πληροφοριών σαν υπηρεσιακή βοήθεια μεταξύ όλων των αστυνομικών τμημάτων και τμημάτων προστασίας του κράτους.

- Συλλογή δακτυλικών αποτυπωμάτων από πρόσφυγες από τις χώρες του "υπαρκτού σοσιαλισμού". Ο υπουργός εξωτερικών Ν. Γκένσερ είναι καταχωρημένος σαν Σάξωνας.

- "ΡΙΖ" (Κέντρο αναγνωρίσεως προσώπων) : προς τό παρόν υπάρχουν σ' αυτό στοιχεία για 3500 "ύποπτους τρομοκράτες".

- Κατάλογος φυλακισμένων: περιλαμβάνει 13.000 άτομα. Δίπλα στους λεγόμενους εγκληματίες είναι καταχωρημένοι και ψυχασθενείς που βρίσκονται στις φυλακές.

- Κατάλογος Τιμωρημένων (βρίσκεται στη κατοχή της Ασφάλειας).

Βρίσκεται στη διάθεση όλων των υπηρεσιακών τμημάτων. Σ' αυτόν περιέχονται και πληροφορίες από ποινές με αναστολή, που κατά τό νόμο θά έπρεπε να βρίσκονται μόνο στον κεντρικό κρατικό κατάλογο.

- "ΙΝΡΟΙ" (σύστημα κομπιούτερς για την καταζήτηση ατόμων)
Χρησιμοποιείται από κοινού από την Ασφάλεια και τό τμήμα προστασίας του συντάγματος, αν και

ο νόμος απαιτεί διαχωρισμό των δύο αυτών τμημάτων.

- "ΡΙΟΣ" (πρόσωπα, αντικείμενα, οργανώσεις κλπ. που έχουν σχέση με τό αντάρτικο πόλης).

Περιέχονται 135.000 ονόματα, επίσης τυχαίες συναντήσεις, επισκέψεις σε φυλακές, 800 ονόματα αντίπαλων της πυρηνικής ενέργειας. Υπάρχει η πρόθεση να τυπωθούν τά στοιχεία αυτά σε φυλλάδιο και να μοιραστούν σ' όλες τις υπηρεσίες. Τίτλος: "Χαρτοφύλακας αναγνωρίσεως".

- "ΖΡΙ"-κομπιούτερ (Κεντρικός κατάλογος Προσώπων). Περιέχει στοιχεία από 2 εκατομμύρια πολίτες. Ακόμη και οι υποφίτες ενός απλού υπάλληλου φτάνουν για να φακελλωθείς στο "ΖΡΙ". Βρίσκεται στη διάθεση αστυνομικών υπηρεσιών, του τμήματος προστασίας των συνόρων, των τμημάτων καταδίωξης των τελεονείων.

- Κεντρικός κατάλογος της Ασφάλειας. Χωρητικότητα: 2,3 εκατομμύρια πολίτες. Απόσβηση

στοιχείων γίνεται μετά από 25 χρόνια από την καταγραφή της τελευταίας πληροφορίας ή μετά τό 90° έτος της ηλικίας του φακελλωμένου ή 3 χρόνια μετά τον θάνατο του ύποπτου.

Δεν πιστευουμε στις αυτοκτονίες

Στή μεγαλύτερη δανική εφημερίδα "Ντάκ-μπλαντέτ" δημοσιεύτηκε στις 15.4.80 ένα άρθρο που αναφέρεται στις "αυτοκτονίες" του Στάμχαϊμ. Στο άρθρο αυτό ο δημοσιογράφος Μίχελσεν ασχολείται ιδιαίτερα με τις αντιφάσεις των ισχυρισμών της γερμανικής κυβέρνησης και όλου του αστυνομικού τύπου πάνω στο θάνατο του μέλους της RAF Αντρέα Μπάντερ. Με βάση πειράματα και έρευνες δανών ειδικών ο Μίχελσεν καταλήγει στο συμπέρασμα ότι δεν πρόκειται για αυτοκτονία. Ο δανός εγκληματολόγος Ε. Μόρχ που επανεξέτασε τα σχετικά με την υπόθεση ντοκουμέντα, αμφισβάζει πολύ για την αλήθεια του ισχυρισμού περί αυτοκτονίας λέει ότι ο Μπάντερ δεν μπορεί να αυτοπυροβολήθηκε στο σβέρκο με τό FEG πιστόλι των 7,65 χιλ. που βρέθηκε δίπλα του. Εκτός αυτού δεν υπάρχουν αποδείξεις ότι ο Μπάντερ πάτησε μόνος του τη σκανδάλη. Όπως λέει ο Μόρχ: "δεν υπάρχει κανένα στοιχείο που να οδηγεί σ' αυτό τό συμπέρασμα". Ο Μόρχ βασίζει τον ισχυρισμό του στην ανάλυση που έκανε η γερμανική αστυνομία στο Βίσμπαντεν. Με υπολογισμούς της γερμανικής αστυνομίας ο πυροβολισμός στο σβέρκο έγινε από απόσταση 30 με 40 εκατοστά. Επίσης αποδείχτηκε ότι δεν υπήρχαν καθόλου ίχνη καπνιάς από τον πυροβολισμό στά χέρια του Μπάντερ. Την απόσταση βολής την υπολόγισαν οι γερμανοί ειδικοί μετρώντας την ποσότητα της πυρίτιδας του βλήματος, που βρέθηκε πάνω και κάτω απ' τό δέρμα της αστεροειδής πληγής στο σβέρκο.

Σέ μία παρόμοια δοκιμή με τό ίδιο πιστόλι πάνω σέ ένα κομμάτι χοιρινού δέρματος από την ίδια απόσταση των 30-40 εκατ. έπρεπε κανονικά νά βρεθεί η ίδια ποσότητα μολυβιού. Αφού έ-

γινε η δοκιμή έγραφε ο διεθνώς αναγνωρισμένος εγκληματολόγος Δρ. Χόφμανν καταλήγοντας: "η δοκιμή απέδειξε μέ κλινική ακρίβεια ότι ο Α. Μπάντερ δεν αυτοκτόνησε. Μόνο ένας ακροβάτης θά μπορούσε νά πάει τό χέρι του τόσο πίσω από τό κεφάλι του".

Από την άλλη μεριά κατά την νεκροψία ειπώθηκε ότι ο Μπάντερ αυτοκτόνησε μέ πυροβολισμό εξ επαφής στο σβέρκο. Αυτό όμως έρχεται σέ αντίθεση μέ την ποσότητα της πυρίτιδας στο μολυβένιο βλήμα. Η ποσότητα αυτή αποδεικνύει ότι ο πυροβολισμός έγινε από 30-40 εκατ. Αυτή την αντίθεση την υπερπηδούν πολύ εύκολα οι γερμανοί ειδικοί, λέγοντας ότι κάποιος απομάκρυνε τόση σκόνη από την πληγή ώστε νά πιστευέται ότι η απόσταση ήταν 30 με 40 εκατ. Αλλά αυτός ο ισχυρισμός δεν στέκεται. Στο τεχνικό τμήμα της αστυνομίας της Κοπεγχάγης λέει ο εγκληματολόγος Γ. Μάρτενς στο περιοδικό "Βιντουέτ": "στόν πυροβολισμό εξ επαφής η πυρίτιδα πήζει τόσο πάνω όσο

και κάτω από τό δέρμα, ώστε δεν μπορεί τόσο εύκολα νά απομακρυνθεί. Τό μεγαλύτερο μέρος μάλιστα διεισδύει κάτω από τό δέρμα όπου πήζει και κολάει σταθερά στό κρέας.

Ίσως την απάντηση στό μυστήριο νά την δίνει μία δοκιμή βολής που έκανε τό τεχνικό τμήμα της αστυνομίας της Κοπεγχάγης. Σέ ένα κομμάτι ύφασμα έγινε μία δοκιμή μέ ένα πιστόλι των 7,65 χιλιοστών, μέ και χωρίς σιγαστήρα. Τό ίχνος πυρίτιδας ήταν χωρίς σιγαστήρα πολύ πιο σκοτεινό. Την εξήγηση γι' αυτό την δίνει ο εγκληματολόγος Γ. Μάρτενς: "ο σιγαστήρας έχει μέσα ένα λαστιχένιο διαχυλίδι που έχει μικρότερη διάμετρο από τό βλήμα, έτσι ώστε ένα μεγάλο μέρος της πυρίτιδας νά κατακρατείται μέσα στόν σιγαστήρα".

Έτσι ένας πυροβολισμός εξ επαφής μέ σιγαστήρα φαίνεται σαν νά έχει γίνει από μεγαλύτερη απόσταση. Πάνω σ' αυτό λέει ο Ε. Μόρχ: "πρέπει νά λάβουμε υπ όψην μās και την δυνατότητα ότι ο Αντρέας Μπάντερ πυροβολήθηκε από πιστόλι μέ σιγαστήρα". Όμως στό πιστόλι που βρέθηκε δίπλα στό πτώμα δεν υπήρχε σιγαστήρας.

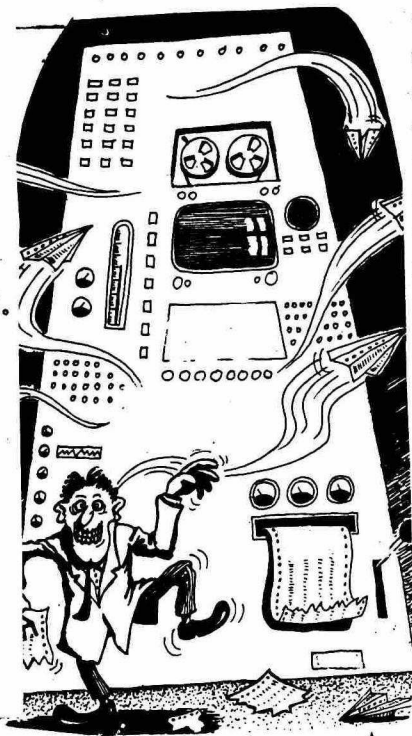
Τρία πράγματα θά μπορούσαν νά μās κάνουν νά πιστέψουμε σέ μία αυτοκτονία στο Στάμχαϊμ. Δακτυλικά αποτυπώματα πάνω στο πιστόλι, ίχνη πυρίτιδας στο χέρι και ένα αποχαιρετιστήριο γράμμα. Και τά τρία αυτά στοιχεία λείπουν. Όπως λέει ο εγκληματολόγος Ε. Μόρχ "όταν δεν βρίσκω ίχνη πυρίτιδας στο χέρι αυτού που αυτοκτόνησε, μπορεί η αστυνομία νά φάχνει γιά τό φονιά".

Ναι αλλά...

- Κατάλογος Κοινοβίων : περιέχει 1.000 κοινοβία μέ 4.000 μέλη.

- Κεντρική Συλλογή Διευθύνσεων: Εδώ συγκεντρώνονται όλες οι αιτήσεις για επίσκεψη πολιτικών κρατούμενων. Ο αριθμός των φακελλωμένων φτάνει τις 2.000. Γίνεται καί εξαγωγή στο εξωτερικό.

- Κατάλογος Οργανώσεων: Περιέχει στοιχεία από 3.100 οργανώσεις· απ' αυτές οι περισσότερες είναι οργανώσεις της αριστεράς καί μερινές της δεξιάς. Ακόμη καί αριθμοί αυτοκίνητων αντιπαλών της πυρηνικής ενέργειας βρίσκονται εδώ καταχωρημένοι. Οι πληροφορίες πηγαινοέρχονται μεταξύ του κατάλογου Οργανώσεων

της Ασφαλείας καί του "NADIS"-νομπιούτερ του τμήματος προστασίας του συντάγματος. Αποκορύφωμα είναι τό σχεδιαζόμενο "DISPOL"-σύστημα (ηλεκτρονικό δίκτυο πληροφοριών). Ειδικό για υπεραυτόματο φακέλλωμα. Κεντρική διάθεση όλων των στοιχείων "παρά της Ασφαλείας".

Για τήν έκταση του σύγχρονου φακελλώματος στη Δ.Γερμανία αξίζει νά γίνει καί μία μικρή σύγκριση μέ τό αμερικανικό FBI παύ στά νομπιούτερς του έχει φακελλωμένα "μόνο" 30.000 άτομα. Τά "1984" του Όργουελ δέν είναι καί τόσο μακριά ό σο κανείς νομίζει.

... ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΛΥΣΕΙΣ

— Όταν ορισμένα άτομα πάφουν νά ελπίζουν πλέον ότι μέ τόν διάλογο καί τίς ειρηνικές απαιτήσεις μπορούν νά πετύχουν κάτι.

Όταν πάφουν νά ελπίζουν ότι κρατώντας στά χέρια τους πανώ διαμαρτυρίας θά συγκινήσουν τά παχύδερμα γουρούνια πού κάθονται στά υπηρεσιακά τους γραφεία καί παίρνουν στά χέρια τους τά όπλα.

Όταν ενάντια στήν συνεχώς αυξανόμενη κρατική τρομοκρατία αποφασίζουν νά χρησιμοποιήσουν βία, τότε "οι κύριοι" τών γραφείων ξεχνούν τά προσχήματα καί αντιδρούν όσο πιο απάνθρωπα μπορούν.

Τότε λένε κινδυνεύει η εθνική ασφάλεια. Κινδυνεύει η ατομική τους ασφάλεια.

Όταν τό φθινόπωρο του 1977 έγινε η απαγωγή του Σλάγιερ από τήν "φράξια κόκκινος στρατός" (RAF) καί η αεροπειρατία ενός αεροπλάνου της γερμανικής αεροπορίας μέ 87 επιβάτες, μέ τό αίτημα νά απελευθερωθούν οι φυ-

λακισμένοι του Στάμχαϊμ, τά αφεντικά του Κράτους συναγωνίζονταν μεταξύ τους σέ βαρβαρότητα.

Όπως αναφέρεται σ'ένα βιβλίο πού εκδόθηκε από τόν εκδοτικό οίκο "Στέρν" καί πού ως τώρα δέν έχει διαφευσθεί, σέ μία συνεδρίαση του Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας τόν Οκτώβριο του '77 πού απαρτίζονταν απ' τους αρχηγούς καί στελέχη όλων τών κομμάτων, ο καγκελάριος Χ. Σμίτ παρώτρυνε τους παρόντες νά προβληματιστούν πάνω σέ "εξωτικές" λύσεις. Πρόθυμος ο Φ.Γ. Στράους καί έχοντας σάν πρότυπο όσα είδε καί έμαθε στήν "εξωτική" Χιλή του Πιντσέτ, πρότεινε αντίποινα. Μέ τό πρόσημα ότι η πρόταση του έκφραζε απλώς τή λαϊκή θέληση πρότεινε για κάθε νεκρό όμηρο από τό αεροπλάνο νά εκτελείται κι'ένas φυλακισμένος της RAF. Όλα αυτά ελάχιστα 24ωρα πριν τήν "αυτοκτονία" τών φυλακισμένων μελών της RAF στίς φυλακές του Στάμχαϊμ.

